

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · juny 2017 · núm. 193 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

HAS PROVAT DE LLUITAR?

A NOSALTRES ENS FUNCIONA

JUNTES SOM MÉS FORTES

CGT PA SOSTRE

Disseny de portada: Campanya Marxes de la Dignitat adaptat per grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Més enllà dels centres de treball

La base de la nostra actuació és el món laboral i la lluita sindical, però també ens organitzem fora de la feina i dels centres de treball, als carrers de pobles i ciutats, en ateneus i centres socials, associacions de veïns/es, de joves, migrants o pensionistes, etc. Ho fem denunciant que coses indispensables per a la vida, com l'habitatge, l'energia, l'aigua o simplement l'espai públic estiguin sotmesos a les lleis del mercat capitalista, s'especuli amb ells simplement amb l'objectiu de garantir beneficis a bancs i grans companyies. Tampoc aquí ens resignem i tenim molt clar que la nostra lluita és per defensar les nostres vides front els exorbitants beneficis d'una petita minoria.

Com a treballadors/es, des de la CGT, i com a població, organitzats en infinitat de moviments socials i associacions, lluitem contra l'espoli dels serveis públics que, en comptes de garantir les condicions de vida a la majoria. Volem frenar la seva privatització i buscar fòrmules per a recuperar-los i autogestionar-los. De la mateixa manera, no ens deixem enganyar amb les pensions públiques. No ens rendim al fatalisme imposat per mitjans de comunicació. Sabem que són sostenibles, són necessàries i lluitarem, no només contra la seva retallada i privatització, sinó per a millorar-les.

Pel fet de lluitar, hem patit la repressió i la seguim patint. A la feina, però també fora. Tenim molt clar que aquesta repressió la patim, precisament, perquè som com som. Perquè hem decidit prendre'ns seriosament la vida i defensar-la. No només la nostra, sinó la del conjunt de la població i, també, el conjunt del planeta. No creiem, sabem que un altre món és possible i l'anhelem. Un món on l'increment de la productivitat del treball signifiqui un benefici pel conjunt de la societat i no un problema pels treballadors/es, una part dels quals se'ns expulsa cap a l'atur amb cada nou invent. Un món on l'augment de l'esperança de vida sigui un element positiu i no un argument per a posar les nostres pensions públiques en venda, en una venda on hi guanyaran bancs i asseguradores.

Som dignes, estem carregats de raons, mantenim i obrim infinitat de lluites. Estem plenament convençudes de la imperiosa necessitat d'enderrocar el capitalisme i construir, de manera horitzontal i autogestionària una manera diferent d'organitzar-nos com a societat. I sabem que, si som conscients de la nostra força i seguim fent passes en aquest camí de lluita que és el nostre, ho podem aconseguir.

IDREN

"Cal donar veu i visibilitat a la condició de ser llogatera, que hi hagi un subjecte polític i un actor que representa els interessos del col·lectiu" Irene Sabaté, membre del Sindicat de Llogaters de Barcelona

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS
- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya
Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat
Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Xabi Araujo.
Col·laboracions: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Moisès Rial, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)
Tirada: 13.000 exemplars.
No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

Tema del mes: El misteri de la Tarifa elèctrica

Instrument de redistribució o mecanisme de despossessió?

Aurèlia Mañé

Els models de producció i tarifació elèctrica tenen profunds impactes socials. Dins la sèrie 'La despossessió quotidiana', l'autora fa una revisió històrica i política de les polítiques sobre la provisió d'energia elèctrica.

Imaginem dues persones que viuen en dues localitats diferents d'un mateix espai polític. Pensem en una persona que viu vora el Ter, el Freser o el Llobregat, en una població veïna d'una de les moltes colònies tèxtils que habiten els rius o en una persona que viu a l'Empordà en una zona molt ventosa, en la que s'hi ha instal·lat un aerogenerador. L'altra persona, en canvi, viu en una zona a centenars de quilòmetres d'una central nuclear o d'una gran central tèrmica de carbó.

Davant d'aquesta situació, la pregunta pertinent seria: aquestes dues persones que pertanyen al mateix territori i comparteixen les mateixes institucions polítiques, haurien de tenir la mateixa facilitat d'accés a l'electricitat i en les mateixes condicions de subministrament i preu? Això hauria de ser així encara que en un cas la *seva* electricitat es generés al costat de casa seva i tingués com a origen una font lliure i a l'abast de tothom, mentre que a l'altra l'origen fos llunyà i provinent d'una font fòssil o mineral privada?

Amb molts matisos i diferències, des dels anys 1920, a molts llocs del món, la majoria de la població i dels governs així ho consideraven. Per aquest motiu, el subministrament elèctric formava part dels serveis públics que els estats havien d'assegurar. Així doncs, es van nacionalitzar o construir un conjunt d'infraestructures i xarxes elèctriques que es gestionaven de forma centralitzada i cobrien l'extensió total del territori d'un país, per tal que qualsevol localitat, família, empresa o servei tinguessin accés al subministrament elèctric en les mateixes condicions que les altres. Dins d'aquesta concepció, **els dos elements més importants** eren, d'una banda, **la planificació de les inversions**, per garantir les instal·lacions òptimes per generar i utilitzar l'electricitat necessària –ni més ni menys–. Per altra banda, **la tarifa elèctrica**: un preu administratiu al qual es cobrava la provisió d'electricitat i que era **igual per tots els usuaris d'una mateixa categoria** (llars d'unes determinades característiques, determinades empreses o grans infraestructures com el tren o els tramvies). Tot plegat, independentment d'on visquessin.

La tarifa elèctrica, en aquest context, tenia una doble finalitat. *Recaptar* prou ingressos per cobrir el cost de les instal·lacions i activitats vinculades amb la generació, transport i distribució de l'energia i alhora fer que tothom rebi el mateix servei al mateix preu. Aquesta doble funció **atorga a la tarifa un caire redistributiu**, per tres raons.

Natalia Menghini

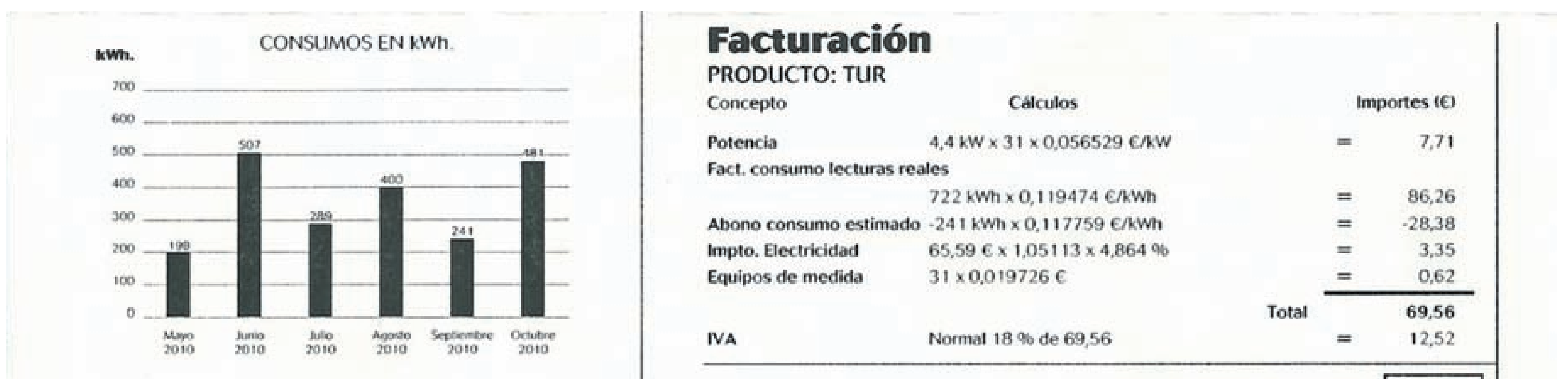
La primera raó és **redistribuir els diferents costos de generació de l'electricitat**. Encara que l'electricitat que els ciutadans fem servir a les nostres cases, ciutats, transports o feines és la mateixa, el seu origen pot ser molt divers: pot haver estat generada a partir d'una ventada, d'un salt d'aigua, d'un raig de sol, pel moviment de les onades, amb la calor de la terra, obtingut en cremar un combustible fòssil o amb la fusió nuclear. El cost de la generació d'electricitat (cost de l'energia primària, infraestructures i activitat de generació) és molt diferent, si l'electricitat es genera, per exemple, en una central hidroelèctrica, amb el moviment d'un aerogenerador o en una central nuclear.

La segona raó és **compensar les diferents distàncies d'accés**. Encara que l'electricitat que utilitzem sigui igual, aquesta ens pot arribar des d'una central o generador del veïnat –inclús situat al mateix lloc on ens trobem (casa, empresa, hospital, piscina municipal...)– o des d'una central hidroelèctrica, de gas, tèrmica o nuclear molt llunyana. Com més reduïda sigui la distància entre el lloc de consum i el lloc de generació de l'electricitat, menors seran els requeriments d'infraestructures i els costos de transport.

La tercera raó –encara que un economista, en aquest cas, més que de redistribució parlaria de reassignació–, és **evitar una transferència de renda des dels usuaris finals cap als propietaris o accionistes de les grans empreses elèctriques**. Sense una tarifa elèctrica que reguli el preu de l'electricitat el poder de mercat d'aquestes empreses els permetria fixar uns preus excessius i injustificats.

Per altra banda, al llarg del **cicle elèctric** ens trobem **diferents tipus d'empreses**. Aquelles que només generen electricitat per vendre-la a altres empreses que faran totes les passes necessàries per a comercialitzar-la; altres empreses que només cobreixen una de les fases del procés –la **generació**, el **transport** (alta tensió), la **distribució** (mitja tensió) o la **comercialització final** (baixa tensió); o les empreses de cicle complet que cobreixen totes aquestes fases. Dins de les dues primeres categories, especialment, la primera es poden trobar des d'empreses minúscules (un o uns propietaris d'una turbina al riu, d'uns aerogeneradors o d'unes plaques solars) o grans empreses propietàries de grans centrals tèrmiques, nuclears o de cicle combinat (gas). Les empreses de cicle complet solen ser grans monopolis donat que la realització de les quatre fases sols anar associada a l'existència de grans centrals que generen una electricitat que es transporta arreu del territori, mitjançant grans cables i centrals transformadores d'alta a mitja i de mitja a baixa tensió.

Més enllà d'altres consideracions, si una societat determinada considera que l'electricitat és una necessitat bàsica que ha d'estar a l'abast de tothom en les mateixes –i millors– condicions possibles, s'entendrà que es requereixen una planificació, per tal de crear sistemes integrats, i unes tarifes elèctriques redistributives, que permetin que aquelles empreses generadores amb costos inferiors subvencionin a les que els tenen majors. Hauria de permetre també que qualsevol persona, empresa, ciutat o poble paguin el mateix pel mateix tipus de subministrament, es trobin a prop o lluny de les unitats generadores, cobrint els costos de la xarxa i del subministrament final. Al mateix temps, caldria evitar que els grans monopolis elèctrics estableixin uns preus "excessius".

Facturación
PRODUCTO: TUR

Concepto	Cálculos		Importes (€)
Potencia	4,4 kW x 31 x 0,056529 €/kW	=	7,71
Fact. consumo lecturas reales			
	722 kWh x 0,119474 €/kWh	=	86,26
Abono consumo estimado	-241 kWh x 0,117759 €/kWh	=	-28,38
Impto. Electricidad	65,59 € x 1,05113 x 4,864 %	=	3,35
Equipos de medida	31 x 0,019726 €	=	0,62
		Total	69,56
IVA	Normal 18 % de 69,56	=	12,52

El misteri de la Tarifa elèctrica

Del que acabem d'explicar es dedueix que, **idealment, es podrien tenir dos tipus de sistemes elèctrics**. D'una banda, un més horitzontal, on els llocs de generació d'electricitat es troben distribuïts arreu del territori en funció de les característiques climàtiques, hidrològiques i orogràfiques i en el que la distància entre els llocs de generació i ús final no és gaire gran. De l'altra, un sistema més vertical, en el que les grans centrals generadores instal·lades en determinades localitzacions aboquen l'energia produïda a una xarxa elèctrica cap als usuaris finals (llars, empreses, nuclis urbans, serveis col·lectius...).

La diferència entre ambdós sistemes és que el **primer tendeix a generar relacions més igualitàries**, mentre que en **el segon el poder és jeràrquic i molt asimètric**. Tot i que els sistemes horitzontals són més democràtics, al llarg del segle XX, la major part dels sistemes elèctrics que s'han construït arreu del món són del segon tipus: uns sistemes verticals, centralitzats i governants per grans monopolis elèctrics. El poder d'aquests monopolis, però, s'ha controlat creant uns sistemes elèctrics integrats, públics amb empreses de titularitat estatal, regional o local.

En el cas de la península Ibèrica, es va implantar un sistema lleument diferent on les empreses d'UNESA (avui en dia: Iberdrola, Endesa, Gas Natural Fenosa, Viesgo (E.On) i Electricidad de Portugal) quasi sempre han estat de titularitat privada. Per aquesta raó, sempre ha estat molt difícil que aquestes acceptessin la planificació i les tarifes elèctriques, però des de la dècada dels 1990 les coses han anat de mal en pitjor.

La part més visible d'aquest infortuni són els canvis que ha experimentat la tarifa i la factura elèctrica. Actualment el preu a què es paga l'electricitat ve marcat per les estratègies de beneficis i dividends dels propietaris de les empreses d'UNESA i no per les necessitats de la població.

El problema és que aquestes empreses de facto són un oligopoli i es beneficien elles mateixes del que abans era un mecanisme redistributiu per a tots i totes. Al mateix temps, influeixen sobre les inversions dient que necessitem més capacitat de generació elèctrica que la que ja realment utilitzem i la fan pagar a tothom (com les autopistes o aeroports). És més, fan tot el possible per poder controlar tot l'àmbit elèctric de la península, des del pantà més allunyat dels Pirineus fins a la central de cicle combinat més sofisticada, passant per les plaques solars que tenim a les nostres cases o empreses, per seguir mantenint el seu monopoli. Amb tot això, aquestes empreses tenen "beneficis caiguts del cel" (windfall profits), ja que tota l'electricitat es paga com si fos la més cara de generar i se les compensa amb conceptes ficticis en la factura elèctrica per coses o situacions que elles mateixes han creat –excés d'inversions i capacitat– o per situacions imaginades, com unes hipotètiques pèrdues per un increment de la competència.

Per tot plegat, com anirem desglossant en una segona part d'aquesta sèrie, al preu que paguem –o no podem pagar-, resultat de la "factura de la llum", poc li queda de l'esperit redistribuïdor i políticament unificador que tenia anteriorment. Enguany, la "factura de la llum" ha esdevingut un instrument de despossessió, generador de més pobresa i exclusió.

Com es desglossa la factura elèctrica i a quines butxaques va a parar el que paguem?

Si fem una comparativa entre el que els usuaris finals dels diferents països europeus paguem per cada kilowat que utilitzem cada hora (Kwh), veurem que mentre la mitjana europea és de 0,21€ per Kwh, a Espanya aquest preu és de quasi 0,24. La diferència pot no semblar gaire gran, però ens diu que, aquí, la llum es paga un 14% més cara que a la resta d'Europa. És cert que el rècord no el té Espanya sinó Dinamarca i Alemanya on, en ambdós casos, el Kwh es paga a un preu proper als 0,30€. Tot i així, entre aquests dos països i Espanya, segons les estadístiques oficials de la Unió Europea (Eurostat), hi ha una diferència fonamental. A Dinamarca i Alemanya més del 50% d'aquest import va a impostos i taxes que es destinen, també en ambdós casos, a finançar uns ambiciosos i exitosos programes de transició energètica, mentre que a Espanya, la major part del que es paga és considerat "preu bàsic". Si aquesta informació és certa i així ho classifiquen les estadístiques europees1, el que això ens estaria dient és que el cost de la generació de l'electricitat a Espanya és més elevat que a la majoria dels països del nostre entorn.

Si, en canvi, observem el que ens diu una de les grans companyies de l'oligopoli elèctric UNESA, Iberdrola2, a la seva pàgina web, veurem que, segons la companyia, la situació és inversa al que ens diu Eurostat: Iberdrola –el mateix per Endesa i les altres grans companyies elèctriques- declara que el 57% del que paguem en la nostra factura són impostos i altres càrrecs. Segons Iberdrola, quasi 60% del que paguem "no va amb ella" o no és el fruït directe de l'activitat de generació, transport o distribució de l'electricitat.

Encara que el que mesurin les estadístiques d'Eurostat i el que ens factura Iberdrola –o Endesa- no sigui ben bé el mateix, intuïm que hi ha una gran discrepància entre el que ens diuen els uns o els altres i, això requereix, una certa explicació. Realment, la discrepància és deguda a que el que Iberdrola qualifica com a impostos i altres càrrecs, és molt diferent del que contempla Eurostat. La raó és que les empreses elèctriques d'UNESA volen fer passar per impostos o taxes -que vindrien a ser diners *públics* per gastar per al conjunt de la societat o millorar el sistema elèctric comú-, coses que realment no ho són i que només ageganten els beneficis privats dels accionistes de les elèctriques, en detriment de les rendes i patrimonis de la immensa majoria de la població. Per aquesta raó, parlem de la tarifa com a mecanisme de despossessió.

Partides que no apareixen explícitament com a tals a la nostra factura, però que inclouen els pagaments que es fan pel *règim especial* (entenguis, renovables); per tenir energia nuclear i haver de gestionar el seu combustible i els seus residus; pagaments al sector del carbó; pagament pel *dèficit de tarifa*; pagaments pels *costos de transició a la competència*; pagaments per garantia de potencia o per lloguer dels comptadors, etc.

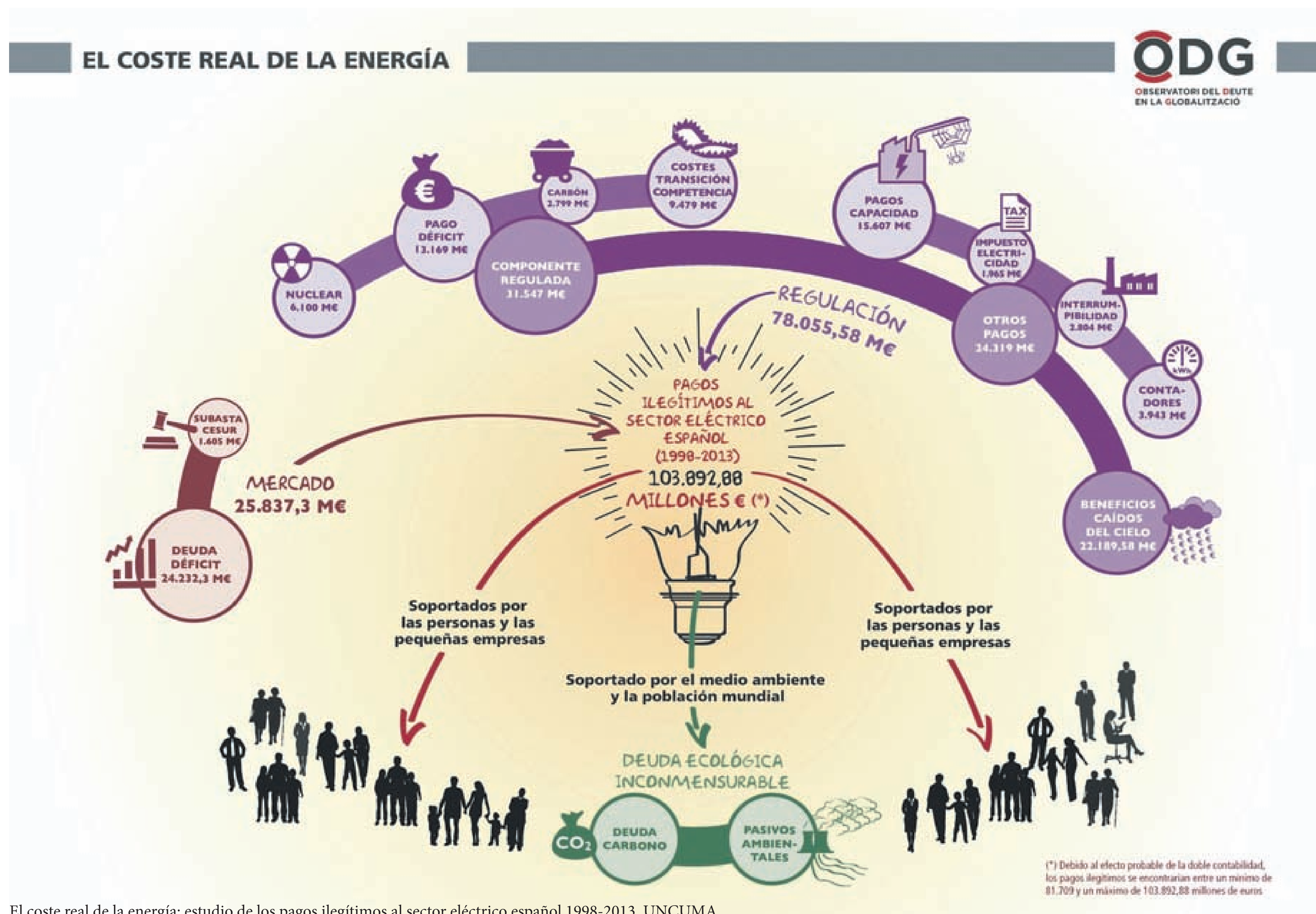
Pol Guillen

Cada un d'aquests termes inclou coses molt diferents, però tal com estan definides, cap és realment essencial per generar electricitat; cap serveix per a millorar el sistema elèctric estatal; ni cap millora la qualitat o l'accés de l'electricitat que arriba a les nostres poblacions, llars o fàbriques. En canvi, totes aquestes coses serveixen, o bé perquè les grans companyies elèctriques tinguin noves partides de benefici o bé per a senyalar dolosament a potencials competidors. De fet, si féssim una comparativa històrica dels conceptes que se'ns facturaven fa anys amb els conceptes d'ara, veuríem que abans no hi eren i que, des de la dècada dels 1990, sia per la por als efectes d'un canvi d'entorn regulador imposat per la Unió Europea, sia per la por a la competència del sector de les renovables, les noves partides s'han multiplicat.

Per entendre aquesta qüestió, n'hi ha prou amb saber tres de les característiques essencials de les empreses d'UNESA: aquestes companyies elèctriques són privades –*de facto*- de cicle complert, i per tant, amb un gran poder de monopoli; aquestes companyies, històricament, llevat d'una llarga dècada, que coincideix amb les primeres legislatures del PSOE, són les que han decidit i dirigit la política energètica a Espanya; i aquestes companyies, històricament també, han generat i comercialitzat l'electricitat provinent dels grans pantans o dels combustibles fòssil i nuclear.

La primera característiques ens explica que les elèctriques siguin empreses amb un gran poder i amb la capacitat de decidir quan es produeix, per a qui i a quin preu; la segona característica implica que aquest poder sigui superior al que pot tenir el legislador o regulador públic i que, per tant, tendencialment el sistema elèctric espanyol tendeixi a afavorir UNESA en detriment dels i les usuàries finals; i, la tercera característica, explica que UNESA hagi vist com una amenaça al seu poder i una intrusió en el seu negoci el sorgiment de petites i mitjanes empreses especialitzades en la generació d'electricitat a partir de fonts renovables –diferents de les grans hidroelèctriques.

El misteri de la Tarifa elèctrica

El coste real de la energía: estudio de los pagos ilegítimos al sector eléctrico español 1998-2013. UNCUMA

D'aquí que, des que als anys 90 es van iniciar les grans privatitzacions i la Llei 54/1997 va establir que el subministrament d'electricitat deixava de ser un servei públic, les empreses d'UNESA han exercit i reforçat el seu poder. De fet, des de llavors, cada cop que aquestes empreses pensen que el seu poder pot minvar o els seus beneficis es poden veure reduïts, apareix un nou concepte a *pagar* en la factura. Des d'aquest punt de vista es poden interpretar conceptes com el de *costos de transició a la competència*, puix aquesta és una partida que es va incloure als anys 1990, quan la Unió Europea exigeix que es liberalitzi el mercat elèctric i les elèctriques se senten amenaçades per un entorn canviant en el que pensen que poden veure perillar el seu poder de monopoli. D'aquí que forcin a que se'ls pagui per uns hipotètics perjudicis que les companyies elèctriques, pensaven, podien tenir si el sector s'hagués liberalitzat de debò. Un altre exemple és el pagament per un *dèficit de tarifa*, que realment és inexistent, però que comptablement es crea per una falsa lluita entre un sector públic que considera que la tarifa elèctrica hauria de ser més assequible i ser un instrument redistributiu –com explicàvem en el primer article de la sèrie- i un sector privat que considera que la tarifa és l'instrument per maximitzar els seus beneficis privats.

En la mateixa línia de raonament, es poden interpretar molts dels pagaments que s'inclouen en partides que van des de les anomenades *adquisició i primes de règim especial als pagaments per potència*.

Qualificar de "règim especial" les renovables és lingüísticament sibil·lí, doncs ens està dient que hi ha dos règims, *l'especial i l'ordinari*. Com no podia ser d'altra manera, el primer ha estat dominat per petites i mitjanes empreses de renovables i el segon, que és el de les grans hidroelèctriques, l'energia fòssil i la nuclear és el que controla UNESA. Així, encara que l'electricitat final sigui la mateixa, vingui d'una tèrmica de carbó o d'un aerogenerador, se'ns diu que la primera és "especial" i la segona "ordinària"; assenyalant, així, que són les altres empreses fora de l'àmbit d'UNESA les que són especials i, a més, les culpables de que la nostra factura sigui tan cara. Quan, realment, és a l'inrevés, ja que quan cada dia es negocia el preu de l'electricitat a l'anomenat *mercat diari*, el que es ven més barat és el de les renovables.

La raó és que, un cop ja s'han fet les inversions respectives, el cost de generar una unitat més d'electricitat (un Kwh més) a partir de l'aire o el sol és zero, ja que ni el sol ni l'aire es paguen, mentre que per fer-ho a partir del carbó, gas, petroli o urani, s'ha de pagar el combustible. Això hauria d'ocasionar que com més energia renovable en el *mix* elèctric, més barat hauria de ser el seu preu; però com bé sabem, això no es reflecteix en la nostra factura ni en la de les nostres empreses. Quina és la raó? Doncs un altre dels conceptes de la factura, els *pagaments per potència contractada*, que els fixen les empreses d'UNESA i els van augmentant a mesura que baixa el cost de la "generació especial".

Podríem seguir explicant partida per partida, però fonamentalment la majoria es deuen al que ja hem dit; la factura de la llum tal com avui en dia està conformada és el resultat d'una relació de poder asimètrica, amb un clar guanyador que, com explicàvem a la primera entrada d'aquesta sèrie, és l'oligopoli elèctric agrupat entorn a UNESA.

Quines són les conseqüències de la desigual relació de poder? En primer lloc, i de forma genèrica, que en una societat en què se suposa que la *sobirania del consumidor* ho és tot, el suposat consumidor elèctric no té cap informació sobre el que paga i per què. De fet, per a la majoria de nosaltres, el contingut de la factura elèctrica és un misteri. En segon lloc, que la factura com ens l'expliquen Iberdrola o Endesa és un engany, puix no és cert que paguem pràcticament un 60% en impostos i taxes, que anirien a finançar una bossa comú, paguem quasi un 60% en conceptes –a més de ficticis- que van directament a les butxaques dels seus accionistes privats. En tercer lloc, que per ser aquests conceptes ficticis, els ciutadans i ciutadanes espanyoles paguem per a coses que no hauríem. Per últim, per existir una progressió constant i creixent d'aquests conceptes ficticis a la nostra factura, el que hauria de ser el pagament per un servei públic i bàsic ha esdevingut un mecanisme d'espoli i transferència de les rendes de las famílies i les empreses cap als accionistes de l'oligopoli elèctric.

El trist de tot plegat, però, és que amb la llei a la mà l'espoli és legal. Aquest és el principal objectiu de les *portes giratòries*, legalitzar el que és injust i immoral. És, al cap i a la fi, la gran perversió del sistema elèctric actual, que ha esdevingut un més dels mecanismes autoritzats, dissenyats pel despullament massiu de la majoria de la població. Des d'aquest punt de vista, s'entén que Iberdrola o Endesa ens diguin que el que va directament a la seva butxaca són impostos o taxes.

Notes:

1.- http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Energy_price_statistics#Electricity_prices_for_household_consumers

2.- https://www.iberdrola.es/hogar/info/factura/factura-electricidad/iberdrola-clientes

** Aurèlia Mañé Estrada és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.*
Aquest article extret de la Directa forma part d'una sèrie monogràfica al voltant de l'informe La despossessió de la vida quotidiana.

Conflicte i política

Ermengol Gassiot

Tossuda. Entre moltes altres coses, així és la realitat. És a dir, el món és com és. No com voldríem que fos. Aquesta obvietat sovint l'oblidem i preferim imaginar-nos una realitat on ens sentíssim més còmoda, encara que no encaixi amb la que realment existeix. Una altra versió d'això és quan apartem la mirada o, simplement, no mirem allò que ens fa por veure. Tothom ho fem, en diversos moments i situacions, tant a nivell individual com de manera més col·lectiva. Jo, per exemple, acostumo a no mirar gaire els meus extractes bancaris. Però la tossuda realitat se m'acaba imposant, de manera inevitable, molts cops quan a mitjans de mes veig que la màquina dels ferrocarrils em rebutja la targeta de crèdit quan intento comprar una T-10. I ja m'hi puc posar fulles, el món és com és i la meva situació econòmica és la que és.

Potser us preguntareu què persegueixo amb tot aquest rotllo. Doncs vull parlar de política. De la política entesa com l'acció col·lectiva per modelar el present i construir el futur. Bàsicament de la nostra tot i que, d'acció col·lectiva per configurar el món (i per tant política), també n'hi ha molta que es fa al marge i en contra nostra. Quan parlo de política nostra em refereixo a aquella que des de la classe treballadora, des de les classes populars, duem a terme per intentar resoldre els nostres interessos, millorar les nostres condicions de vida i, en definitiva, canviar el món. Generalment la fem des de moviments socials formats per col·lectius diversos, entre ells en teoria els sindicats i a la pràctica només alguns sindicats.

Sempre ens hem trobat en una dicotomia, quan hem fet política. I em temo que ara, amb el miratge de la nova política i altres opcions institucionalistes, aquesta dualitat s'ha reforçat i penetra fins el moll de l'ós de molts debats dels moviments socials. Es tracta d'estructurar els nostres plantejaments, estratègies i programes d'acció col·lectiva o bé a partir del conflicte o o bé sobre la base de la cerca de consensos en la diversitat. M'explico. En relació la segona opció darrerament hem vist un renaixement de discursos "ciutadanistes" i demòcratics que acaben entrant ben endins dels moviments socials i les seves pràctiques. No és un procés gens neutre ja que, també ho estem veient, acaba portant a acceptar com a propostes polítiques vàlides aquelles que comporten millores puntuals en determinades condicions que generalment es circumscriuen a parcel·les molt reduïdes de les classes populars. A la gestió que des de la nova esquerra es fa de diversos ajuntaments, ho veiem. O dels sindicats majoritaris, i sovint els no tan majoritaris, de moltes situacions laborals. En la mesura en què l'objectiu és resoldre un problema (aconseguir una zona verda, evitar un desnonament o un ingrés a la presó, mantenir el preu de l'aigua o reduir l'afectació d'un ERO), les vies per assolir aquesta finalitat deixen de ser massa rellevants davant del seu resultat. I aquí el Poder (l'estat, el capital) tenen la paella pel mànec. Obrint puntualment l'aixeta faciliten a aquestes vies èxits puntuals que es poden vendre i, així, defensar-les. Són ells qui ens els donen, no nosaltres que els hi imposem.

Però, com deia, la realitat és com és. Per molt que no ens agradi, les taxes d'atur de barris com la Palma Palmilla de Màlaga o a Sant Roc de Badalona (per posar casos de dins i fora els

Països Catalans) dupliquen o tripliquen les dels centres de les seves respectives ciutats. I l'esperança de vida dels seus habitants és més de 10 anys inferior a les dels barris amb rendes més altes de les dues àrees metropolitanes. Al respecte, podríem anar esmentant molts exemples i encara ens quedaríem curts. Tot plegat és el resultat d'una realitat que, malgrat no ens agradi, és la que és. La d'una part de la humanitat que monopolitza els mitjans de producció de riquesa mentre una altra, la immensa majoria, en el millor dels casos treballa a canvi d'un salari per a produir aquesta riquesa. Aquest conflicte que vertebra les societats actuals es concreta en innombrables situacions on els interessos de la majoria, els nostres, entren en confrontació directa amb els de la burgesia. Quan es planteja la construcció d'un port esportiu destrossant 1 km. de platja "salvatge". O quan algú defensa fer un nou mitjà de transport públic transferint la gestió a una empresa privada, o el rescat dels bancs amb diner públic, o legislar una llei d'arrendaments urbans com l'actual, o degradar l'actual sistema de pensions públiques, etc. Són interessos contradictoris. En conflicte. O ells o nosaltres.

Crec que som moltes persones les que pensem que la millor manera de definir estratègies per actuar, tant en el plànol individual com el col·lectiu, és partir d'una bona percepció de la realitat. De les condicions en les que ens trobem, de quins mitjans tenim, de què volem aconseguir i de les possibles conseqüències de les nostres accions. Quan reivindiquem el conflicte, a l'hora de construir les nostres propostes polítiques, partim d'aquest fet. El conflicte existeix i ara mateix vertebra els estats i les relacions capitalistes arreu del planeta. En conseqüència, qualsevol actuació nostra comportarà la reacció de qui es situa a l'altre pol del conflicte. La nostra política s'oposa, i nega, a aquella que es fa en contra nostra. Em temo que un punt entremig no existeix, per molt que sovint faci basarda pensar que la realitat és estructuralment tan crua.

En aquest sentit, la deriva de la nova política cap a formes de negació del conflicte és nefasta. Primer, perquè aboca als moviments socials a una política centrada en els resultats que a la curta i a la llarga impedeixen construir la nostra autonomia en l'acció política. En la mesura en que no s'ataca el poder polític i econòmic generant conflicte, l'obtenció d'aquests resultats dependrà de la voluntat de l'Estat i del Capital de facilitar-los. Una mica com qui demana i obté (o no) una almoina. Segon, perquè en esquivar una confrontació directa ajuda a mantenir inalterades les relacions socials que emparen l'existència de l'explotació. I, tercer, perquè acaba transformant aquells col·lectius (sindicats, partits, moviments socials en sentit més ampli) que opten per aquesta via en gestors del repartiment d'aquestes compensacions. Els assimila i els converteix en un engranatge més de la maquinària.

Possiblement s'està gestant una reedició del pacte entre capital i treball que va suposar la socialdemocràcia. Segurament en aquest pacte les concessions del capital seran molt més petites que en aquell, per la simple raó que la pressió que ha patit és molt menor. Penso que en general les pràctiques de la nova política són un element central i constituent d'aquest pacte.

Opino que, malgrat costi assumir-ho a nivell d'imatge, nosaltres hem de quedar clarament fora d'aquest pacte. Hem de seguir reconeixent que la nostra és una realitat en conflicte. I que, en conseqüència, si veritablement el volem transformar ho haurem de fer mitjançant el conflicte i la lluita, on els resultats vindran de les victòries. En aquest camí ens caldrà reconèixer quina acció col·lectiva respon a aquests interessos i quina, per contra, els nega. Potser per a la meva generació aquest serà un procés dolorós, especialment perquè veurem caure noms de persones conegudes a banda i banda de la barricada. Però, com deia, la realitat és tossuda i el millor és assumir-ho com més aviat millor.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

5 anys de contrareforma laboral

La fal·làcia de la creació d'ocupació i la regla del 3x2

Vidal Aragonés

Vidal Aragonés, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda, analitza les dades estadístiques que confronten i desmenteixen radicalment la tesi defensada pel govern del PP que la reforma laboral aprovada l'any 2012 ha contribuït a la creació d'ocupació tot demostrant que l'únic efecte desplegat per la norma ha estat l'extensió de la precarietat i la degradació generalitzada de les condicions laborals.

Durant els darrers anys, coincidint amb la finalització de cadascun dels mesos, el Govern del Partit Popular ha aportat dades relatives a contractació i altes a la Seguretat Social per intentar transmetre la sensació de que es creava ocupació i que, a més, aquesta suposada creació tenia relació amb les contrareformes laborals aprovades per l'Executiu de Rajoy l'any 2012. Ara bé, només cal analitzar les pròpies dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) i les que es desprenen de l'Enquesta de Població Activa (EPA) per comprovar que als darrers 5 anys no s'ha creat ocupació.

L'EPA del quart trimestre del 2011 (la darrera abans de l'aprovació del Reial Decret Llei 3/2012) situava en 23.440.300 els treballadors actius i en 18.533.000 els ocupats. Cinc any després, les últimes dades de l'EPA corresponents al quart trimestre de 2016 situaven els actius en 23.026.800 i els ocupats en 18.508.100. En definitiva, tant el nombre d'actius com d'ocupats ha disminuït i, per tant, no és possible en absolut parlar de creació d'ocupació.

De la mateixa manera, si optem per l'anàlisi de les dades oficials del Ministeri de Treball relatius a cotitzants, el resultat és el següent: el total de cotitzants adscrits a tots els règims al desembre de 2011 era de 17.361.851 mentre que al gener de 2016 era de 17.104.357. Hem hagut d'esperar al gener de 2017 (17.674.155) per superar la xifra de cotitzants anterior a 2012, si bé encara molt lluny dels 19.161.851cotitzants registrats l'any 2008.

Tot i aquesta dada aparentment positiva o esperançadora, és fàcil demostrar que no es genera ocupació sinó que es transforma feina estable en precària. El procés es pot resumir en una malèvola equació: de 2 estables faig 3 precaris. On hi havia dos llocs de treball a jornada completa, relativament estables i amb salaris "dignes" ara trobem 3 llocs a temps parcial, inestables i amb infrasalaris. Només hem d'analitzar novament les dades oficials per comprovar com s'està imposant aquesta tendència. Això es confirma per la dada d'hores treballades en milers: 3er trimestre de 2008 631.695,5, 4rt trimestre de 2011 594.034 i 4rt trimestre de 2016, 594.034: molt lluny de les dades anteriors al període crisi i sense variacions significatives 5 anys després d'aprovada la contrareforma laboral.

Els homes amb contracte a temps parcial han passat de ser 5,3% el 2009 al 7,7% el 2016 i les dones, del 22,4% amb contracte a temps parcial en el 2009 al 24,4% l'any 2013.

Pel que fa a la modalitat contractual el 26,5% dels treballadors tenen un contracte temporal i el 73,5% un d'indefinit. Ara bé, allò que cal analitzar és que d'ençà de l'aprovacio de la contrareforma laboral del Govern de Rajoy, tan sols un mes hi ha hagut un percentatge de contractació indefinida mensual superior al 12,13%, situant-se gairebé tots els mesos per sota del 10% dels contractes indefinits realitzats front al 90% de temporals.

Finalment, si parem esment a la quantia dels salaris mitjans anuals, i segons dades oficials corresponents al període 2008 a 2014, trobem que les els salaris més baixos han caigut un 28% i el 60% de treballadors i treballadors han vist minvar un 10% el seu salari durant aquest temps.

En conclusió, lluny de crear ocupació durant els darrers 5 anys, el Govern del Partit Popular ha posat les bases per degradar al màxim les condicions laborals, al mateix temps que provoca un procés de substitució del poc treball estable que existia per generalitzar l'ocupació precària. Així aquests cinc anys no han estat de crear llocs de treballi i ocupació sinó únicament de transformar i degradar bona part del que ja existia, assenyalant una dinàmica que, malauradament, serà la que es desenvoluparà en la propera dècada: no es crea ni es reparteix l'ocupació, es transforma el treball d'avui en ocupació precària per demà.

La desindustrialització accelerada

Victòria Soldevila

Dins la sèrie 'La despossessió de la vida quotidiana', l'autora planteja els factors que estan darrere la pèrdua de pes econòmic de la indústria i l'amenaça de l'efecte 'arrossegament' del retrocés del sector.

Quan es fa referència a la crisi econòmica actual i a la seva repercussió sobre el model productiu, es parla principalment de la bombolla immobiliària i la caiguda del sector de la construcció. Però paral·lelament, també s'ha produït un altre fenomen més preocupant i que sembla passar desapercebut als mitjans de comunicació: l'acceleració del procés de desindustrialització de l'economia espanyola.

Per desindustrialització s'entén la pèrdua de pes del sector industrial, tant pel que fa a la producció (PIB) com a l'ocupació total. És un fenomen que resulta difícil de mesurar perquè la frontera entre el que les estadístiques comptabilitzen com a *Indústria* i el que comptabilitzen com a Serveis és difícil de delimitar, principalment degut als processos *d'externalització*. Actualment, moltes empreses industrials contracten serveis de neteja, seguretat, o màrqueting, quan abans eren activitats assumides per l'empresa i els seus treballadors.

Si bé podem considerar que part de la pèrdua del pes del sector industrial és degut a aquests processos d'externalització (i, per tant, seria simplement un transvasament comptable), el cert és que pocs economistes posen en dubte que als països més desenvolupats (UE, Estats Units, Japó) s'observa una disminució del sector industrial i que és deguda a la competència dels països emergents (exacerbada pels acords de lliure comerç) i als processos de deslocalització d'activitats industrials cap a aquests països.

Però, per què resulta preocupant el procés de desindustrialització? Dins del pensament econòmic es considera el sector industrial com un sector clau per al desenvolupament econòmic. Aquesta idea es fonamenta en el fet que el sector industrial és un important generador del progrés tècnic i un rellevant proveïdor i client d'altres sectors econòmics, de manera que una davallada en l'activitat d'aquest sector repercuteix sobre la resta de sectors (el que s'anomena *efectes d'arrossegament*). També és un sector on la productivitat és més elevada i, per tant, els salaris haurien de ser més elevats (però això no sempre és així perquè el desigual poder de negociació entre el capital i el treball afavoreix que el capital s'apropiï d'aquests guanys de productivitat sense remunerar més al treballador).

En un recent estudi de FUNCAS, s'assenyala que l'Estat espanyol és el país de l'OCDE (és a dir, dels països desenvolupats) on el procés de desindustrialització ha estat més acusat. Cal tenir en compte que als anys 80, en el moment d'entrar a la Unió Europea (abans Comunitat Econòmica Europea), el sector industrial representava el 25% de la producció i el 21% de l'ocupació a l'Estat espanyol. Actualment, representa un 12% de la producció i un 10,7% de l'ocupació, uns percentatges per sota de la mitjana de la UE i molt inferiors als d'Alemanya (on la indústria representa el 20,5% de la producció i el 17,4% de l'ocupació). Sembla doncs que la pertinença a la Unió Europea (i a la zona euro) no ha estat tan positiva per al sector industrial com alguns pretenen (veure Informe Taifa núm.10).

Raúl Vélez

La crisi ha accelerat el procés de desindustrialització que ja anàvem patint. La producció industrial ha caigut dramàticament entre 2007 i 2014. La producció de manufactures ha caigut un 30%. Aquesta caiguda no troba equivalència a cap altre país europeu, fins i tot a Grècia la caiguda ha estat inferior i a Alemanya la producció industrial ha crescut (un 3%) en aquest mateix període.

I, òbviament, aquesta caiguda de la producció ha repercutit en l'ocupació industrial: s'han perdut més de 800.000 llocs de treball (gairebé un de cada tres treballadors industrials s'ha quedat sense feina), sent el país de la UE on més ocupació industrial es perd. Un 30% de les empreses industrials han tancat, també el percentatge més elevat de la UE.

Enfront de la desoladora informació que donen les dades estadístiques, el *discurs oficial* és que, gràcies a les reformes que s'han dut a terme (especialment a la reforma laboral), el sector industrial està millorant substancialment la seva competitivitat exterior. La seqüència lògica seria: reducció de costos laborals (per reducció de salaris), reducció dels preus d'exportació, millora de la competitivitat i augment de les exportacions. Això però no és ben bé així. Malgrat la davallada de salaris, els preus d'exportació no sempre han disminuït i per tant, aquestes retallades salarials han anat a incrementar els beneficis empresarials i no a millorar la competitivitat exterior. L'augment de les exportacions ha estat deguda bàsicament a què era l'única via de supervivència de moltes empreses davant la caiguda del consum intern (provocada justament per la davallada dels salaris i les polítiques d'austeritat).

No ens hauria de sorprendre. Històricament així és com es resolen les crisis en el capitalisme: destruint el capital excedent (caiguda de la producció, tancament d'empreses) i recuperant les taxes de guanys, encara que sigui a costa de reduir els salaris i les condicions de vida de la població.

** Victòria Soldevila és economista i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.*

Aquest article extret de la Directa forma part d'una sèrie monogràfica al voltant de l'informe 'La despossessió de la vida quotidiana'.

Entrevista a Toni Edo, delegat de CGT al Metro de Barcelona

'Les reivindicacions són justes: menys precarietat i acabar amb les externalitzacions'

Gemma Garcia

La CGT és el sindicat majoritari al Metro de Barcelona, que fa diversos dilluns que pateix aturades. Parlem amb el delegat sindical Toni Edo de les raons de la vaga i la situació actual a l'empresa

Ja fa diversos dilluns que la plantilla de Metro de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) convoca vaga, però transcendeixen més les aglomeracions en hora punta i les queixes de les usuàries, que les reivindicacions. De fet, la setmana passada, dos passatgers van agredir dos treballadors. Conversem amb Toni Edo, delegat de la CGT al comitè d'empresa, per centrar-nos en les demandes.

Víctor Serri

- Un altre dilluns de vaga. Què diries a la gent que critica aquesta forma de lluita pels efectes que té sobre el servei?
La solució és senzilla: tenim una representant política que és regidora de mobilitat i sota la seva responsabilitat té l'empresa TMB, en aquest cas Metro. Les reivindicacions són justes: menys precarietat, fi de contractes parcials i acabar amb les externalitzacions. Per al Govern de Barcelona, això no hauria de ser un problema. Per tant, la responsabilitat és de Mercedes Vidal i Barcelona en Comú.

- Com afecta la precarietat a les usuàries de Metro?
Per exemple, si se't queda el bitllet enganxat a una màquina, no hi ha ningú a l'estació. Prems el botó d'informació i et diuen que hi anirà algú en cinc minuts, però n'acabo esperant 40. No hi ha personal a les estacions o el poc que hi ha l'envien només a determinats llocs. L'empresa distribueix el personal disponible i això fa que l'atenció a l'usuari sigui lamentable. A més, no ho justifica, sinó que deixa entreveure que potser els treballadors són ganduls o estan fent un cafè. Però no es això. Hi ha una política d'empresa encaminada a disminuir el personal i deixar de banda l'atenció al passatge. El mateix passa per un bitllet que es trenca o una persona que es mareji o pateixi un atac de cor.

- Quins objectius persegueixen les externalitzacions que denuncieu?
En els darrers quatre anys, al departament de vies, encarregat del manteniment, han quedat vacants vuit places, però es contracta personal extern. Fa poc hi va haver un descarrilament d'una maquina d'una empresa externa perquè no havien seguit els dictàmens de seguretat que segueixen els treballadors de l'empresa. Amb l'externalització es busca no haver de seguir les normes de seguretat i abaratir costos, amb els resultats que té sobre el passatge.

- Mercedes Vidal va dir que la vaga no tenia raó de ser perquè les negociacions avançaven. Avancen?
Comparat amb la situació abans de convocar la vaga, no avancen com seria desitjable, per això mantenim la vaga. No estan proposant les solucions que calen. No van aportar cap proposta de canvi respecte el departament de vies, se'ls hi va dir i a la següent trobada van proposar contractar cinc persones, però demanem que es reverteixin totes les externalitzacions.

- Quan van començar les externalitzacions?
A partir del 2004, va començar amb petites mesures diàries, augmentant la seguretat i reduint l'atenció al passatge. Darrerament, a partir de l'entrada de Marc Grau [director de Metro de Barcelona], es produeix un augment desproporcionat, sobretot a vies i manteniment.

- Aleshores, el sous de la plantilla no és una reivindicació principal?
En cap moment del conflicte l'important no han estat els salaris, sinó la qualitat i l'estabilitat del treballadors, evitar la precarietat i les externalitzacions.

- Quina és la política laboral de l'empresa?
Abans de començar el conflicte l'octubre del 2015, hi havia set o vuit contractes a temps parcial. Hi havia un acord anterior en què es comprometien a passar la gent a temps total, però van començar a incomplir-lo. A partir de l'acord de juliol de l'any passat, s'aconsegueix que comencin a contractar persones a temps total, però, sorprenentment, a partir del gener, l'empresa deixa de fer-ho una atra vegada.

- De fet, a l'octubre s'havia votat no protestar a través de la vaga i després, canvieu d'opinió.
Sí, sobretot pels incompliments dels acords del mes de juliol. També l'empresa deixa de complir alguns pactes i convenis que ja es duien a terme, de forma unilateral, sense consultar amb els representants dels treballadors. Hi ha una voluntat per part de Marc Grau de no mantenir contacte amb la representació dels treballadors i infravalorar-la.

- Així doncs, quines condicions s'haurien de donar per posar fi a la vaga?
Revertir les externalitzacions, que la precarietat no es mantingui sinó que vagi a la baixa en el percentatge total dels treballadors del metro. Hi ha moltes persones a temps parcial que volen estar-hi a temps total. S'han de complir els convenis i acords anteriors. No pots estar amb algú que saps que no complirà amb els compromisos. Ara mateix, hi ha un parell d'incompliments grans: un, el temps de conducció dels agents, que nosaltres hem proposat que siguin quatre hores i després quatre d'estació, però l'empresa diu que no pot complir-ho perquè no té personal. Aleshores, el que ha de fer és contractar personal. També creiem que la formació de nous agents per a la conducció de 24 hores és del tot insuficient.

- Com a teló de fons, hi ha 530 persones fora de conveni...
Hi ha un problema gran. Els sindicat CGT va fer una denúncia perquè entrin a conveni i puguem accedir als seus salaris, però l'empresa es nega a aportar els salaris d'una part important d'aquestes categories. La jutgessa diu que han de passar a conveni, però fins ara, l'empresa s'ha negat a complir la sentència estrictament. La mateixa Ada Colau va dir que hi havia una màfia a TMB i el que han fet des que van arribar, és posar a càrrecs de direcció Enric Cañas i Pau Noy, amb un salari inferior, però també posats a dit. Crec que s'equivoquen no aplicant la transparència. Crec que hi ha un tema d'ineptitud i incompetència. Per una banda, fan públics els salaris dels treballadors, encara que no siguin del tot correctes, i per l'altra oculten els de la resta. Tenen un problema ideològic greu amb el món del treball.

** Entrevista publicada a la Directa*

Per què continua la vaga de Metro a Barcelona?

Gemma Garcia

La plantilla reclama reduir els contractes temporals i aturar i revertir les externalitzacions. Com a teló de fons, hi ha l'opacitat que envolta el col·lectiu Direcció i Tècnics, més de 500 persones fora de conveni

És el cinquè dilluns que es repeteixen les imatges d'aglomeracions a les andanes de metro en hora punta. La plantilla de Metro de Barcelona va decidir fer vaga de forma indefinida un cop a la setmana per aconseguir un nou conveni que reverteixi les externalitzacions i redueixi la precarietat. Des del 2011, a través de dues pròrrogues, han estat sense cap text que reguli les condicions de treball i, per tant, amb el sou congelat. Ara, ja fa pràcticament un any i mig que negocien, però de moment, malgrat haver celebrat prop d'una setantena de reunions, no s'ha arribat a bon port. Des dels sindicats del comitè d'empresa consideren que les negociacions estan enquistades i, en canvi, des de l'Ajuntament de Barcelona, la presidenta de TMB i regidora de Mobilitat Mercedes Vidal va assegurar que la vaga no tenia raó de ser perquè les negociacions avançaven.

Quan parlen de precarietat, des del comitè de vaga es refereixen a la retallada de personal dels darrers anys que, asseguren, malmet l'atenció pública. Tot i que, segons dades de l'empresa, el 2016 respecte l'any anterior van incrementar en dotze les treballadores de metro, la tendència des del 2010, quan hi havia 3.764 persones en plantilla, ha estat clarament decreixent. Per altra banda, afegeix Toni Edo, delegat de CGT, el sindicat majoritari a Metro, cal fixar-se en el volum de contractes a temps parcial. Segons dades del mateix sindicat, el 2014 encara hi havia 1.036 persones a temps parcial i l'empresa apunta un 25% de contractes a temps parcial.

Si bé és cert que el juliol, el comitè va aconseguir arrencar el compromís de realitzar cent ampliacions de contracte, que l'empresa assegura que ja s'han efectuat, la CGT denuncia que a partir del mes de gener van deixar d'ampliar jornades laborals per substituir les prejubilacions, tal i com s'havia acordat. Aquesta és una de les raons perquè la plantilla virés 180 graus la seva decisió del mes d'octubre de no anar a la vaga. Des de TMB s'escuden en el fet que el volum de contractació en el sector públic està limitat pel topall de l'1%, establert als Pressupostos Generals de l'Estat. En aquest sentit, l'advocada de la CGT, Teresa Blasi, recorda que tota la plantilla fora de conveni, on s'inclouen càrrecs directius amb sous que en molts casos superen els 100.000 euros anuals, també engreixen el percentatge del pressupost destinat a massa salarial.

1,7 milions d'euros per a Cobra

D'incompliments, denuncia el comitè de vaga, n'hi ha d'altres. Edo afegeix que tampoc es respecten acords anteriors, com el temps de conducció dels agents o una formació adequada. Però un front de lluita essencial és revertir les externalitzacions. Fa anys que es privatitzen serveis de metro, però Ángel González, qui fa 25 anys que treballa al metro i ara està sindicat a Solidaridad Obrera, recorda que amb l'arribada de Marc Grau com a director el 2015, es van intensificar.

Tot i que l'empresa ha presentat un pla d'internalitzacions durant la mediació, el passat mes de maig va adjudicar el manteniment de la catenària de diverses línies de metros, cotxeres i apartadors a l'empresa Cobra Instalaciones y Servicios, per 1,7 milions d'euros sense iva. González recorda que ja hi ha una màquina per fer la tasca i personal per fer-la. Altres serveis com la neteja o la seguretat privada, també estan externalitzats. De fet, a través d'un vídeo, la mateixa CGT, fa la comparativa entre dues màquines del departament de vies: una amoladora de COMSA i una esmeriladora de TMB "que provoca molta menys pols en suspensió i acabats de qualitat". Ara mateix, insisteix González, "ja no lluitem per una pujada salarial, sinó sobretot, perquè Metro no acabi sent una empresa privada; estem lluitant per un servei públic".

El 10% de la plantilla a l'ombra

Des del 2010, la CGT lluita per acabar amb l'opacitat que envolta el col·lectiu Direcció i Tècnics (DIT). Inclou 530 persones dins l'empresa TMB -autobús i metro-, que estan fora de conveni i representen vora un 10% de tota la plantilla. Ara, l'empresa assegura que, arran de la sentència de 2015, ha incorporat part del personal de Metro a conveni i en el conjunt de TMB en queden 275. La batalla continua als tribunals. De moment, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha anul·lat la mesura cautelar que impedia a l'empresa l'entrega de dades de personal fora de conveni, tal com li va exigir la comissió de Garantia d'Accés a la Informació Pública (GAIP) per primera vegada al juliol de 2016, arran d'una sol·licitud del periodista de Catalunya Plural Arturo Puente.

Tot i que hi ha una sentència ferma que obliga l'empresa a integrar els DIT a conveni i notificar el llistat al Comitè d'Empresa, de moment, l'únic que es va fer públic l'estiu del 2016, és el llistat de càrrecs i remuneracions del Consell de Direcció de TMB, 21 persones que perceben un sou mitjà de prop de 115.000 euros bruts anuals.

A més, la plantilla ha denunciat davant del jutjat social número 19 de Barcelona, a data de 16 de març del 2017, la proposta que l'empresa va portar al jutjat sobre la integració del personal DIT dins l'estructura del conveni col·lectiu. Per a la part demandant, la proposta, que no s'ha negociat, no fixa una data a partir de la qual el personal estarà efectivament integrat i alhora, "pretén la seva integració formal però mantenint mecanismes per consolidar i fer més grans les diferències entre uns treballadors i uns altres amb total opacitat pels seus representants". Es refereixen al fet que l'empresa vol crear dos complement salarials en el procés d'integració.

Una altra circumstància anòmala és que actualment el personal Directiu i Tècnic, tot i estar fora de conveni, participa en les eleccions sindicals, el resultat de les quals determina la composició de la representació social a la taula negociadora del conveni col·lectiu. "Tenen un pes rellevant en la negociació d'un conveni que no els afecta", resumeix la lletrada Teresa Blasi.

** Article publicat a la Directa*

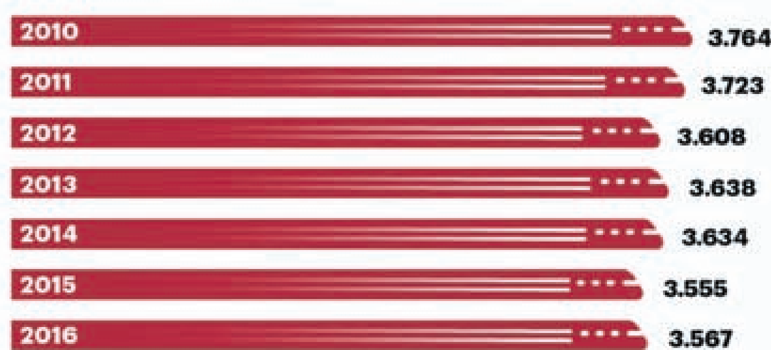
LES RAONS DE **LA VAGA DE METRO**

Mitjana del **sou anual de 21 càrrecs directius: 114.893€ bruts**

530* treballadors fora de conveni al conjunt de TMB

* l'empresa assegura que ja han integrat una part de plantilla de metro a conveni i que actualment en queden 275

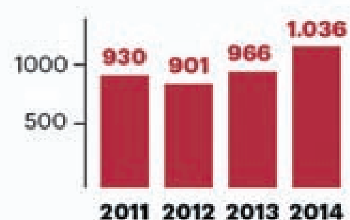
Evolució a la baixa de la plantilla

FONT: TMB i CGT

Elevat número de **treballadors a temps parcial**

2011	2012	2013	2014
930	901	966	1.036

25% de la plantilla **a temps parcial**

Directa

Professorat associat: el comodí de les universitats

Judit Pastor

Els docents associats representen prop del 70% del PDI contractat de les universitats públiques catalanes, però són els qui tenen les condicions laborals més precàries i els salaris més baixos. La Sindicatura de Comptes alerta d'una utilització irregular d'aquesta figura.

En Lluís Frago cobra, de mitjana, uns 500 euros al mes per impartir classes de Geografia a la Universitat de Barcelona (UB), mentre que un altre professor pot estar-ne cobrant més de 2.500 per fer pràcticament la mateixa feina. La diferència entre tots dos és que en Lluís és professor associat, mentre que l'altre és fix.

Dins les categories de personal docent i investigador (PDI) de les universitats públiques, hi ha professionals permanents —com ara alguns catedràtics, titulars, doctors i professors agregats- i professionals contractats. En aquest últim grup s'hi inclou el professorat associat, una figura que, segons el Conveni col·lectiu del PDI laboral de les universitats públiques de Catalunya, "desenvolupa tasques docents a temps parcial i amb caràcter temporal" i és contractat d'entre "especialistes de reconeguda competència que acreditin exercir la seva activitat professional fora de l'àmbit acadèmic universitari".

És a dir, en teoria, aquesta figura està pensada per contractar ocasionalment professionals externs a la universitat i experts en una matèria determinada que puguin aportar els seus coneixements. Tanmateix, Clara Camps, associada de Sociologia a la UB, explica que "això és fals en una part de la plantilla, ja que moltes vegades acabem fent assignatures que no saben a qui donar, o bé matèries relacionades amb la trajectòria investigadora que estem fent dins la mateixa universitat, una trajectòria que, a més, no se'ns reconeix".

El "greuge comparatiu" entre professors fixos i associats

Les retribucions del PDI funcionari estan determinades anualment pels Pressupostos Generals de l'Estat, i les comunitats autònomes tenen la competència d'afegir-hi uns determinats complements. En canvi, les retribucions del PDI contractat es regulen per convenis col·lectius, que gairebé sempre es negocien de forma conjunta entre totes les universitats de cada comunitat, tot i que cadascuna pot tenir les seves particularitats.

El cas del professorat associat mereix una atenció especial. Tal com explica un informe de l'Observatori del Sistema Universitari (OSU), "a diferència de la resta de categories, aquest personal no cobra la part proporcional a la seva dedicació d'una retribució a temps complet, sinó que té unes taules retributives pròpies". Per exemple, un professor associat de la UB ha d'exercir, segons fixa el contracte, 180 hores anuals de docència presencial, mentre que un professor titular n'ha de fer 240. És a dir, un associat fa les tres quartes parts de la docència que fa un titular, però el seu salari representa una cinquena part del d'un docent en plantilla fixa.

"Si mirem la comparativa de salaris, hi ha una desproporció brutal", es queixa en Víctor Jorquera, professor associat de Psicologia a la UB. "A totes aquestes hores de docència s'hi han de sumar les hores dedicades a la preparació, la correcció, la tutorització d'alumnes o les reunions de departament".

Una altra mostra d'aquest greuge comparatiu és que, a la UB, els associats cotitzen el 29% jornada laboral quan, en realitat, en treballen un 75%. Jorquera ho considera "escandalós": "Fa 11 anys que sóc associat però, com que cotitzo tan poc, ja sé des d'ara que, per poder tenir una pensió, hauré de treballar fins als 70 anys".

Frago afegeix que hi ha associats que estan fent tasques "estructurals" de gestió i coordinació que no se'ls reconeixen. "Per exemple, estem coordinant màsters oficials o assignatures, i aquestes hores no se'ns tenen en compte de cap manera. Senzillament, són hores de més", explica. "En canvi, si aquesta tasca estigués assignada a un professor titular, se li reconeixerien un cert nombre d'hores addicionals a les hores que fa de docència i de recerca".

També cal tenir en compte que als sous base s'hi han d'afegir tots els complements que els titulars van acumulant al llarg dels anys, per exemple, per fer recerca. Jorquera explica que "els associats mai no podrem tenir aquests complements, ja que se'ns renova el contracte cada any, i això implica que mai no podrem acumular mèrits".

Els "falsos" associats

D'acord amb la normativa vigent, hi ha dues condicions "indispensables" que s'han de complir a l'hora de contractar el professorat associat. En primer lloc, la selecció de personal s'ha de fer mitjançant un concurs públic i, en segon lloc, s'ha d'acreditar que el docent tingui un contacte professional extern a la universitat. Ara bé, el darrer informe de la Sindicatura de Comptes alerta que, moltes vegades, aquests requisits no s'estan complint.

En el curs 2013-2014 només una universitat va convocar concurs per cobrir un total de deu places; la resta es van contractar de forma directa. Dels 133 professors de la mostra revisada per la Sindicatura, el 75,2% havia estat contractat inicialment de forma directa i un 63,2% no havia passat cap concurs a 30 de juny del 2014. És per això que la Sindicatura constata que "sovint la contractació de professorat associat està lligada a aspectes de disponibilitat pressupostària més que a aspectes relacionats amb les necessitats de la docència".

En aquest sentit, Jorquera explica que el professorat associat contractat sense concurs és usat com un comodí: "En un moment donat, serveix als departaments per treure's de sobre una càrrega de docència, però si la Generalitat els obliga a fer fora personal, funciona com una bossa de gent que és expulsable".

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) estableix que s'ha d'acreditar una activitat professional externa no només en el moment de la contractació inicial, sinó també en les renovacions posteriors, ja que "la raó de ser de la contractació de professors associats és l'aportació dels seus coneixements i experiència professional".

Tanmateix, la Sindicatura posa en evidència que no existeix cap normativa que precisi com s'ha d'acreditar l'activitat professional en les contractacions o renovacions posteriors: "En molts casos no es pot avaluar si existeix relació entre el títol acadèmic, l'activitat professional i l'activitat com a professor associat". Aquest és el cas de la Clara Camps: durant un temps va treballar d'educadora social però, quan va començar com a professora associada de Sociologia a la UB, va haver de buscar altres feines -sense contracte i amb poca dedicació- per poder-les combinar amb la docència. De fet, explica que la feina de fora la universitat no té tant a veure amb les assignatures que imparteix, sinó que la fa "per compensar la precarietat de la universitat".

Una situació de "frau de llei"

El professorat associat és una figura amb força presència dins les universitats públiques catalanes. Segons l'OSU, aquest col·lectiu representava el curs 2013-2014 el 74,2% del PDI contractat. Al llarg de l'última dècada, el pes del professorat associat ha crescut gairebé un 30%. Ha passat de 5.518 persones el curs 2004-2005 a 7.161 el 2014-2015.

En general, durant aquests anys ha augmentat notablement la temporalitat dels contractes, en detriment dels fixos, que han caigut cinc punts entre 2004-2015. En aquest sentit, l'OSU subratlla que, actualment, les universitats catalanes "superen amb escreix" el percentatge màxim permès de PDI temporal, que és el 40% del total de PDI. Concretament, més de la meitat del PDI (51,3%) treballa amb contracte temporal. És per això que "el sistema universitari català en el seu conjunt no està complint la llei".

L'OSU també ha detectat una "forta reducció de la contractació de joves investigadors per la via de convocatòries estatals o autonòmiques, que ha caigut un 36% en els darrers anys". Frago relaciona aquesta davallada dels contractes predoctorals i postdoctorals amb l'augment dels associats: "Com que aquests contractes gairebé no existeixen, els departaments utilitzen la figura de l'associat per incentivar les tesis i els postdoctorats".

En paraules de Jorquera, "el procés de creació de falsos associats es produeix quan un departament necessita créixer però no té personal perquè ni l'Estat ni la Generalitat proveeixen les universitats de les beques necessàries. Llavors, els departaments tiren del que tenen, i el que tenen són associats". És per això que "moltes vegades els departaments no esperen que els associats actuïn com a professionals externs de reconeguda competència, tal com marca la llei, sinó que s'integrin en grups de recerca".

Tal com explica Frago, els associats es troben "en un buit legal, en una situació de frau de llei", perquè estan fent feines que, segons la normativa, no pertoquen als associats, com ara la recerca. "En aquestes circumstàncies, ens sentim agafats de mans i peus; no tenim cap argument més o menys sòlid que ens pugui emparar".

Per tal de revertir aquesta situació, els docents associats de la UB, agrupats en el col·lectiu Transformem UB, han portat la universitat a judici "pel greuge comparatiu en el còmput d'hores que hi ha entre professors fixos i associats". Demanen regularitzar els falsos associats, fet que implica "dur a terme els passos necessaris per articular la creació d'una nova figura laboral a partir de contractes dignes, estables, a temps complet i amb els mateixos sous, complements i condicions que el professorat permanent".

Contra la "precarització insostenible"

En Lluís Frago, la Clara Camps i en Víctor Jorquera coincideixen que, més enllà de la UB, l'arrel d'aquesta "precarització insostenible" es troba en la concepció del model universitari. "En els darrers anys, especialment a partir de l'època del conseller Mas-Colell, l'autonomia universitària s'ha perdut i els criteris de gestió de la universitat -que hauria de ser un servei públic- són purament economicistes i neoliberals", apunta Frago.

"Només es pensa en la recerca, la docència no importa. I l'alumnat no compta per a res, se'l converteix en un client que serveix per pagar matrícules", diu Camps, que considera que, per millorar la situació, "hi hauria d'haver un equilibri entre docència i recerca més ajustat del que hi ha actualment, i s'hauria donar més vàlua als docents".

Jorquera creu que les polítiques que la Generalitat està obligant a implementar als rectorats de les universitats "no són compatibles amb el funcionament de qualitat d'un servei públic com és la universitat". Per això, considera que "els rectorats s'han de confrontar a aquestes polítiques en defensa de la comunitat universitària, dels seus treballadors i la seva gent".

** Article publicat al diari Público*

L'INSS condemnat a pagar una pensió a la Naty de la PAICAM

Diari del Treball

L'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) ha estat condemnat a pagar una pensió vitalícia a Nativitat, L. G. Per les malalties que pateix. La sentència del Jutjat Social 17 de Barcelona reconeix la "situació d'incapacitat permanent total" de la demandant, cosa que li impedeix el desenvolupament de la seva professió habitual. D'aquesta manera, el jutge dóna la raó a la Naty, la noia malalta que va acampar l'octubre del 2015 davant de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) per reclamar la pensió que li havien denegat, segons la Plataforma d'Afectats i Afectades de l'ICAM.

El cas de la Naty va constituir un cert paradigma en relació amb les decisions que adopta l'ICAM. Al voltant d'aquesta activista es va crear precisament la plataforma PAICAM, que ha protagonitzat diverses mobilitzacions al voltant de casos vinculats amb les avaluacions mèdiques.

Segons el metge forense consultat pel Tribunal, les diverses patologies que pateix la Nativitat "afecta la velocitat de processament, flexibilitat mental, atenció, fluència fonètica i orientació, a més de comportar dificultats en el càlcul". "Aquestes limitacions, a diferència del que assenyala l'INSS", diu literalment la sentència, "impedeixen a la demandant l'exercici de la seva professió habitual d'auxiliar administrativa comptable, professió que requereix exigències mentals incompatibles amb les indicades limitacions".

L'afectada rebrà una pensió equivalent al 55% de la base cotitzada –1.069,47 euros–, que li és reconeguda des del 25 de febrer de 2015. De moment, la incapacitat li ha estat reconeguda per la seva professió habitual (permanent total), i no per desenvolupar qualsevol tipus de feina (permanent absoluta), que serà el que es reclamava inicialment, i que es continuarà plantejant via recurs.

Segons l'advocat Alex Tisminetzky, advocat del Col·lectiu Ronda que ha representat la Nativitat en aquest procés, «La progressiva reducció de la durada mitjana de les baixes mèdiques i la creixent xifra de peticions d'invalidesa que són denegades per l'ICAM constitueixen el millor exemple de com s'estan sacrificant drets de persones malaltes per reduir despesa, condemnant molts treballadors i treballadores que es troben malalts i en situació d'especial vulnerabilitat a veure's sense prestacions i obligats a retornar a un mercat laboral on ja no tenen cabuda».

Anna Celma

La Seguretat Social forçada per via judicial a reconèixer una incapacitat permanent

Anna Celma

Un jutjat concedeix a Natividad López Gama la incapacitat que l'Institut Nacional de la Seguretat Social li negava des de l'any 2015. La sentència anul·la l'estratègia d'exposar la lluita reivindicativa de la Naty com una prova del seu bon estat de salut.

El jutge Salvador Salas Almirall ha sentenciat a favor de la Naty. El judici es va dur a terme el passat 30 de novembre al Jutjat Social núm. 17 de Barcelona; gairebé sis mesos més tard, les proves documentals i els testimonis dels pèrits han donat la raó a la Naty i al seu advocat, l'Àlex Tisminetzky, del Col·lectiu Ronda. Salas Almirall ha sentenciat que la demandant "no està en condicions de desenvolupar la seva professió habitual" com a auxiliar administrativa i comptable. Per tant, "ha de ser declarada en situació d'incapacitat permanent total per a la seva professió habitual", segons el dictamen del jutge.

"La sentència em retorna la meva dignitat", ha expressat la Naty en declaracions a la Directa. "Reconeix la meva situació de salut i dóna sentit a la meva batalla contra l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM). Alhora, em dóna independència econòmica", explicava, afegint amb una riallada que "ara jo també podré aportar diners a la caixa de resistència que tant m'ha ajudat aquests anys de lluita".

L'estratègia de l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) i de l'antic ICAM ha fallat. Les administracions espanyola i catalana es negaven a reconèixer la condició mèdica de la Natividad López. Els documents aportats pel Servei General d'Avaluacions Mèdiques (SGAM), elaborat pel personal sanitari del propi ens, es contradeien amb els informes de l'equip mèdic que atén i segueix a la Naty de fa anys.

La sentència legitima el dret a la protesta

També hi havia un argument que l'administració sanitària esgrimia com a concloent. El fet que la Naty no estaria tan malalta "si podia liderar una plataforma de protesta i era activa a les xarxes socials", en paraules pròpies de l'INSS i del SGAM. Així, feien referència a l'acampada de quatre mesos davant l'edifici de l'ICAM a Avinguda Vallcarca; a l'impuls de la Plataforma d'Afectades per l'ICAM (la PAICAM); a les convocatòries i campanyes a través de plataformes socials; i a les diverses accions que la Naty ha fet per reclamar justícia.

Durant el judici, com ja va explicar la Directa, Javier Vicente Martínez, lletrat de l'INSS, va afirmar que "una persona greument deprimida no pot fer l'ús de les xarxes socials que ha fet la senyora López". Tampoc podria "comandar una legió d'activistes i de manifestants, com ha estat fent en aquests mesos". Aquestes afirmacions es van fer sense cap argument mèdic o testimoni de pèrits que reforcés la teoria del lletrat.

El jutge Salas Almirall redacta a la sentència que aquesta activitat de protesta i a les xarxes "no té res a veure amb les facultats mentals necessàries per poder exercir la [seva] professió". Per això, l'al·legació de l'INSS "ha de ser rebutjada sense necessitat de majors arguments", afirma.

D'aquesta manera, l'INSS i el SGAM perden una de les vies clau per pressionar a les pacients que protesten públicament contra aquestes institucions sanitàries. "Hi ha hagut diverses companyes de la PAICAM que, malgrat que volien que anés amb elles a les visites d'avaluacions mèdiques, em deien que tenien por que els posessin una creu", explica la Naty. "A més, dubtaven a l'hora de fer accions al carrer, per si això els suposava un perjudici respecte als seus casos i les peticions al SGAM", resumeix.

Per l'advocat del Col·lectiu Ronda, "no s'havia vist mai al·legacions en seu judicial de l'INSS i l'antic ICAM respecte al fet de participar activament en moviments socials de protesta contra les altes injustes pugui ser causa de denegació de la invalidesa que pertoca amb criteris mèdics". Aquestes "escandaloses argumentacions intenten atemorir les persones afectades i atempten contra el dret a la protesta social davant les injustícies", defensa Tisminetzky.

Ara aquesta sentència podria treure força a l'argument que estar greument malalta és incompatible amb l'organització solidària entre

pacients. Des de la constitució de la Plataforma d'Afectades per l'ICAM (PAICAM), que ha aconseguit esquerdar l'aïllament de les pacients avaluades pel SGAM, la consigna d'acceptar passivament les decisions d'aquest ens ha quedat en entredit. La PAICAM ha denunciat aquesta institució pels seus "criteris economicistes que, per davant dels factors mèdics, dóna altes i denega incapacitacions per tal de quadrar els pressupostos".

Segueix la lluita per la incapacitat permanent absoluta

La Naty, malgrat l'alegria d'aquesta sentència favorable, seguirà lluitant per aconseguir la incapacitat permanent absoluta. El jutge Salas Almirall deia a la sentència que, malgrat no poder exercir la seva professió habitual, sí que estaria capacitada per a dur a terme altres feines o activitats. El text exposa que "el trastorn neuropsicològic que pateix la demandant afecta a la velocitat de processament, flexibilitat mental, atenció, fluència fonètica i orientació, a més de comportar dificultats en el càlcul".

Segons el jutge, la Naty podria desenvolupar professions que no comportin els requisits indicats. Ella no hi està d'acord. "El meu estat de salut no em permet treballar fins que no em recuperi. Aquests mesos he tingut molt desgast, físic i emocional, que ha empitjorat el meu quadre clínic", explicava la Naty. Les intervencions i procediments mèdics segueixen sent el pa de cada dia per ella. Per això, quan millori una mica el seu estat de salut, planeja continuar endavant en la via legal. "La meva voluntat sempre ha estat recuperar el benestar, psíquic i físic, i tornar al món laboral quan en sigui capaç; fins aleshores, no puc fer impossibles", argumenta.

A banda, el seu advocat ha volgut deixar clar que la sentència no és ferma i que és molt probable que sigui recorreguda per l'INSS al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). "Fins que no sigui una sentència ferma, la Naty percebrà la prestació però no els endarreriments; això li causa nous perjudicis per l'obcecació de l'INSS de no voler acceptar allò que els especialistes mèdics han determinat", argumenta Tisminetzky.

** Article publicata la Directa*

Altes laborals per 'racionalitzar la despesa'

Carles Bellsolà

El cas de Natividad López, a qui la Justícia ha donat la raó, posa de manifest el drama dels treballadors que reben l'alta mèdica quan estan incapacitats per treballar.

Patir una malaltia que obliga a una llarga baixa laboral pot ser un calvari. No només per la malaltia en sí, sinó per les pressions que sovint exerceixen les mútues sobre el pacient per donar-lo l'alta. Un mecanisme que s'ha denunciat repetidament com a pervers en què hi participen les pròpies mútues, l'administració catalana i l'estatal. I que, també sovint, obté el seu objectiu: fer més curtes les baixes -tot i l'opinió en contra del metge que l'ha concedit-, amb els greus perjudicis que això pot comportar pel malalt.

És el cas de Natividad López, la treballadora que va acampar dos mesos davant l'organisme de la Generalitat que gestiona les baixes laborals per protestar contra una alta que considerava indeguda, a qui la Justícia ha donat la raó. I és el cas de Maria (nom fictici), diagnosticada pel sistema públic de salut d'un quadre d'ansietat i angoixa d'origen laboral, que va haver de tornar a la feina durant sis mesos en contra del parer de la seva metgessa de família, cosa que va agreujar els seus símptomes.

'Mobbing', ansietat, baixa i alta

Els problemes de la Maria van començar la primavera del 2016, quan, després de ser mare, va demanar a l'empresa la reducció de jornada a què tenia dret. L'empresa no va respectar el nou horari reduït, i la treballadora va començar a ser objecte d'assetjament laboral, segons afirma en la demanda judicial que va interposar aleshores. Un assetjament que li va provocar un quadre d'ansietat que va ser degudament diagnosticat per la seva metgessa de família, que li va concedir la baixa per incapacitat temporal (IT) a començaments de juny del 2016. Una baixa que va durar menys de dos mesos.

A tot l'Estat, les mútues de la Seguretat Social -nom amb què des del 2014 es denominen les antigues 'Mútues d'Accidents de Treball i Malalties Professionals'- tenen la potestat de fer el seguiment de les baixes laborals dels treballadors. Aquest seguiment es fa en forma de controls periòdics -paral·lels a les visites al

metge del sistema públic- als quals el treballador ha d'acudir-hi obligatòriament. Maria relata que, després de només dues d'aquestes visites "de seguiment", i "amb molt bones paraules, perquè deien tota l'estona que em volien ajudar en el meu problema", va accedir que un facultatiu designat per la mútua l'avalués. Només tres dies després li comunicaven que havia de tornar a la feina.

Les mútues no poden donar directament d'alta el treballador que pateix una malaltia comuna -sí en cas d'accident laboral-. Un cop l'examinen, però, poden fer un informe que recomani o desaconselli l'alta, i la paraula final la té aleshores, a Catalunya, l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, que depèn de la conselleria de Salut de la Generalitat. I la seva decisió acostuma a ser donar l'alta "automàtica", segons denuncia Xavier Tarragón, membre de la Plataforma d'Afectats per l'ICAM i l'INSS (PAICAM).

Qüestió de diners

"Creiem que hi ha criteris econòmics", explica Tarragón. L'activista recorda que l'import de les baixes per incapacitat laboral les paga el ministeri, però que la seva gestió depèn de la Generalitat. I que, segons un conveni signat entre les dues administracions el 2013 -i que s'ha anat renovant anualment-, la quantia que rep la Generalitat -prop d'uns 60 milions d'euros- per aquest concepte depèn en un 40% del "grau de compliment dels objectius de racionalització de la despesa", segons resa el BOE. "Aquesta racionalització de la despesa vol dir reduir el nombre de baixes i el temps que dura cada baixa", denuncia l'activista.

Aquests criteris econòmics de les administracions, a més del paper central que juguen les mútues en la gestió de les baixes -sobretot, a partir d'una reforma del Govern del PP del 2014 que les va donar més poder-, expliquen la situació que viuen molts pacients, com Maria, que va haver de tornar al seu lloc de treball -"amb els meus assetjadors", puntualitza- en contra del criteri del metge que li havia diagnosticat una ansietat justament causada per causes laborals. "Vaig haver d'aguantar amenaces i de tot, però no podia fer-hi res, perquè fins després de sis mesos no podia tornar a demanar la baixa", es queixa. I és que aquest és un altre problema que es troben els malalts en una situació semblant a la seva: que, durant un període de mig any després d'una baixa laboral, és l'ICAM qui ha de validar les baixes que donin els metges de família. Cosa que rarament fa, segons lamenten des de la PAICAM.

Les pressions

Passats aquests sis mesos, en què la situació d'ansietat "no només no havia desaparegut sinó que s'havia agreujat", la metgessa de família de Maria va tornar a donar-li la baixa, el passat mes de gener, ja sense haver de passar per l'ICAM. I aleshores va començar una segona part de l'odissea de la treballadora: les pressions de la mútua.

"M'han convocat vuit cops. Estàs malament, i t'has d'estar justificant tota l'estona, i això et fa posar-te encara pitjor", explica la treballadora. Que afegeix que, en totes aquestes visites obligatòries -no acudir-hi significa la suspensió de la prestació-, l'objectiu sempre era el mateix per part de la mútua: tornar-la a examinar, amb l'objectiu, explica, de tornar-la a donar d'alta en contra de l'opinió de la seva metgessa de família. Si cal, amb certes pressions. "M'acusaven de no voler col·laborar, i em recordaven constantment que en qualsevol moment podia perdre la prestació", recorda.

"Les mútues tenen molt d'interès que les baixes durin el menys possible, i quan no poden elles, ho fa l'ICAM, moltes vegades basant-se en els informes de les mútues, que invariablement recomanen l'alta", relata Tarragón. "Ells no diuen mai que la malaltia no existeixi, sinó que la persona està capacitada per treballar", precisa Tarragón, que critica aquests criteris, especialment en "determinades malalties invisibilitzades, que limiten molt el malalt".

Menys temps de baixa a Catalunya

Tarragón reparteix les culpes d'aquestes situacions que viuen molts malalts entre l'INSS, l'ICAM i les mútues. Especialment, per part dels primers, perquè "la Seguretat Social és qui paga i contracta l'ICAM perquè gestioni les baixes a Catalunya, i qui imposa el seu pla de racionalització de la despesa". Però apunta que alguna responsabilitat hi deu haver també per part de l'administració catalana, perquè "la mitjana de dies d'incapacitat laboral a Catalunya, que és del voltant de 26 dies, està molt per sota de la mitjana a la resta de l'Estat, que és de prop de 40, i això s'ha d'atribuir, evidentment, al paper que hi juga l'ICAM"

L'activista recorda també que "més de la meitat d'aquests casos d'altes indegudes s'acaben guanyant quan arriben als jutjats". És exactament el que li ha passat a la Natividad López, una jove catalana que va patir un ictus el 2014, que li va deixar greus seqüeles. No obstant això, des de l'ICAM es va avalar la seva alta el 2015, i la dona va respondre acampant davant la seu de l'organisme durant dos mesos. La seva lluita, de fet, va originar la creació de la PAICAM, en agrupar-se altres treballadors en situació similar. El periple de Natividad va acabar el passat dia 29 de maig, quan un jutjat va reconèixer la seva situació d'incapacitat permanent per a la seva professió habitual, i va sentenciar que l'INSS li ha de pagar una pensió equivalent al 55% de la base cotitzada.

** Article publicat al diari Público*

Notícies sindicals

Vaga i mobilitzacions del Personal Docent i Investigador de la Universitat de Barcelona

Convocada per Transformem UB es va portar a terme una concentració el 4 de maig davant l'Edifici Històric de la UB contra la precarietat que pateix el personal docent investigador. La mobilització, que va reunir membres de tots els col·lectius i escales laborals de treballadores de la UB, va servir per compartir les situacions que s'estan vivint en diferents departaments i facultats, i per consensuar assembleàriament les reivindicacions que volíem transmetre al rectorat. Va concloure l'endemà, després que uns quants d'aquests treballadors i treballadores passessin la nit al mateix Edifici Històric en senyal de protesta. L'endemà, divendres 5 de maig, vam acudir a la reunió convocada per la Vicerectora de Personal Docent i Investigador, la Dra. Mercè Pallàs. Resumim a continuació com es va desenvolupar aquesta reunió i en quina situació ens trobem.

La valoració que en fem com a membres de Transformem UB és negativa, perquè malgrat les bones intencions i paraules d'empatia amb les nostres reivindicacions per part de la vicerectora, no hem aconseguit cap canvi significatiu en les polítiques que l'equip de govern de la UB pretén aplicar. Ho detallarem per a cadascuna de les peticions concretes:

• Sobre el fet que no s'implementi el punt cinquè de la normativa del PDA (Pla de Dedicació Acadèmica) aplicant el Reial Decret-Llei 14/2012, que significarà augmentar la docència de professorat a jornada completa (malgrat que el reial decret sols remet al PDI funcionari) a 32 crèdits, cap acord, és a dir, que s'aplicarà a partir del curs 2017-18. La vicerectora ja ha enviat a tots els Departaments quin professorat es veurà afectat per aquesta mesura i ara està esperant que siguin els mateixos Departaments que presentin els respectius POA (Pla d'Ordenació Acadèmica) i la càrrega docent per al curs vinent. Si hi ha professorat funcionari que no compleix amb la docència que li pertoca, és tasca del rectorat i dels departaments encarregar-se que això canviï. Però no entenem que aquest reial decret obligui a passar als funcionaris amb perfils "baixos" (concepte també qüestionable) de recerca de 24 a 32 hores, castigant la docència i premiant la recerca; a banda que és una mesura que tampoc permet millorar-ne ni l'una ni l'altra –qui faci més crèdits de docència nova, difícilment podrà investigar–.

• Amb relació a la demanda que es reconegui que hi ha falsos associats, i que no es faci cap acomiadament, cal dividir-ho en dues parts: sobre la primera part admeten que se n'ha fet un ús fraudulent, però al·leguen que no hi ha vigent cap figura contractual que s'hi ajusti; i sobre la segona part, reconeixen que l'aplicació del reial decret tindrà un impacte sobre la plantilla d'associats. Segons paraules de la mateixa Dra. Pallàs, representarà unes 24 places d'ETC (Equivalències a Temps Complet). Un associat de 18 crèdits (6+6) té un contracte pel 29.2% de la jornada laboral. Per tant, un temps complet equival a 3.42 associats (100/29.2). Això significa que 82.19 associats de 18 crèdits (24 x 3.42) no seran renovats el proper setembre. Però poden ser molts més, el doble o triple de no renovacions si afecta associats contractats per menys crèdits. La vicerectora s'ha compromès a informar-nos en 15 dies del nombre exacte d'acomiadaments previstos. Des de Transformem demanem que cada degà informi de les implicacions de l'aplicació del RD 14/2012 a la seva Facultat i de com pensa afrontar la situació.

• Pel que fa a la millora de les condicions laborals de tots els associats amb l'aplicació immediata de l'escala salarial màxima i eliminant-hi el greuge comparatiu salarial que pateixen els associats amb relació a la resta de figures del personal docent i investigador, la vicerectora afirma que això és impossible. Estem superant el capítol 1 de despesa de personal, que sembla que és inamovible, malgrat que no entenem per què no hi ha cap possibilitat (no serà voluntat?) d'augmentar-lo. La possibilitat que el rectorat es planti davant de la Direcció General d'Universitats (DGU) i adopti una actitud combativa per canviar aquest capítol 1 se'ns mostra com a molt remota. La DGU i la UB es reuniran al final de maig, quan els POA ja estaran tancats o molt avançats i ja coneixerem l'impacte d'acomiadaments fruit de l'aplicació del reial decret 14/2012. La Generalitat no aprovarà el pressupost del 2017 de la UB sense aquest reajustament de personal. Criteris economicistes, sense resoldre dimensions de la mateixa gestió econòmica que impliquen dotzenes de milions d'euros sobre els quals continuem sense disposar d'informació (per exemple, l'import exacte del deute de la Generalitat amb la UB, o bé com es resoldrà el finançament del nou edifici de la Facultat de Dret, que va passar de 21 a 44 milions d'euros de cost i del qual s'ha ajornat la inauguració). Per altra banda, sembla que la "causa" que se superi aquest capítol pertoca als associats, que precisament tenen uns sous miserables... què passaria si diguessin als catedràtics o titulars que els paguen la meitat del salari perquè se supera la despesa en personal prevista? Seria impensable, en canvi neguen al 40% de la plantilla esdevenir mileurista. D'això se'n diu classisme!

• La taula de negociacions per regularitzar els falsos associats es reprendrà entre el juny i el juliol. La vicerectora ha demanat que enviem el document de treball amb què es van encetar les negociacions durant l'anterior rectorat. Tot i així la taula s'emplaça a l'estiu, quan ja tenim les renovacions a sobre i, per tant, serà gairebé impossible modificar cap aspecte de la condició contractual fraudulenta per al curs vinent. De moment, sabem que hi ha la voluntat d'impulsar un pla de regularització de falsos associats que comenci pels contractats abans del 2007. Per a nosaltres és una mesura parcial, perquè encara crea més subcategories dins del conjunt de professorat associat, i insuficient, ja que el gruix de contractacions com a associat s'ha fet en els darrers anys.

• Pel que fa a la denúncia que va presentar la CGT sobre el PDA (Pla de Dedicació Acadèmica) dels associats, on es va suspendre el judici perquè la UB va manifestar la seva voluntat de dialogar, i es va establir un termini temporal per a la negociació del 6 de juny: en la reunió no s'ha concretat res, per tant, si no es produeix cap apropament respecte a això és molt probable que el judici es reprengui.

• Quant a implementar plans d'estabilització per als investigadors predoctorals, postdoctorals, col·laboradors, lectors i agregats interins a jornada completa, també cal anar per parts. La vicerectora afirma que l'any vinent hi haurà unes 32 places de lector. De la resta no en sabem res. A més, això anirà molt lligat que s'elabori la relació de llocs de treball (RLT) que ja fa anys que s'anuncia. Llavors se sabrà què hi ha i què es necessita. La vicerectora ha manifestat que cal elaborar la RLT amb molta cura i sense pressa: hi està treballant una comissió sobre la constitució de la qual pensem que s'hauria d'haver demanat el parer del comitè d'empresa, car afecta els treballadors i treballadores de la UB. Lamentem que no hagi estat així. Recordem que, pel que fa a la taxa de reposició, la llei estatal l'estableix en el 100%, mentre que la Generalitat, més papista que el papa, sosté que serà del 50% o això ens han dit des de la UB.

El darrer punt reivindicatiu és que es dignifiquin els contractes de les investigadores predoctorals i postdoctorals, evitant el treball fora de contracte i les desigualtats dins de la mateixa categoria. En aquest sentit hem demanat que s'obri una mesa de negociació respecte a això, i la vicerectora ho ha emplaçat novament al setembre, ja que de moment no han treballat les dades. Increïblement, resulta que la persona que ho porta fa una estada a l'estranger i, fins que no torni, no s'hi posaran.

Per tot l'exposat MANIFESTEM:

• Que és inadmissible que l'equip de govern de la UB encapçalat pel rector Joan Elias vulgui aplicar el Reial-Decret 14/2012, relatiu a retallades urgents proposades fa cinc anys pel govern del PP, sense haver-ho consensuat amb deganats, ni equips departamentals, ni el comitè d'empresa de PDI-laboral ni la Junta de funcionaris. La docència és tant o més important que la recerca, en cap cas pot ser un càstig.

• Que aquest reial-decret serveixi de justificació per acomiadar, com a mínim, 82 docents i investigadores, com sempre d'aquell col·lectiu més precari. No acceptarem cap acomiadament!

• Que no hi hagi cap voluntat d'augmentar el rang salarial del col·lectiu pitjor pagat de totes les universitats catalanes i que no hi hagi cap voluntat de negociar amb DGU l'augment de la partida pressupostària, i en concret el capítol 1. És inadmissible!

• Que és indigne que es vulgui aplicar una taxa de reposició del 50% condemnant la UB a un procés d'envelliment de la plantilla estable i a fer créixer una bossa cada vegada més gran de personal precari, temporal i amb salaris de misèria.

• Que és completament perjudicial que es continuï amb aquesta política de no estabilització dels col·lectius temporals, argumentat amb criteris economicistes propis d'un model d'universitat-empresa merament neoliberal.

• Que és perniciós que s'emplacin les negociacions de les diferents meses a l'estiu, quan ja no hi haurà cap possibilitat de canvi per al curs vinent.

No volem una universitat que està expulsant estudiants i docents, precaritzant i reestructurant amb criteris econòmics. Estem parlant del model d'universitat pública que defensem i de la seva funció dins la societat, ens hi estem jugant el futur de país.

Per tots aquests motius vam convocar una jornada de vaga activa el 16 de maig, amb debats, activitats i manifestació des de plaça Universitat a plaça Catalunya.

Per una universitat pública amb condicions de treball dignes, emancipadora i de qualitat.

TransFormem UB (COS, CGT-PPA, APR)

Primer Congrés del Sector Federal de Telemarqueting de la CGT

Fa ja quinze anys, els dies 27 i 28 de setembre de 2001, la CGT va decidir organitzar-se dins del telemarqueting per oferir una alternativa de lluita a les treballadores del sector. Més de quinze anys després, i després de créixer exponencialment en tot l'Estat, el 18 i 19 de maig de 2017 hem celebrat a Valladolid el nostre primer congrés com un dels sectors més importants dins de la Federació Estatal de Transports i Comunicacions de CGT.

CGT ha multiplicat la seva força en aquest sector, comptant a dia d'avui amb més de 4.000 afiliades en tot l'Estat i més de 400 delegades. El Sector Federal de Telemarqueting de CGT, constituït en un ple estatal de seccions celebrat el 4 i el 5 de setembre de 2014, és la manera que les treballadores i treballadors del sector que estem afiliades a la CGT creiem que és millor per organitzar-nos.

Sembla que al maig de 2017 les empreses de la patronal i els sindicats majoritaris del sector estan també organitzant-se per estrènyer-nos més les rosques. Després de la signatura del preacord del conveni el passat 31 de març de 2017, que va servir per perpetuar la precarietat fins a almenys l'any 2020, segueixen plovent agressions en diferents empreses. Una empresa del sector, Transcom, amb molta força en la patronal, ha presentat un ERO per més de 300 treballadors. Una altra empresa de la mateixa patronal ha presentat un altre ERO per més de 100 treballadors (Sitel). Extel Contact Center, també de la patronal i també negociadora del conveni col·lectiu com les dues empreses anteriors, ha presentat una modificació substancial de condicions de treball que afecta a 5 províncies. És evident que la precarietat d'aquest sector continuarà.

La CGT està present actualment en almenys 21 províncies. Tenim més de 100 seccions sindicals distribuïdes a Múrcia, Jaén, Cadis, Còrdova, Huelva, Màlaga, Sevilla, Saragossa, Astúries, Cantàbria, León, Salamanca, Valladolid, Barcelona, Lleida, A Corunya, Pontevedra, Madrid, Badajoz, València i Alacant. En aquest congrés anem a avançar en la coordinació a nivell estatal i en l'organització necessària per enfrontar-nos, tant a aquesta rància patronal, que solament busca seguir esprement-nos per treure'ns el màxim benefici tractant-nos com a carn per la picadora, i als sindicats institucionals del sector que, ERO després de ERO, conveni després de conveni, demostren a qui serveixen.

Solament la lluita organitzada, coordinada i tutelada per CGT ens portarà al triomf, i aquest primer congrés és un pas decidit en aquesta direcció.

CGT - Sector Federal de Telemarqueting

Concentració a SMATSA Sabadell contra els impagaments i l'assetjament

El passat 12 de maig les companyes del Sindicat de Neteja de Sabadell van realitzar una concentració davant de l'empresa SMATSA (empresa concessionària de la neteja a Sabadell).

La concentració venia motivada pel conflicte actual que existeix a l'empresa, en vies d'intervenció per part de l'Ajuntament de Sabadell, el qual està repercutint greument, especialment entre els nostres afiliats, i en les condicions i drets aconseguits per els i les treballadores.

D'una banda, l'impagament dels endarreriments del 2016, el qual considerem un altre greuge contra les treballadores i una mesura de pressió de l'empresa contra la plantilla.

De l'altra, el constant assetjament que estan rebent les nostres companyes de CGT per part de l'empresa i altres sindicats, arribant a casos extrems.

Per això, demanem el suport a la CGT per fer costat als nostres companys de neteja de CGT Sabadell, perquè si ens toquen a un ens toquen a totes. I perquè davant dels atacs de l'empresa, respondrem lluitant.

Federació Local de la CGT de Sabadell

Concentració i assemblea a Barcelona per l'estabilització d'interines i interins docents

Davant la convocatòria d'oposicions als cossos docents anunciades per la Generalitat, des de l'Assemblea Groga manifestem que l'anunci de places d'oposicions anunciades a Catalunya és totalment insuficient davant l'objectiu marcat per la sentència Europea, i el consegüent pacte estatal, de baixar la temporalitat a menys d'un 8%.

Els darrers anys marcats per les polítiques retalladores i austeritàries de les diferents administracions, ha provocat una situació de precarietat i temporalitat dins de l'administració pública absolutament insostenible que en el cas d'ensenyament arriba fins al 32'16% de la plantilla (d'un total de 72.842 docents 23.406 són personal interí i substitut). Sí això hi sumem l'augment de plantilla previst pel curs vinent (aconseguit gràcies a les mobilitzacions d'aquest curs), aquesta taxa de temporalitat pot arribar fins al 40%.

A tot això cal afegir-hi el marc jurídic de la LEC i la LOMCE que han desmantellat paulatinament els principis bàsics de la funció pública: objectivitat, transparència, igualtat i mèrits en la provisió de places públiques. Deixant a aquests milers d'interins i substituts en mans de la indefensió i l'arbitrarietat més absoluta a l'hora d'assegurar la permanència o l'obtenció de la seva plaça.

Aquestes xifres de temporalitat injustificables i fora de tota lògica, demostren com el Departament d'ensenyament, més enllà de la seva retòrica sobre la "qualitat educativa", aposta per un model de precarietat i inseguretat permanent. És per tot això que reclamem:

- Un pla plurianual de convocatòria de places que permeti arribar a aquest 8% en els propers tres anys. Cal doncs augmentar molt significativament les places ofertades per la Generalitat.

- Un sistema d'oposicions just, que no suposi un ERO encobert dels milers de treballadors que ja estan en l'administració en condicions de temporalitat i que ja han demostrat al llarg d'aquests anys la seva capacitat i professionalitat.

Per això exigim:

- Un pacte d'estabilitat de tots aquells interins que ho vulguin que vagi paral·lel a la convocatòria de les oposicions.

- Un accés diferenciat per consolidar el professorat interí i d'altres amb ingrés lliure que ofereixin la resta de vacants.

- Una oferta de 19.000 places fins el 2020.

És per aconseguir tot això que us animem a organitzar-vos i mobilitzar-vos i per això vam convocar una Concentració-assemblea d'interines el 25 de maig a la Plaça de Sant Jaume de Barcelona per tal d'anar preparant entre totes un calendari de lluites que ens permeti assolir (com sempre a través de la lluita, no hi ha una altra manera) aquests objectius.

Assemblea d'Interines
Assemblea Groga

Concentracions de CGT al Saló de l'Automòbil de Barcelona

La Coordinadora del Automòbil de la FESIM-CGT i la FEMEC-CGT vam convocar accions el 19 i 20 de maig a les portes del Vè Saló de l'Automòbil, ara conegut com Automobile Barcelona, a la Plaça Espanya de Barcelona.

L'esdeveniment del Saló de l'Automòbil és una demostració del poder de les multinacionals al mercat i en les relacions laborals. Les empreses de l'automòbil són continus laboratoris de mesures laborals que després apliquen en la resta del metall i en altres sectors.

Actualment ens trobem enmig d'una ofensiva de gran envergadura, coneguda com a Indústria 4.0. Des de la FESIM-CGT entenem que hem d'avançar-nos a les conseqüències que ja es comencen a veure en la pèrdua de llocs de treball, per això ens vam concentrar davant el Saló de l'Automòbil per exigir solucions a les repercussions de la Indústria 4.0.

Quin futur vols? És la pregunta que vam fer des de la CGT a la ciutadania, davant un Automóbile Barcelona que presenta uns vehicles que cada vegada es fabriquen més automatitzats i digitalitzats, amb un clar risc sobre l'ocupació futura.

No ens resignem a acceptar que les multinacionals segueixin incrementant els seus beneficis i la robotització acabi amb milions de llocs de treball. Segons aquest sindicat, les alternatives que es proposen amb el pagament d'IRPF i Seguretat Social als robots, no garanteix que les centenars de milers de persones que depenen de l'acte, tinguin un futur digne.

Per això la FESIM-CGT planteja un canvi radical de les relacions laborals amb setmanes de 30 hores, amb el mateix salari, i la jubilació als 55 anys. Entenen que és l'únic camí perquè el futur de robotització i digitalització que els empresaris i governs ens venen com a positiu, el sigui para totes les persones i no només per als poderosos. FESIM-CGT vam aprofitar per presentar la campanya, acompanyats amb un dual-robot, de grans dimensions.

Els materials repartits al Saló de l'Auto serviran també per a campanyes posteriors als polígons i empreses del metall.

FESIM-CGT

Conversem amb...

Ricard de Vargas-Golarons,

“No es pot lluitar contra l’alienació sota f

Ramon Massana

Ricard de Vargas-Golarons és fill de Can Robacols, barri obrer -i de passat agrícola i ramader- al barceloní barri del Clot. Hi neix el 1949, quan la guerrilla urbana és ben present al barri i encara hi ha grups d'autodefensa, la policia no hi entra, i s'hi amaguen guerrillers com el mateix Sabaté. Ja a finals dels 60 i als 70, serà ell mateix qui participi activament en les lluites autònomes prenent aquest relleu, en el MIL, l'OLLA, i posteriorment sempre defensant les mateixes idees antiautoritàries i anticapitalistes. Com a historiador, ha recuperat aquelles lluites que estan tant relacionades -la de la guerrilla dels anys 40 i 50, i la del tardofranquisme- amb articles, llibres, exposicions, xerrades... i el guió i codirecció del documental de set capítols El maquis a Catalunya per a TVE-Catalunya (1987). A més, darrerament està molt interessat en les lluites presents i històriques a Mèxic.

- Com entres en el món de les lluites autònomes?

Les comissions obreres, que apareixen a Astúries, arriben a Catalunya el 64, són reprimides brutalment, i el 66 es tornen a constituir... A Catalunya hi ha moltes vagues de fàbriques importants, als anys 60, com la Hispano Olivetti, la Pegaso, la Maquinista, i d'altres... en solidaritat amb les vagues d'Astúries. I es creen Comissions Obreres on hi és tothom, al principi són autònomes...

I jo el 1966 (tenia 17 anys) sóc ja en la reconstrucció de les Comissions Obreres, en una església de la Bordeta on també es va fer la reconstrucció de la CNT anys més tard. I és a finals dels 60 que el PSUC arriba a controlar la major part de Comissions Obreres, i hi ha una reacció entre la gent lluitadora més autònoma, el 1967-68, i es creen revistes com “Metal”, “¿Qué hacer?” o “Nuestra Clase”; es creaven Plataformes de Comissions Obreres... per retornar a aquesta autonomia del principi, amb un caràcter anticapitalista, antiautoritari, assembleari... I això es transforma en una pràctica llibertària. El 1966 i el 1971 hi va haver eleccions al CNS, el sindicat vertical, i nosaltres, el que després serà el MIL i tot aquest moviment autònom, estàvem en contra de presentar-se a les eleccions sindicals. I hi ha diverses vagues, com la de Blansol el 1969 (en aquest moment ja s'entren vuit mil exemplars d'un llibre clandestí procedent d'Itàlia!); Telefunken a Terrassa, on hi participen alguns vells anarquistes; o la més emblemàtica, la de Harry Walker, que dura 62 dies, del desembre del 1970 fins al febrer del 1971, i és una vaga plenament autònoma... I d'aquí surt el MIL: de la lluita de classes que es va donar en aquesta època. Hi ha una radicalització a finals dels anys 60 i 70 d'aquest moviment obrer, i nosaltres en som una conseqüència.

També en aquests moments a Europa hi ha una reacció, els sindicats que havien integrat la classe obrera després de la II Guerra Mundial (comunistes, socialistes...) són superats. En aquest context, amb gent que després estarà al MIL, hi ha contactes amb tots aquests moviments. El MIL surt com un grup de suport a aquest moviment radical, i per radicalitzar-lo també. Quan es crea el MIL es parteix de la necessitat de formació: per això es comença a editar, les Edicions Maig 37; i els diners d'expropiacions seran per a les edicions, i també per infraestructura (pisos, armes, etc), i després per vagues, caixes de resistència... I no només s'expropien bancs, sinó que també s'expropien màquines d'aquestes, per donarles als treballadors a les fàbriques, perquè ells mateixos imprimissin les seves lluites.

- I amb el moviment universitari hi teníeu contacte?

L'Oriol Solé Sugranyes, per exemple, participa activament en la Caputxinada del 1966 com a delegat del Sindicat Democràtic d'Estudiants, quan estava a preuniversitari. I el Santi Soler, que és periodista, també ve d'aquí... N'hi ha alguns... I es va crear Estudiants Llibertaris, el 70 o 71, o 72... Però la nostra presència és més aviat en la classe treballadora. En aquell moment tancaven la universitat cada dos per tres, entrava la policia amb els cascs, i hi havia el lema “Los estudiantes con los obreros, la policía con los banqueros”... Hi havia una sintonia amb estudiants... N'hi havia alguns ja que venien de classe obrera.

- Parlem del MIL...

Al MIL érem antiautoritaris. La qüestió ideològica no tenia tanta importància com anar creant una pràctica alliberadora. Hi havia una teoria de consciència obrera, però... En aquell moment la literatura anarquista no arribava! Tot el que ens arribava era marxista!

També hi ha una revolta contracultural, una generació que rebutja els valors de l'altra generació... A nivell musical, a nivell de comunes... Volíem lluitar contra el capital no només a les fàbriques i els barris, sinó en totes les seves dimensions, de pensament, a tot arreu; i que la revolució havia de ser part de les nostres vides, que havíem d'intentar ser coherents, i allò que volíem que fos ja començar-ho a viure. És clar, la revolució sexual, contracultural... coincideixen amb aquesta radicalització del moviment obrer. I és en aquest context que s'ha d'entendre que neix el MIL.

És un moment d'eufòria; que els americans són vençuts al Vietnam, que hi ha guerrilles per tot arreu (a Sud-amèrica, arreu d'Europa...)... i com que tenim una forta influència marxista en l'aspecte econòmic, semblava que les contradiccions mateixes del capitalisme l'estaven portant a pique... que estava passant aquesta fase monopolística, i com que hi havia aquestes vagues autònomes com no hi havia hagut mai, vagues de molta radicalitat... Era un moment que semblava que sí, que tot era possible. Si no una revolució, sí crear unes bases per a una ruptura. I de fet hi va haver moltes vagues i lluites intenses, i l'acumulació del capital va perdre, els anys 60 i 70... Per això van fer els Pactes de la Moncloa! Perquè havien perdut molts diners!

- Vist des d'avui, i d'acord amb els discursos dominants sobre la Transició, es diu que no hi havia cap possibilitat d'una via rupturista...

És clar, si tu tenies que el partit comunista, els socialistes, tots els partits demòcrates... estaven a l'altre costat de la barricada i en contra teva... I van fer els Pactes de la Moncloa...

- Van reforçar...

Un estat franquista que s'enfonsava el van reforçar sota una façana democràtica. Ells van tenir una mica de poder i que no canviï res, com deia Fraga... Llavors, és clar, ho teníem difícil! Aquell moviment obrer en vagues té força, en lluites té força... Bultaco, la vaga general de la construcció... Però també hi havia els altres! I sempre amenaçaven! “Compte, hem d'anar a poc a poc que sinó els militars... hi haurà un cop militar!”

Hi havia possibilitats? Home, des que mor Franco el 1975 fins als anys 80 no aconsegueixen dominar la situació... És clar, llavors entra el PSOE i fan unes lleis, el 82, que eren pitjor que el franquisme! Lleis laborals terribles!! O els lloguers, que puguin pujar els preus que vulguin; i lleis antiterroristes, i... els primers ajuntaments, quan entren socialistes o comunistes, hi van a frenar totes les lluites veïnals… Havíem d'estar lluitant amb tot això! Hi havia una coincidència entre la classe tecno-burocràtica, burgesa, de l'Opus Dei, que feia anys que volia aquesta pseudo-democratització a Espanya per poder entrar als mercats, a Europa, al Mercat Comú… i el PCE també intentava entrar en aquesta estructura… I a tots els interessava reprimir aquest moviment obrer, aquesta radicalitat de voler canviar la societat i forçar una ruptura. I el Martín Villa ho deia, no se n'amagaven: que el moviment llibertari era un problema, i que s'havia d'acabar amb això!

- I vosaltres en aquest context...

Nosaltres volíem acabar amb l'estat! I inclús l'opció de fer resistència armada o autodefensa, expropiacions o sabotatges, havia de ser antiatutoritari: que s'anés coordinant des de baix perquè no es creessin estructures de poder… I en certa manera, el MIL va tenir èxit perquè en el mateix moment ja es creen grups d'obrers... El 1972 ja es creen Grups Autònoms de treballadors, que alguns participen en expropiacions amb el MIL… I a través de les lluites, es va autoafirmant, i es van creant grups en barris de Barcelona i en nuclis industrials com Mataró, Terrassa, Santa Coloma... I a la SEAT mateix; maten un treballador el 1971, i es creen grups d'autodefensa, i això més tard esdevé l'ERA, l'Exèrcit Revolucionari Autònom, de la SEAT. És a dir, que allò que volia el MIL, en certa manera es va aconseguir.

- Avui el MIL és molt conegut per Puig Antich; en el seu moment, hi va haver mobilitzacions per Puig Antich?

> **“Més que una teoria calen pràctiques llibertàries, i anar fent xarxes que responguin a les necessitats de la gent”**

> **“Volíem lluitar contra a les fàbriques i els b arreu; i que la revolu de les nostres vides; ser coherents, i come**

historiador i militant llibertari

formes alienades”

Ricard de Vargas amb Txema Bofill

n el capital no només barris, sinó a tot ció havia de ser part havíem d'intentar ençar-ho a viure”

A l'Assemblea de Catalunya, mentre Puig Antich estava detingut, els dirigents del PSUC que controlaven l'Assemblea de Catalunya primer van frenar totes les manis de suport i deien el mateix que la policia: que eren terroristes… I després de la mort el presenten com a antifranquista…

Els suports eren de treballadors, de cristians de base… Hi va haver moltes manifestacions, per barris, molta propaganda… Però tot esclata quan el maten, perquè ningú es pensava que el matarien… I on va haver-hi més mobilització va ser a Europa! França, Alemanya, Suïssa, Itàlia… es van metrallar oficines, es van atracar bancs… Va ser molt més fort que a l'estat espanyol.

Els dirigents del PSUC... va ser terrible. Inclús dos o tres dies abans de matar-lo van anar-hi dos llibertaris –que no eren nostres, perquè nosaltres no en volíem saber res de l'Assemblea de Catalunya- i van intentar fer una mani… i tot va ser 'No', van boicotejar tots els actes… I després hi ha una cosa que diuen -ho diu el mateix Vázquez Montalbán en un article- que sempre l'he denunciat: accepta que no van fer res, però ho justifica dient que tampoc haurien aconseguit res, perquè quan van matar Carrero Blanco es van venjar en Puig Antich. Mentida. Quan Puig Antich mata al policia, la policia molt cabrejada l'endemà mateix truca a Capitania, truca a Madrid, truca a tot arreu demanant el seu cap… El Samaranch també truca demanant la mort del Puig Antich. Això ho sabem. Estava sentenciat: va ser una venjança de la policia, i de tota l'estructura repressiva… La seva mort, sempre ho he dit, no sabrem com va ser. Els seus advocats tenien dret a ser allà i no els hi van deixar estar. En canvi hi havia tota la politico-social, que després em van detenir a mi, i tots els militars…

- Què fas després de la detenció, en sortir en llibertat?

El 1976-77 quan comencem a sortir de la presó hi ha una reunió a Santa Coloma i es decideix que els que havíem estat fitxats a la presó ja no actuem. Llavors vaig integrar-me en grups incidint i ajudant aquesta autonomia obrera, i després en coses europees, antinuclears... I participo també de la CNT, encara que no hi estàvem massa d'acord. Crèiem que s'havia de partit d'un realitat autònoma que hi havia de lluites, als barris... i no recrear altra vegada la CNT dels anys vint o trenta, venint tots els problemes de l'exili, de les tendències, i que no entenien res del què passava aquí... No havien estat lluitant, havien estat al marge molts anys... Això va ser un error. Però la majoria va creure que històricament aquell moment es podria mantenir aquesta autonomia dins la CNT... Bé, i perquè si no haguéssim optat per una sindical llavors no tenies dret a res! Aleshores, de manera oportunista es va considerar majoritàriament d'entrar a la CNT, i s'entra massivament, i hi ha aquests intents els anys 77, 78, 79... de crear una oposició real, anticapitalista, una consciència forta en contra de tots aquests pactes de la transició. I quant a grups autònoms i d'anàlisi de la situació, anar a una ruptura, intentar en tot el possible de contraatacar com es pogués.

Me'n recordo que la Solidaridad Obrera del 77-79, que hi col·laborava el Santi Soler, amb el Barnils de director, era un diari gruixut, sortia cada quinze dies i estava a tots els quioscos. Era un diari important.

- Com veus la situació política actual?

Ara han trontollat les estructures de l'estat, accentuades per la crisi econòmica, i s'estan eliminant drets laborals, drets socials... i les forces que van crear aquest estat postfranquista no responen, no? I s'han hagut de crear noves forces, el 15M, etc. Però ho veig força fotut; oportunisme polític d'unes noves forces que volen apedaçar aquest estat tal com van fer el PSOE i el PCE en la transició. I simplement substituir-los.

- Com veus això que en diuen “el Procés”?

A mi el que m'emprenya molt és que nosaltres vam lluitar, vam retornar al món llibertari en una pràctica d'autogestió, a un anticapitalisme antiautoritari; vam desemmascarar el leninisme... Teníem una pràctica antiautoritària, antiestatista, alternativa... Per poder avançar cap a una societat nova has de lluitar, has de portar tu a la pràctica una alternativa... Nosaltres, que teníem influència del situacionisme, dèiem: “No es pot lluitar contra l'alienació sota formes alienades”.

Nosaltres no estem per un estat! L'alliberament del país és l'alliberament de les persones! I unes estructures lliures... i per mi això és fonamental. La llibertat s'aconsegueix quan lluites per ella, no quan l'anomenes! La llibertat s'ha d'aconseguir, s'ha de lluitar; i quan dic llibertat dic contra totes les opressions. El que no pots fer és enredar-te en coses interclassistes, perquè et foten a tu! Això sempre ha passat, ja al segle XIX! I això el MIL ho teníem claríssim!

Clar, el Procés... és molt complex, perquè hi ha molts interessos barrejats. Si permet trencar amb un estat i nosaltres tenir una força, que si fan un estat que no sigui el que ells volen i podem tenir una força... Ara, si ha de portar un patriotisme buit i alienador... Que ens diran que som antipatriotes i no sé què! O sigui que això té diverses cares... El que està clar és que un estat català no ens alliberarà i la nostra lluita per a un alliberament integral continuarà.

“L'alliberament del país és l'alliberament de les persones! La llibertat s'aconsegueix quan lluites per ella, no quan l'anomenes! El que està clar és que un estat català no ens alliberarà i la nostra lluita per a un alliberament integral continuarà”

- Vivim en un món d'estats i l'antiestatisme no es planteja...

Això no s'ha elaborat massa, només es coneixen els estats... El món llibertari ha d'elaborar-ho més. No pots dir només que estàs en contra d'un estat, has d'elaborar com vols que sigui aquesta societat... “Mort a l'estat, visca l'anarquia” no és dir res; hi ha d'haver un tipus organitzatiu societari... diguem-ne confederació de municipis autogestionaris o com se'n vulgui dir...

- L'anarquisme socialment no està massa considerat, no? Per mil raons...

Anarquista sona *raro*, hi ha desconfiança… I això de no estar a les institucions ja et fa que no els interessis… I si tens una mica de força aniran a per tu! Això ha estat així històricament.

- Com sortir de la desconfiança?

Caldria una pràctica que anarquista volgués dir compartir les coses; habitatges gratis per la gent que no sé què; que respon a les necessitats de la gent que està patint, i que està defensant coses reals, no abstractes. Llavors la gent diria, *hòstia, anarquisme és això, no?* És defensar els pobres, una societat igualitària, compartir les coses… Llavors no hi ha resistències, vas ampliant espais… Com era als anys trenta, que hi havia barris de Barcelona que eren com repúbliques llibertàries. Però això només ho pots aconseguir amb una pràctica, que ara hi és però minúscula… S'hauria de multiplicar això! Llavors l'anarquisme tindrà un valor de lluita social, de llibertat... que ho acceptarà molta gent. De tota manera tenen força por que ressorgeixi amb força, per això fan aquestes ràtzies i tot això del “terrorisme anarquista”

Més que una teoria crec que calen pràctiques llibertàries, i anar fent xarxa; xarxes realment alliberadores, que responguin a les necessitats de la gent i que la gent s'hi faci.

I parlar dels problemes que hi ha ara; del control social, que la gent creu que és lliure… S'hauria d'incidir en les llibertats individuals i col·lectives, fer veure que estem perdent moltes coses… La feina! Molts joves estan sense feina! I l'atur anirà a més! Tot aquest jovent hauria de ser una força d'atac! Que no són conscients que això no millorarà… Cal crear cooperatives que prefigurin ja una societat llibertària; igualitària, sense explotació… La tasca és anar donant respostes, lluitar contra les formes d'opressió i alienació...

El que calen són petites victòries; la gent diu que ja no hi ha alternatives… Han fet que l'única alternativa són ells! Hi ha molta gent que no veu una possibilitat de canvi, que continua passiva. Així i tot, aquesta crisi fa que molta gent desperti, que “això que ens deien no era tant maco”… I així s'obren escletxes, per on poder començar a treballar: recuperar gent passiva, que no es qüestionava…

Calen petites victòries; vagues, aconseguir coses de barri... que animin la gent, que responguin a necessitats… Crear l'alternativa real!

Caravana Obrint Fronteres 2017, camí de la Frontera Sud

Redacció

Més de 100 col·lectius preparen una caravana a Melilla per denunciar les polítiques migratòries. La CGT és una de les organitzacions adherida a la caravana i participa en l'organització.

El divendres 14 de juliol de 2017, la Caravana "Obrint Fronteres" partirà des de diferents punts de l'estat espanyol i viatjarà durant una setmana cap a la Frontera Sud.

Es preveu que els autobusos que conformen la nova Caravana surtin des de més d'una vintena de llocs de tot l'estat espanyol. Centenars de persones de diversos col·lectius participaran en les activitats que es realitzaran abans i durant la marxa reivindicativa.

Amb aquesta marxa, els integrants de la Caravana pretenem denunciar les polítiques migratòries i d'asil tant de la UE com de l'estat espanyol.

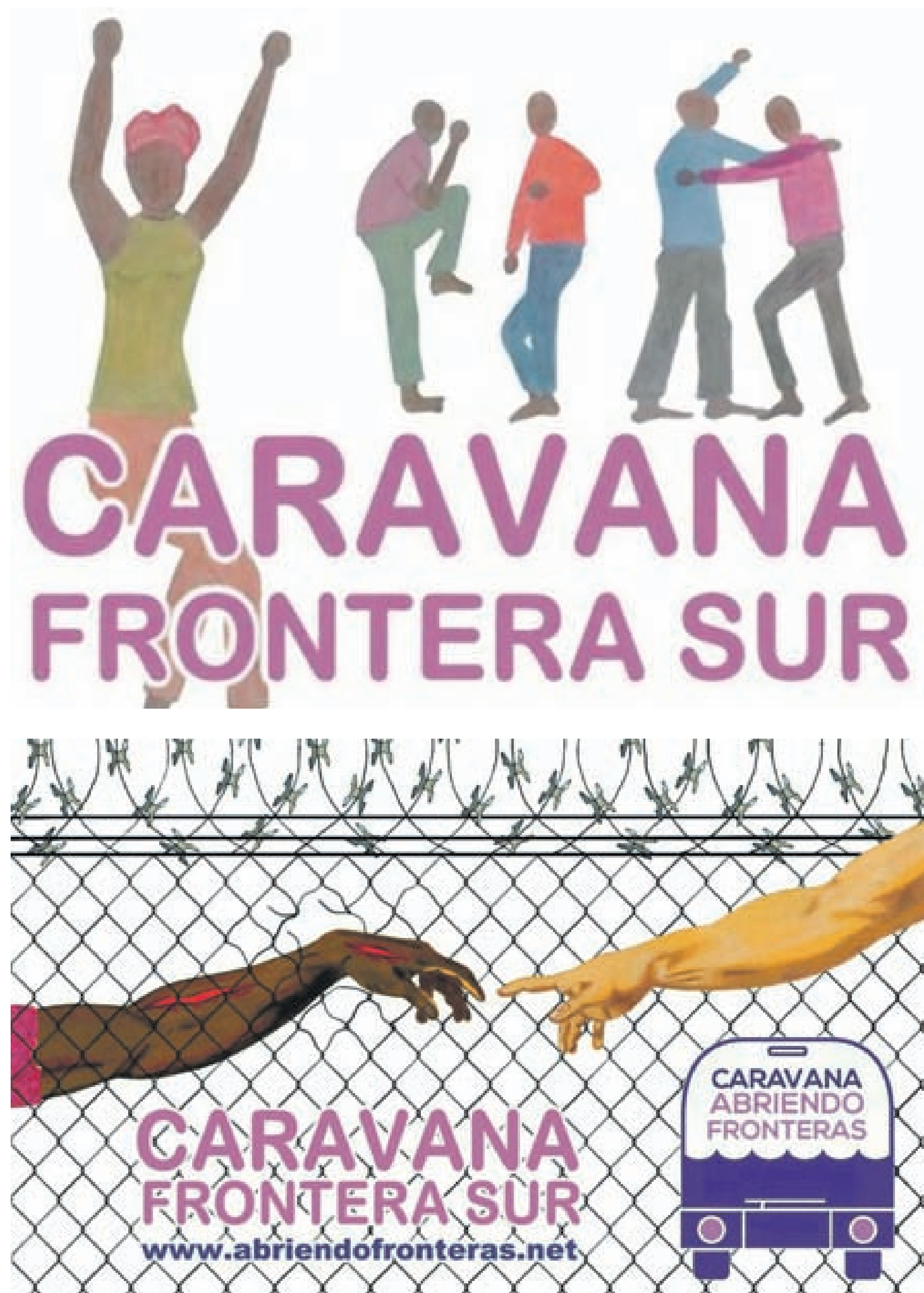
Durant els últims trenta anys, les polítiques en matèria migratòria i d'asil ha vulnerat de forma flagrant els Drets Humans i les convencions i acords internacionals, i continuen fent-ho. Aquestes polítiques generen sofriment i mort entre aquelles persones que es veuen forçades a desplaçar-se des dels seus països d'origen. La situació s'agreuja quan les persones que es veuen forçades a desplaçar-se són dones i menors.

Avui dia són quotidianes situacions inacceptables com, per exemple, l'ús de concertines en les tanques de Ceuta i Melilla; les il·legals expulsions sumàries "en calent"; les operacions de "control" de FRONTEX; la impossibilitat de sol·licitar protecció internacional en les ambaixades i consolats de l'estat espanyol, així com les traves constants al procediment d'asil dins d'aquest estat; l'externalització de les fronteres europees, amb convenis d'expulsió i de control dels fluxos migratoris que estan condicionant l'ajuda a la cooperació; els espuris acords amb el Marroc; o la "exportació" d'aquestes actuacions a altres fronteres, com la greco-turca o l'anomenada "ruta dels Balcans". Tot això contribueix a crear una realitat insostenible, inhumana i immoral, que dia a dia ens allunya dels valors establerts en la Convenció dels Drets Humans.

No ens reconeixem en un estat espanyol que, per les seves polítiques frontereres, resulta ser exemple de la vulneració de drets fonamentals en el context internacional.

Quan fa un any es va realitzar la primera Caravana Obrint Fronteres a Grècia, els centenars de persones que la componíem manifestàvem que no es tractava d'una activitat puntual, sinó d'un punt de partida en la denúncia de les dramàtiques conseqüències que les polítiques migratòries i de control fronterer europeu produeixen sobre les vides de les persones migrants i refugiades.

Així, volem seguir travessant les fronteres per denunciar com aquestes travessen les vides, somnis i esperances de molts dels nostres semblants que fugen de la guerra, la persecució o la misèria. Amb la nostra Caravana volem recordar que la frontera sud europea és una, des del Egeu fins a l'estret de Gibraltar, i que les conseqüències de la seva gestió sobre milers de persones també ens concerneixen directament. Ens mobilitzem de nou per demanar que es respectin els drets de milions de persones que fugen de guerres que es perpetuen; de la fam, de la tracta o del tràfic de persones; de les conseqüències del canvi climàtic, o de la persecució i la violència en les seves múltiples formes.

Volem exigir als qui ens governen que s'estableixin vies segures i legals d'arribada. És necessari acabar amb les milers de morts en el mar Mediterrani, convertit avui en una terrible fossa comuna.

Les manifestacions que s'han succeït en tot l'estat durant aquests mesos demostren la sensibilitat i solidaritat de l'opinió pública davant el que està succeint a les nostres fronteres, que és una clara mostra del mal govern en matèria de drets humans de les autoritats estatals i europees.

La Caravana Obrint Fronteres es proposa expandir i reforçar aquesta solidaritat que ja existeix, perquè veiem amb preocupació que els principals beneficiats dels discursos i polítiques migratòries és el populisme xenòfob a Europa. Són aquests moviments extremistes els qui, en última instància, es beneficien aquesta "guerra" de pobres contra pobres, construïda per uns governants com a pantalla de fum per ocultar que les seves polítiques de privatització en favor de les grans fortunes i multinacionals i les seves retallades són la veritable raó del desmantellament dels nostres serveis públics i drets socials.

Per aquest motiu, volem que des de qualsevol poble o ciutat s'escolti la nostra veu ciutadana. Us convidem a participar en aquesta marxa reivindicativa, ben assistint a les activitats que s'organitzaran als diferents territoris o bé, sobretot, formant part dels autobusos que marxin per visibilitzar la Frontera Sud fins a aquests murs de silenci i vergonya.

Aquesta Caravana inclourà també una caravana feminista, per sumar els esforços dels col·lectius feministes que formem part de la iniciativa. Volem fer visible la presència de les dones en els processos migratoris i mostrar que les dones són també protagonistes i subjectes polítics, , i alhora, aquelles als qui es vulneren més sistemàticament tots els seus drets, sofrint la violència masclista en tota la seva amplitud i crueltat.

Volem dir PROU per denunciar la impunitat existent; per recuperar la dignitat; per transmetre als qui esperen a creuar les fronteres que lluitarem sense descans per la universalització dels drets humans i la solidaritat internacional.

Per això, el proper 14 de Juliol iniciarem la nostra propera Caravana. Totes i tots a la Frontera Sud!

La Caravana 'Obrint Fronteres' dóna continuïtat a la iniciativa que l'any passat va implicar a nombrosos col·lectius en un viatge a Grècia per recolzar a les persones refugiades i migrants

A partir del 14 de juliol diversos centenars de persones sortiran d'Euskadi, Castella i Lleó, Catalunya, País Valencià, Madrid i Andalusia en una caravana d'actes reivindicatius.

Fa ja un any partia cap a Grècia la primera Caravana 'Obrint Fronteres', composta per centenars de persones que, procedents de tot l'Estat espanyol, es proposaven denunciar les "dramàtiques conseqüències que les polítiques migratòries i de control fronterer europeu produeixen sobre les vides de les persones migrants i refugiades". En aquells dies, l'actualitat es feia ressò de la crisi humanitària que afectava a les persones que, buscant un refugi segur, fugien de la Guerra de Síria i es veien atrapades a Grècia.

L'experiència va servir per reforçar els vincles entre els col·lectius participants que, en aquesta nova edició, organitzen una Caravana que des del 14 de juliol partirà de diferents punts de tot l'Estat fins a arribar a Melilla. Tal com assenyalen en el nou manifest que subscriuen les més de 100 organitzacions convocants, l'objectiu d'aquesta nova Caravana és "demandar que es respectin els drets de milions de persones que fugen de la guerra, del gana, de la tracta o del tràfic de persones, de les conseqüències del canvi climàtic o de la persecució i la violència en les seves múltiples formes". L'objectiu d'aquesta nova iniciativa és denunciar "les polítiques en matèria migratòria i d'asil que durant els últims 30 anys han vulnerat de forma flagrant els Drets Humans i les convencions i acords internacionals".

La nova Caravana pretén posar en el focus del debat públic "situacions inacceptables" com l'ús de concertines en les tanques de Ceuta i Melilla, pràctiques il·legals com les devolucions en calent, les polítiques de control de FRONTEX, la impossibilitat de sol·licitar protecció internacional en ambaixades i consolats, les traves constants al procediment d'asil o la política d'externalització de fronteres amb convenis signats amb països que vulneren els Drets Humans, com el Marroc o Turquia.

Amb la intenció de fer patent la presència de les dones com a protagonistes i subjectes polítics dels processos migratoris, la Caravana 'Obrint Fronteres' comptarà amb una caravana feminista, sumant els esforços d'aquells col·lectius que afronten el fenomen migratori des d'una perspectiva de gènere.

Aquesta nova Caravana iniciarà la seva ruta el dia 14 de juliol, data en la qual els actes reivindicatius a Euskadi, Castella i Lleó, Catalunya i Pais Valencià precediran a la sortida d'autobusos amb destinació a Madrid. Ja el dia 15, a Madrid, tindrà lloc una primera demostració de força dels col·lectius participants que, aquest mateix dia, iniciaran una ruta que

els portarà fins a Sevilla. Un dia després, i després d'unir-se a la marxa els col·lectius de la capital sevillana, la ruta portarà la Caravana fins a Algesires i Tarifa, on es denunciaran les indignes i inhumanes condicions de vida dels interns i internes del CIE d'Algesires-Tarifa, les condicions ruïnoses del qual han estat denunciades per la jutgessa encarregada del seu control, pel Defensor del Poble Espanyol i per nombrosos col·lectius i organitzacions socials.

El 17 de juliol la Caravana 'Obrint Fronteres' arribarà fins a Màlaga, des d'on creuarà l'estret fins a arribar a Melilla. A la ciutat autònoma es concentraran les activitats reivindicatives fins al 21 de juliol, quan la Caravana creuarà l'estret en sentit invers i les mobilitzacions arribaran fins a Almeria per denunciar la situació dels/les migrants dels hivernacles.

Les organitzacions que formen part de la Caravana han fixat aquest itinerari conjunt per compartir l'experiència i enfortir la incidència ciutadana i política. No obstant això, és possible sumar-se de qualsevol forma i en qualsevol de les seves etapes per mostrar la repulsa de la societat civil cap a unes polítiques migratòries il·legals, immorals i injustes.

La ruta

Les diferents organitzacions que formen part de la Caravana han fixat un itinerari que se suggereix seguir, per compartir l'experiència i enfortir la incidència ciutadana i política. No obstant això, és possible sumar-se de qualsevol forma i en qualsevol de les seves etapes.

- 14/07/2017. Sortida des dels diferents territoris per arribar de nit a Madrid.
- 15/07/2017. Acte a Madrid i sortida cap a Sevilla, arribant en la nit. Acte.
- 16/07/2017. Sortida cap a Algesires. Acte davant el CIE d'Algesires i possibilitat que un grup passi a Ceuta. Nit a Algesires o Tarifa.
- 17/07/2017. Acte a Màlaga i sortida cap a Melilla.
- 18/07/2017. Actes a Melilla.
- 19/07/2017. Actes a Melilla i possibilitat de realitzar una trobada d'una delegació a Nador (Marroc) amb col·lectius que treballen pel dret de les persones migrants a l'altre costat de la nostra frontera.
- 20/07/2017. Acte a Almeria per denunciar la situació que viuen les treballadores i treballadors migrants en els hivernacles. Tornada a cada territori.

Reivindicacions

* Davant les polítiques econòmiques, comercials, mediambientals i migratòries basades en l'explotació, que condemnen a milions de persones a la pobresa econòmica i la desesperació, exigim que es reformin les polítiques exteriors i de veïnatge de la UE per contribuir realment a un desenvolupament polític i econòmic sostenible als països d'origen i aconseguir els Objectius de Desenvolupament Sostenible 2030.

* Exigim la fi del comerç armamentístic i diem NO a la guerra i a les intervencions militars.

* Denunciem la violència sexual que sofreixen les dones i les nenes en els conflictes i afirmem que no són danys col·laterals de les guerres, sinó crims de guerra que posen en evidència el crucial paper del patriarcat en la militarització de la societat i en els conflictes armats.

* Demanem vies legals i segures per a les persones de totes les edats en el trànsit, i exigim que es garanteixin els seus drets als països d'acolliment, evitant l'explotació, els abusos, la violència, la tracta i el tràfic de persones.

* Exigim que es respectin les disposicions del Dret Internacional, en particular el Conveni de Ginebra relatiu a les persones refugiades, del que el Marroc i Espanya són signataris.

* Exigim la suspensió de la signatura i aplicació d'acords de tornada i readmissió amb països que no respecten els drets humans, i denunciem l'externaltizació de les nostres fronteres.

* Demanem el cessament de la instrumentalització de la «Lluita contra la tracta d'éssers humans» per realitzar operacions repressives contra els qui migren.

* Demanem que es permeti en la pràctica l'accés a les oficines d'asil a les fronteres sense cap discriminació. Per a això és necessari que les autoritats marroquines deixin de bloquejar el pas o extorquir a les persones que es dirigeixen a les oficines, procedents de l'Àfrica subsahariana, Síria, Palestina i el Sàhara o de qualsevol altra regió del món.

* Exigim que es respecti el principi de no devolució de les persones i el cessament de tot acte de violència física i moral contra les persones en situació de mobilitat transnacional a les fronteres de Ceuta i Melilla.

* Exigim que es respectin les disposicions legals estatals i comunitàries que impedeixen les devolucions "en calent" sumàries i col·lectives.

* Exigim que les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla deixin de ser a la pràctica fronteres intraestatals, i que cessi la discriminació sobre les persones que sol·liciten asil en aquestes ciutats i que sistemàticament veuen dificultat el seu trasllat a la península.

- Més informació al web https://abriendofronteras.net/

- Per a informació sobre calendari, infraestructura, organitzacions adherides, inscripcions, preus, etc, aneu a https://abriendofronteras.net/melilla2017/

- En aquest link podeu realitzar la inscripció per anar-hi en alguns dels autocars que sortiran des de Catalunya: http://caravanafeministasobrimfronteres.blogspot.com.es/2017/05/inscripcions-per-la-caravana.html

#OBRIMFRONTERES
T'ESPEREM!

Somni captiu als Balcans

Marc Balastegui (Voluntari de No Name Kitchen)

La crisi Grega va sortir a tots els mitjans de comunicació, es va parlar del tema setmanes i setmanes, la crida davant d'aquella emergència humanitària es va respondre de forma aclaparadora per part de la societat civil. Actualment, a la ruta dels Balcans es calcula que hi ha 11.000 persones aturades, moltes d'elles farà prop d'un any que malviuen en camps, centenars poder un miler sobreviuen repartides pels boscos i pobles propers amb la frontera hongaresa, croata, búlgara, romanesa i qui sap que hi ha a les fronteres amb Bòsnia i Montenegro. Les dades oficials Sèrbies parlen de 5.969 persones instal·lades als seus camps.

La situació és la següent, la manca de publicitat comporta que l'efecte crida sigui pràcticament zero, les voluntàries que hi ha a la zona estan completament sobrepassades per les dimensions del drama. Es necessita: denunciar la situació, recursos humans i recursos econòmics per cobrir les necessitats més elementals com són menjar i la higiene.

A la frontera amb Croàcia, a la població de Sid, s'estima que hi ha prop de 400 persones que cerquen cada dia no només cobrir les necessitats bàsiques, sinó també trobar la calor d'aquelles voluntàries que sota els noms de No Name Kitchen, Belgraid, Soulwelders, HelpNa o Acció Planetària, els demostren que no són invisibles, que no estan soles, que perseguir els somnis i trobar la pau és possible. Però sabem que sense pressió i sense denúncia no aconseguirem res més que perpetuar la situació.

Diàriament hi ha centenars de persones, en la seva majoria joves de 13 a 18 anys, intentant travessar les fronteres de la vergonya, la resposta a aquest degoteig constant, és la brutalitat policial. Ens diuen que la policia croata és "no good" però no tant com la policia hongaresa, les deportacions en calent amb marques de cops de porra, amb ulls morats i havent estat furtats de les poques pertinences que els queden, és millor que caure en les urpes de la policia d'Hongria o de Bulgària que segons relaten i com moltes vegades es pot apreciar és esgarrifós. Braços trencats, caps oberts, tortures amb pistoles tasser, són la tònica habitual per part d'aquests cossos de l'ordre i protecció. De mica en mica es parla tímidament de la situació, però no hi ha una denúncia clara de la vulneració sistemàtica de DRETS HUMANS que estan patint la majoria d'aquests adolescents, que cada cop carreguen amb una motxilla més grossa i més pesant.

Les grans organitzacions tenen un paper testimonial en alguns casos, passius en altres i segons ens comenten es troben lligades de mans per les normatives europees, les pròpies del país i les seves directrius internes. Algunes d'aquestes organitzacions són coneixedores de la desaparició de menors, de la prostitució d'alguns d'ells per poder menjar i de la quantitat de trastorns mentals que van aflorant atesa la desesperant situació que estan vivint. Aquestes persones refugiades tenen un objectiu clar, arribar a un lloc on puguin viure en pau i tenir esperança de futur. És l'esperança que les mou, las fa incansables i poderoses per seguir enfrontant-se dia a dia amb un mur metàl·lic, fortament custodiat i armat. És la nostra esperança i la nostra voluntat perquè trobin el seu futur somiat, trencar les cadenes mentals i les barreres físiques que els nostres mandataris sense cap mena d'escrúpol ens han imposat. Treballem intensament, en condicions realment adverses. Necessitem forces, necessitem les teves forces, la teva veu, les teves mans i les teves ganes de canviar-ho tot.

Repressió i incomunicació

Ermengol Gassiot

Hi ha gestos i cares que, a força de trobar-m'hi, ja conec i sé com interpretar. Un ens l'hem trobat moltes vegades les companyes i companys encausats en el cas "27 i més". Quan expliquem que ens demanen més de 11 anys de presó, 5 anys d'allunyament de la UAB i multes i responsabilitats civils que superen els 500.000 € en total, les cares generalment del nostre interlocutor/a són d'incredibilitat. Immediatament segueixen comentaris del tipus: "No pot ser. Voleu dir que us demanen això? Apa, no et preocupis, segur que no serà tant". I un cop de mà a l'esquena, barreja de gest paternal o d'intent de canviar de tema. En alguns casos, quan els explico que en el meu cas el fiscal només pot dir que vaig fer una roda de premsa, o en altres que només els identifica portant un megàfon, fent d'interlocutores o duent una pancarta, ens adonem que qui ens escolta no ens creu. Com deia, ja conec aquestes cares que darrere un somriure forçat amaguen el convenciment de que no estem dient el que realment va passar.

Personalment, no és el primer cop que pateixo la repressió policial o, com en aquest cas, judicial. Som molt i moltes militants de moviments socials i sindicals que des de fa més de 20 anys l'hem anat experimentant en pròpia pell. Potser és cert que abans era una mica més subtil, segurament amb peticions de presó menors, però era igualment dramàtica i agressiva cap els moviments populars i la gent que hi militàvem. I, de fet, aquesta dificultat de fer creïble a les persones a qui els explicàvem aquesta repressió, també hi era. Quan narràvem que ens havien detingut i ens havien pegat mentre ens posaven les manilles un grup d'antiavalots, a l'altra banda sovint hi havia escepticisme. El mateix escepticisme que sentíem quan explicàvem que per una okupació ens volien engarjolar més de cinc anys. Un escepticisme que es convertia tot seguit en desconfiança.

Possiblement molta de la gent a qui ens adrecem quan expliquem la repressió reacciona de manera similar. Expliquem coses, situacions, ben reals. Tant reals que segurament són una pota del control social sota les denominades "democràcies", entre elles la que ens ha tocat viure. Només a Catalunya, des del moviment de la insubmissió fins ara, els casos es poden comptar per milers, se'ns dubte. Tots ells amb situacions increïbles al darrere: des d'aquell insubmís que detenien trucant-lo que deia fer-se des d'un hospital on suposadament hi havia la seva mare ingressada d'urgència, fins gairebé abans d'ahir amb les estudiants detingudes en sortir de casa seva un dia qualsevol al matí. De fet, fa poc hem viscut i sentit un cas ben mediàtic, el de la Casandra. Sabem que l'han condemnada a un any de presó i diversos d'inhabilitació per piulades humorístiques sobre el Carrero Blanco, amb acudits que molts de nosaltres en algun moment hem fet (tot i que potser amb menys gràcia, ho reconec). Estic segur que moltes persones que han llegit aquest cas al diari hauran pensat que alguna cosa més haurà fet, la Casandra. Que per això només l'Audiència Nacional no condemna tant. I, de fet, alguns mitjans de comunicació ja s'han encarregat d'alimentar meticulosament aquesta sospita.

Què s'amaga darrere tot això? Quan la patim, la repressió molt sovint ens sembla desproporcionada. I no és estrany que un tingui la temptació de pensar que en el seu cas és exagerada, fora del normal. Tot i això, em temo que la repressió mai és exagerada i que segueix un guió ben establert. Busca provocar el màxim dany a les persones que la pateixen directament i al seu entorn militant. I sovint s'estén cap a familiars i amigues/amics. Ho sabem. Ho hem viscut i ho hem teoritzat molts cops. Però també busca generar incomunicació. I aquesta és potser una de les seves armes més perilloses. Crec que els exemples anteriors ho mostren clarament. Quan expliquem la repressió, per a la majoria de les persones ens situem en un terreny fangós, fora d'allò que és creïble, i entrem en una espècie de realitat paral·lela. A mode d'uns "expedients X". Traspassen el llindar d'allò que, senzillament, és veraç segons els dictàmens dels mitjans de comunicació de masses que, ara per ara, ostenten encara el monopoli de dir com és la realitat.

I aquí tenim un problema. Militem en sindicats, en moviments socials o en col·lectius de diversa índole. Amb aquesta militància volem transformar la realitat. Lluitem contra el Poder i les seves injustícies. Ens hi rebel·lem i busquem ser molts i moltes per desbordar la seva realitat i construir-ne una de nova. Per fer-ho, una de les nostres principals armes és la paraula. Una arma, com deia un poeta, carregada de futur. La repressió ens la roba en eliminar la nostra capacitat de convenciment en allò que expliquem. Si exposem realitats increïbles per a qui ens escolta quan parlem de judicis, per exemple, perquè ens haurà de fer cas quan parlem de l'economia, de la societat, de l'explotació i hi proposem alternatives?. Senzillament, no ho fa.

La repressió busca, també, condemnar-nos a la incomunicació. Treure'ns la veu encara que seguim parlant. Com a eina central en la nostra derrota. A Argentina, a finals dels 1970's, aquelles dones amb mocadors blancs al cap a la Plaza de Mayo de Buenos Aires eren, simplement, unes boges. Perquè parlaven de coses negades. Ni una paraula a la premsa i, per tant, inexistents. Avui, aquí, ens passa el mateix. Que 25 exestudiants i dos treballadors de la Universitat Autònoma de Barcelona haguem d'anar a un judici on se'ns demanen més de 11 anys de presó i moltes altres coses sembla una fantasia. Però no ho és. Gens ni mica. Encara que, pràcticament, no se'n parli mai a la premsa de masses. I, amb això, deixem de ser interlocutors per tota la resta. Quan condemnem la privatització de les universitats o quan avisem d'acomiadaments encoberts o que hi ha qui treballa sense contracte. Jo ho veig, dia a dia, en la gent amb qui comparteixo treball a la meva facultat.

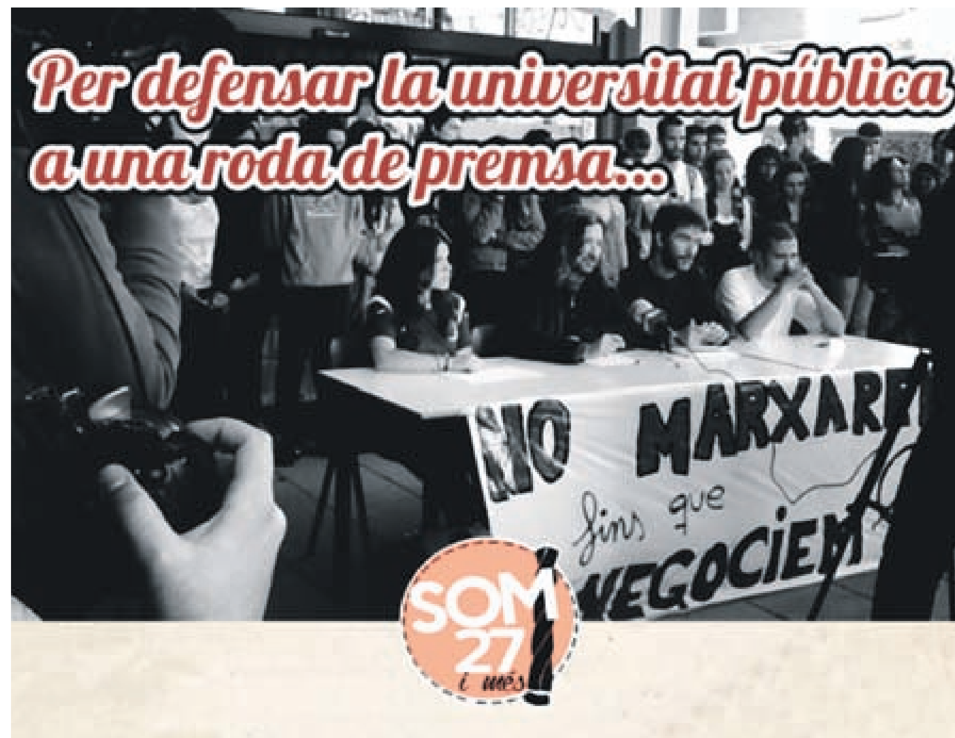
En absència de tenir capacitat per explicar la realitat de manera massiva, la repressió segueix fent, de la incomunicació, una de les seves millors armes. Espero que, en algun moment, els moviments populars tinguem la capacitat d'explicar, per nosaltres mateixos, al realitat en formats adreçats a la gran majoria de la població. Suposo que, per això, cal tenir els/les nostres periodistes i espais de comunicació consolidats. Si ho aconseguim, en aquell moment la repressió toparà amb un obstacle i nosaltres serem una mica més lliures.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya i és un dels encausats en el cas 27imés*

Desobeïm el procés polític del cas '27 i més'

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

Recentment el jutjat de Cerdanyola del Vallès que instrueix el cas per la tancada d'estudiants al rectorat de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) de l'any 2013 (el cas conegut com a "27 i més") ha dictat una interlocutòria on es disposa l'obertura del judici oral i es fixa una fiança absolutament desproporcionada, de 511.835,05 EUR per a assegurar les responsabilitats civils. 27 persones encausades arran d'aquella protesta universitària estan a l'espera de peticions penals d'entre 11 i 14 anys de presó, segons el cas, i prohibició d'accés a la UAB durant 5 anys. Entre elles hi ha el nostre Secretari General, el company Ermengol Gassiot. La fiança abans esmentada, com tothom pot suposar, no serà abonada pels 27 afectats i afectades, la qual cosa probablement comportarà processos d'embargament de nòmines i béns.

Durant els propers dies o setmanes les 27 persones seran emplaçades a personar-se en dependències judicials per a fer-los entrega d'una còpia dels escrits d'acusació, a fi que en el termini de 3 dies compareguin amb advocat i procurador, i siguin requerits per a dipositar la fiança.

Aquest Secretariat Permanent considera que tot aquest procés no és sinó un muntatge motivat en una revenja política per part de l'anterior rectorat ultraliberal de la UAB, orientat a escarmentar per la via penal el moviment estudiantil i el sindicalisme que li plantava cara en defensa de la universitat pública. L'actuació d'aquell rectorat, i el relat conspiranoïc construït pels advocats que va contractar a tal efecte, ha estat aprofitada per la Fiscalia, òrgan polític de l'Estat espanyol, per a iniciar un esperpèntic procediment judicial que suposa el pitjor cas de repressió política a una universitat des de l'època del franquisme.

Davant d'aquesta situació, el nostre company Ermengol Gassiot ha decidit que no participarà en la farsa i que no es personarà al jutjat per voluntat pròpia sota cap circumstància, tot afrontant les conseqüències que es derivin de la seva decisió.

Aquest Secretariat Permanent comparteix plenament l'anàlisi que sosté la decisió presa pel nostre company Ermengol, i hi donem suport. Entenem que davant d'un atac de caràcter polític (instrumentat en forma de procés judicial) contra les llibertats i els drets civils és legítim practicar la desobediència i la solidaritat per a impugnar públicament la totalitat d'aquest muntatge repressiu. Considerem que en el moment present ens estem jugant bona part del missatge que es transmetrà a les lluites socials que vindran en el futur sobre la resposta que cal donar davant la repressió político-judicial. Ens juguem molt, i les estratègies punitives mitjançant les quals es vol paralitzar i escarmentar qualsevol mena de resistència sindical, estudiantil o social han de ser aturades. En el cas concret de l'Ermengol, el present muntatge està orientat a reprimir l'exercici de l'acció sindical de la CGT a la UAB en defensa dels drets de les treballadores i de la universitat pública i, més enllà d'aquesta, el considerem un atac al conjunt de la nostra organització.

Volem deixar clar que, en la mesura en què això depengui de nosaltres, cap de les 27 persones encausades està ni estarà mai sola. Fem una crida a totes les Federacions i Sindicats de la CGT de Catalunya, al conjunt de la nostra militància, moviments socials i persones solidàries a preparar la resposta col·lectiva i organitzada que aquests fets es mereixen. La CGT de Catalunya no quedarà a l'expectativa, ni restarà amb els braços creuats. Ens reservem el dret, com a organització, a actuar quan i com ho considerem oportú, tenint en compte la gravetat del cas.

Davant la repressió política, desobeïm!
Si ens toquen a 27 ens toquen a totes!

Les imputades de 'Som 27 i més' davant l'obertura del judici oral i l'embargament de 511.835,05€ per assegurar les responsabilitats civils

Imputades de Som 27 i més
www.som27imes.wordpress.com

A mitjans de maig el grup d'imputades de 'Som 27 i més' vam tenir constància de l'obertura del judici oral dins del cas, confirmant la continuïtat d'un procés judicial repressiu en què 25 estudiants, 1 membre del professorat i 1 del pas estan sent perseguits pel fet d'haver-se atrevit a reclamar a l'equip de govern de la UAB que complís amb els compromisos aprovats al claustre i que suposaven aturar una pujada de taxes que allunya encara més la universitat de les classes populars i dels principis i valors que haurien de regir les institucions públiques.

La fase del procés judicial que ara s'obre afegeix una nova càrrega contra les persones imputades: la petició d'una fiança per la quantitat de 511.835,05 euros, que seran embargats a les acusades per tal d'assegurar que es cobreix la responsabilitat civil. Aquesta quantitat desorbitada de diners no es sustenta en cap justificació, sinó que contradiu absolutament les afirmacions de la UAB, que va xifrar els possibles danys en poc més de 10.000 euros.

L'obertura del judici oral no només significa la confirmació del fet que el procés avança a la recerca de castigar penalment a aquelles persones dissidents. Amb la demanda d'una responsabilitat civil que pot ser directament embargada, es vol asfixiar i portar a les persones encausades a una situació límit, en la que veiem com no podem sobreviure ni mantenir una vida digna, doncs un procés judicial ens ofega fins al punt d'impedir que ens desenvolupem en l'àmbit personal i professional de manera natural i dificultant la nostra militància política mitjançant la doctrina de la por. Les imputades de Som 27 i més considerem que la continuïtat d'aquest procés i la petició d'un embargament preventiu de més de mig milió d'euros suposa per les persones encausades una condemna encoberta que no respecta la presumpció d'innocència i que atempta greument contra el dret fonamental de dissidència i protesta.

Volem destacar també que, alhora, aquesta persecució judicial està sent emprada pel ministeri fiscal com un procés exemplificant, que vol frenar qualsevol possible dissidència sorgida des de les classes popular fent ús de les amenaces i la repressió penal i econòmica.

Davant d'aquesta situació, des del grup de suport a 27 i més, volem demanar un cop més a l'Equip de Govern de la UAB que exigeixi públicament el sobreseïment del cas i que renunciï a la responsabilitat civil inflada per l'anterior Equip de Govern. A la vegada, demanem que es posicioni en contra de les peticions de la fiscalia, que xoquen frontalment amb els principis que haurien de regir una societat democràtica on la llibertat d'expressió sigui una realitat i no només un ideal.

Desigualtats i drets

Miguel Moya

A l'últim Congrés de CGT celebrat entre el 17 i el 20 d'octubre de 2013 es va establir un acord sobre la base d'una ponència presentada per un col·lectiu d'afilades on es pretenia engegar un conjunt ordenat de mesures que tenien per objecte prevenir i actuar davant situacions d'assetjament sexual, per raó de sexe, orientació o identitat sexual que es puguin produir el centre de treball sindical i qualsevol àmbit sindical.

L'objecte d'aquesta iniciativa era, tal com indica la pròpia ponència: "*Exigim a les empreses i organismes públics que cuidin i respectin els drets de la classe treballadora. En la mateixa mesura hem d'exigir-nos a nosaltres les mateixes intencions i actuacions. Això ens atorga coherència i legitima el nostre treball i reivindicacions cap a altres organitzacions i espais.*

El treballar-nos internament la lluita i prevenció de les situacions d'assetjament també ens capacita en major mesura per poder treballar cap a fora de la nostra organització aquests temes.

Per tant tindrà un efecte positiu en aquells i aquelles treballadores als qui representem i defensem".

No obstant això, no hem estat capaços, fins avui, d'elaborar un protocol en la nostra organització, la CGT, per prevenir i, en última instància eliminar qualsevol situació d'assetjament sexual, laboral i/o de gènere que es pugui produir en el sindicat. Això no vol dir que no s'hagin produït o es produeixin possibles casos d'assetjament, sinó que, com sol ocurrir en la majoria d'ocasions en l'àmbit laboral, s'oculten per múltiples raons, una d'elles és per por per part de la víctima a identificar-se i al fet que es multipliqui l'assetjament per part de l'assetjador.

En una societat com la nostra, on diàriament es reprodueixen milers d'escenaris de masclisme, en el llenguatge quotidià, en els mitjans de comunicació, en el treball, en l'àmbit educatiu oficial, i com no, en organitzacions de tot tipus, no podem assegurar que en els nostres cercles d'actuació més propers no es reprodueixen els mateixos casos de masclisme.

Estem esquitxades de masclisme, la nostra pell està impregnada de masclisme, el nostre llenguatge allibera masclisme de manera intencionada, els nostres actes són masclistes, no és racional negar l'evidència, ho seria el reconeixement i, com no, de vital importància, reduir-ho per no convertir-se com menys en violència de gènere.

Comencem per nosaltres mateixes a expulsar els efectes del masclisme, amb petites iniciatives que, encara que semblin que manquen de transcendència, són el camí per combatre les desigualtats en la nostra organització,i , per tant, en tota la societat. Establir un protocol contra l'assetjament a la CGT hauria de ser una prioritat per garantir l'eliminació de les desigualtats i el respecte de la classe treballadora, amb garanties cap a les persones assetjades i contundència cap a qualsevol actuació d'assetjament. Ni un minut més hem de perdre per a la seva elaboració.

Mentre, podríem començar per debatre i reflexionar si els actuals estatuts confederals estatals de CGT garanteixen i recullen els drets de totes les persones que simpatitzen i militen en aquesta organització o, si hauríem de modificar de manera substancial el contingut dels mateixos.

En la redacció dels estatuts de la nostra organització no detecto que el principi d'igualtat estigui present en el mateix, sembla que a la CGT solament militin i tinguin drets els afiliats, els treballadors, la dona no es visibiliza en tot el redactat. Difícilment podrem conscienciar-nos en la importància del principi d'igualtat com a principal baluard d'un sindicalisme de classe, si no som capaces de que en els nostres principis de funcionament es reconegui a tota la classe treballadora d'igual a igual.

Sembla poc treball canviar un redactat on es recompongui aquesta injustícia, però realment, reflexionem, si no s'ha fet fins ara, realment ens preocupa gaire? Seríem capaços d´interioritzar que hem de començar a reparar i reduir els nostres propis defectes com organització?

** Miguel Moya és Secretari General de CGT Baix Camp-Priorat*

Cessament de les emissions de Ràdio Bronka

Ràdio Bronka

El juny de 2017, quan Ràdio Bronka fa 30 anys, ens veiem obligades a comunicar mitjançant aquest escrit la situació totalment insostenible en què ens trobem i que ens obliga a plantejarnos molt seriosament la continuïtat d'aquesta ràdio lliure amb 30 anys d'història a les ones de Barcelona.

Són moltes les vicissituds per les quals un col·lectiu autogestionat i llibertari com el nostre ha de passar avui dia: alimentats únicament per l'esperit de lluita i les ganes de seguir amb la nostra tasca de contrainformació, ens veiem obligats a detenir (esperem que temporalment) la nostra programació habitual amb l'objectiu de guarir, recuperar forces i reorganitzar les nostres estratègies.

Per aquest motiu, i tenint en compte que ens trobem en un moment de saturació anímica i mental com a col·lectiu, volem adreçar-nos a tota l'audiència, a totes les ràdios lliures, tant de Barcelona com a nivell estatal, a tots els col·lectius llibertaris que creuen que els mitjans lliures són un arma de comunicació contra el poder, un altaveu que permet interconnectar totes i cadascuna de les nostres lluites. Ens adrecem a totes vosaltres perquè creiem que heu de ser coneixedores de l'actual situació de la ràdio.

Entenem que l'acte bàsic de la comunicació no és que el receptor absorbeixi de forma passiva i en silenci els missatges que li mana l'emissor, sinó que emissor i receptor s'intercanviïn contínuament. Això fa que Ràdio Bronka hagi sigut, d'alguna manera, la veu de totes nosaltres, i volem saber si això ha de seguir sent així.

Mantenir una mínima infraestructura que permeti emetre per FM i mantenir okupat un dial a l'àrea metropolitana de Barcelona, és per si mateix una responsabilitat i un desgast important a nivell econòmic i pel compromís que implica, i aquest ha disminuït últimament.

Per aquests motius volem informar que a partir del 5 de juny, la nostra programació habitual, incloent tots els nostres programes de producció pròpia, cessaran les seves activitats per centrar-se en la recuperació i sanejament del projecte.

Tot el recolzament rebut, ja sigui econòmic, logístic o moral serà ben rebut. Seguirem informant al llarg dels propers dies sobre l'evolució de la ràdio. Si voleu posar-vos en contacte amb nosaltres podeu fer-ho mitjançant aquest correu electrònic:
palanteradiobronka@riseup.net

Marxa Internacional contra Monsanto

Col·lectiu Males Herbes de CGT Parcs i Jardins de Barcelona

En el marc de la Marxa Internacional contra Monsanto 2017, el 20 de maig a Barcelona, com a moltes altres ciutats del planeta, es va portar a terme una mobilització, en concret una concentració al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat, a la Gran Via de les Corts Catalanes.

Bayer ha comprat Monsanto i es converteix en la mega multinacional de llavors i agrotòxics més perillosa del planeta pel seu domini i control global de tota la cadena agroalimentària perquè augmentarà encara més els greus impactes sobre la salut i el medi ambient i provocarà la desaparició i la misèria de la població pagesa.

El glifosat, el producte estrella de Monsanto és l'herbicida més utilitzat al món i ha estat qualificat per la IARC, organització internacional de recerca del càncer i per l'Organització Mundial de la Salut com a possible cancerigen. En els camps de soja transgènica s'aplica indiscriminadament el glifosat, principal ingredient del Roundup, per matar les "males herbes", la soja transgènica s'utilitza fonamentalment per l'alimentació animal i en conseqüència, la carn, la llet, el formatge i altres productes làctics contenen restes de Roundup.

Afortunadament moltes ciutats europees com Barcelona, gràcies a la mobilització d'organitzacions de treballadors i ecologistes s'ha aconseguit prohibir l'ús d'aquest herbicida en treballs de jardineria i medi ambient i substituir-los per productes més sostenibles i ecològics.

Gran quantitat de recerques científiques independents han demostrat que els cultius transgènics provoquen problemes ambientals com la pèrdua de biodiversitat, la mort massiva de abelles i diversos problemes de salut: infertilitat, al·lèrgies i insuficiències en el sistema immunitari.

La petita pagesia familiar tradicional i ecològica també es veu afectada i acumulen pèrdues per la imposició del transgènics com a model productiu i perquè contamina genèticament els seus cultius, com a passat a Catalunya, mentre que Monsanto i altres multinacionals agroalimentàries obtenen grans beneficis inclosos els drets exclusius sobre les llavors i la seva composició genètica.

Multinacionals i administració funcionen amb portes giratòries, als EUA, l'agència encarregada de garantir la seguretat alimentària de la població (FDA) i el Departament d'Agricultura dels Estats Units han estat i estan dirigides per ex alts càrrecs directius de Monsanto.

Quines són les mesures que defensem i reivindiquem ?

- Exigir que en les etiquetes dels productes alimentaris es faci constar la seva procedència transgènica perquè les consumidores podem decidir

- No consumir productes derivats de la soja i el blat de moro si no són ecològics o garanteixen que estan lliures de transgènics.
- Consumir principalment productes de temporada de productors locals tradicionals i ecològics i associar-se en grups i cooperatives de consum.
- Exigim que es reconeguin els estudis i experiments de científics independents que alerten sobre els impactes negatius del glifosat i dels transgènics agrícoles i la seva relació amb les alteracions toxicològiques demostrades en poblacions humanes.
- Acabar amb la precarietat laboral i les desigualtats que genera Monsanto entre la pagesia i personal laboral.
- Ens pronunciem contra el TTIP, CETA i tota classe de tractats de lliure comerç perquè protegiran els interessos les multinacionals en contra de les necessitats i les reivindicacions de les poblacions.
- Exigim a les administracions públiques que s'avinguin al principi de precaució davant l'evidència científica de risc per a la salut i el medi ambient d'aquestes aplicacions fitosanitàries. De fet en molts ajuntaments ja ho estan fent.

No tolerarem ser enverinats !
Ni Glifosat, Ni Transgènics !
Lluitem per l'agroecologia i la Sobirania Alimentària !
#MarxaContraMonsanto

Agressió feixista a Barcelona a un company de CGT

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

Durant la matinada del 16 de juny, el Roger, company de la CGT, va ser violentament agredit a traició per dos feixistes, donant-li un fort cop a la cara amb un casc de moto, trencant-li el nas. Com a conseqüència d'aquesta agressió va haver de ser operat.

El Roger estava realitzant pintades antiracistes i en contra dels CIE's al barri barceloní del Guinardó quan va ser increpat pels feixistes. I a traició, quan semblava que marxaven va ser agredit.

L'augment del feixisme ja fa temps que ens ve preocupant, i és un fenomen que hem d'aturar com sigui. Totes sabem a través de la història el que comporta el feixisme i les seves conseqüències.

Per això vam animar a participar en les convocatòries del 17 i 18 de juny contra l'agressió feixista al Roger.

Esperem la ràpida recuperació del Roger. I no deixarem que aquesta agressió quedi impune. **Cap agressió sense resposta!**

Comunicat de l'Assemblea de Joves del Guinardó - La Rutlla davant les agressions feixistes

Les darreres setmanes les veïnes del Guinardó hem pogut observar com en el nostre barri s'han realitzat pintades de caire feixista i racista. Nosaltres, que treballem per un barri sense discriminació, hem vist la necessitat de respondre davant d'aquests atacs. És per això que vam decidir iniciar una campanya que consistia, en primer lloc, tatxar les pintades racistes i fer-ne de noves, manifestant el nostre rebuig davant de la ideologia feixista.

L'activitat es desenvolupava amb normalitat quan una parella de persones joves van començar a increpar a les nostres companyes, amb crits com "Maricones de mierda" o "Esa puta juventud". Tot i així, les nostres companyes van decidir fugir de la confrontació. De sobte, però, l'home es va dirigir a un dels nostres companys i, amb el casc de moto a la mà, el va colpejar fortament, causant-li una fractura nasal, hematomes i contusions , tombant-lo així al terra. El nostre company va ser atès a l'Hospital de Sant Pau. Els danys produïts l'obliguen a passar per un procediment quirúrgic.

Els agressors han estat identificats. Nosaltres entenem que aquestes agressions no poden quedar sense resposta, no poden quedar impunes. Avui ens ha succeït a nosaltres, però demà et pot succeïr a tu. Aquesta realitat ens obliga, doncs, a organitzar-nos i respondre col·lectivament. Per això vam convocar el 17 de juny una concentració a la Comissaria de C/Marina 347, en la que les companyes agredides, físicament i verbalment, denunciaren els fets i les persones testimonis declararen.

Notes per una psicologia de la catàstrofe

Una Posició
http://unaposicio.org/

La història és ben coneguda. Les lluites anticolonials van tenir un cert èxit, que van conduir a la creació d'Estats nacionals independents. Però l'èxit va ser també amarg: defensar la nació podia ser una línia de defensa eficaç enfront d'una metròpolis colonitzadora i més forta, ja que permetia a la gent colonitzada «tancar les seves files» per alliberar les seves terres. Però, a partir del moment de la victòria, es va convertir en un nou aparell de dominació, quan l'Estat va haver d'assegurar certa disciplina social per poder existir. Fixem-nos una mica en aquest punt. En l'imaginari anticolonial revolucionari, la creació d'un Estat nacional era el que va ser la Revolució de febrer per a la Revolució d'octubre de 1917. És a dir, un preàmbul, una primera fase del procés revolucionari. Però el calendari, malgrat la planificació de les revolucionàries, en tots aquests casos solia tornar-se boig: aquest «octubre» no arribava mai, la revolució s'estancava en el seu «febrer». Els nous Estats nacionals —sense cap excepció— acabaven sempre atrapats en el «realisme» i les jerarquies del mercat capitalista global. Bona lliçó per al nostre present i futur.

Renovació del colonialisme

L'evolució dels nous Estats independents i de les seves classes polítiques, moltes vegades dictatorials i corruptes, van permetre la renovació del colonialisme. Les desigualtats monstruoses es van mantenir i es van accentuar, amb la complicitat de les noves elits nacionals. L'emancipació cultural i ideològica es va estancar, enfront de l'expansió de l'espectacle globalitzat de la mercaderia, que novament va colonitzar les consciències. Les colonitzades tampoc van imaginar, van elaborar, van desitjar una altra manera de viure, i van acabar desitjant la posició del colon. En l'actualitat, les desigualtats es perceben encara amb més intensitat per la gent dels països de la «perifèria», a causa de la creixent exhibició de riquesa que es produeix a Occident.

L'espectacle de la mercaderia i del capital s'estén i s'intensifica en gairebé tots els racons del planeta, embolcallant tant a les metròpolis com a les perifèries. La imatge de la riquesa, i de les increïbles facilitats quotidianes de que es pot disposar, creix davant els ulls de qualsevol persona, estigui on estigui, i aquestes imatges brillen encara més per les que estan més lluny de la seva font. Les noves tecnologies difonen el missatge dels Amos, que la felicitat està a l'abast de totes si tenen diners per aconseguir-la. Si afegim a aquest panorama, la guerres locals que tenen lloc en la perifèria i en els Estats ja «independents» —moltes vegades finançades i fomentades pels antics colons, associats sempre amb cacics locals—; si afegim també la desestabilització geopolítica que s'ha incrementat després de la caiguda del «socialisme real», podem entendre l'evolució lògica i horrible de la història, que no pot ser sinó la migració de milions de proletàries a les metròpolis capitalistes. La perifèria del món capitalista es muda a l'interior del seu centre. El «tercer món» creix ja a l'interior del primer. Mai la misèria i l'exhibició de la riquesa havien estat tan a prop.

El capitalisme socialitza el desarrelament

Però seria un error pensar que aquest «tercer-món-en-el-interior-del-primer» és format només de migrants i no europees. Amb l'arribada de la «crisi», una part de les poblacions occidentals s'enfonsa. Ho perd tot, no només el seu treball, sinó també la sustentació material bàsica de la vida, la casa, el menjar, la llum i l'aigua. Moltes pensaven que el pitjor era sempre per als estrangers, pels no blancs, pels no europeus. Ara es veuen sotmeses a un desarrelament cada vegada més similar al que són sotmeses les migrants. La despossessió que imposa el capital homogeneïtza les condicions de vida en el si de les classes oprimides multinacionals. La pèrdua de coses bàsiques, com l'habitatge o el menjar, porta també la pèrdua de l'ànim, i fins i tot de la salut, per poder buscar-se la vida de nou —és increïble com la malaltia i la pobresa realitzen atacs coordinats…—; les més atacades per la «crisi» es converteixen en persones cada vegada més estranyes per a la ciutadania a la qual pertanyien. El recorregut és conegut: de l'atur al subsidi. Del subsidi al PIRMI i als menjadors de l'Església. Moltes vegades ni tan sols a ells.

Aquests recorreguts, siguin per a estrangers o nacionals, es tracen segons les coordenades que imposen diferents eixos d'opressió i privilegi. No només la classe, sinó també el gènere, l'edat o la «raça» influeixen en les possibilitats d'una caiguda. Així les coses, veiem com la pobresa es viu amb més intensitat en la famílies monoparentals amb una dona al capdavant. O en la gent gran. Dit amb senzillesa, és dolent ser obrer en temps de «crisi». Encara que és bastant pitjor ser obrera o dona migrant.

No és només que les teves condicions de vida econòmiques o materials empitjorin radicalment. És que, si ets de les persones més castigades, acabes rebent les mirades de menyspreu o de condescendència dels altres, dels que han escapat del perill i també, bastantes vegades, dels que són en bona part com tu, però compten amb un avantatge que tu no tens: ser homes, per exemple, si ets dona. O ser joves, si ets gran. La diferència se significa de manera que la converteix en avantatge o desavantatge, segons les exigències del vendre i el vendre's als diferents mercats ambulants que componen la quotidianitat actual: des del treball fins a les relacions interpersonals. La vida és escenari d'una competició incessant, d'una carrera sense fi en la qual tots els elements físics, psíquics, socials o estètics d'una persona es calculen com a recursos que poden permetre o no l'èxit —èxit, per cert, sempre provisional i dubtós—. Èxit avui pot ser no enfonsar-se. L'amenaça que la matriu de l'opressió ens recorda a totes és «no oblidin que poden caure i, que si han caigut, poden caure encara més». Amenaça útil, que imposa una por que paralitza fins a conduir a la desesperació i, de vegades, a la depressió o el suïcidi.

La pseudodefensa de les que no tenen futur

L'actual proximitat entre la pobresa i l'escapar d'ella, entre la pobresa i la classe mitjana, aquesta proximitat que apareix sovint als mateixos barris o en els mateixos cicles socials ha modificat profundament les actituds de les persones cap als problemes aliens. La gent reprodueix la lògica neoliberal en els seus discursos quotidians. La pobresa o la comoditat econòmica/material, l'èxit i el fracàs es consideren resultat de les habilitats individuals o de la seva mancança… Quan algú es troba en una posició molt desfavorida és que «alguna cosa haurà fet malament». Ull: no parlen així solament els políticament conservadors. Entre les progres d'esquerra, fins i tot de l'esquerra més radical, abunden aquests discursos. Per descomptat, totes critiquen l'austeritat, el neoliberalisme o el capital. Però aquestes crítiques, com bé sabem, no solen ser molt eficaces per transformar la realitat social. Llavors, passa una cosa interessant: en general, la culpa de la misèria generalitzada és de les elits. En particular, la culpa és de la vaguetat o la ineficàcia individuals de les persones que ho passen malament. En altres paraules, donada la impotència col·lectiva per fer front als atacs, cadascuna s'adapta com pot, participant —en la majoria dels casos— en el procés de «desolidarització» que està en curs.

La desvaloració de la vida en temps de «crisi» no és homogènia. S'han destruït milions de vides, però el capitalisme és suficientment astut com perquè aquesta destrucció no assoleixi quotes que facin realitat la consigna de «som el 99 %». Si arribés el moment en què es formés una majoria social enfadada tan àmplia, l'organització social actual no podria durar molt. Hi ha molta desesperació, però també hi ha moltes que han salvat el cul, i defensaran la «pau social» d'una o una altra manera —encara que apareguin com a simpatitzants en alguna manifestació o alguna xerrada—. Aquesta simpatia ha de posar-se sota escrutini: les progres que defensen des de posicions acomodades a «la gent que ho passa malament» no són més que una pseudo-oposició. Intenten sovint elevar-se a una espècie de portaveus d'una població a la qual no pertanyen. L'activitat política que proposen cerca sempre garanties d'absència de risc. Així que la política per a elles és una bona manera d'augmentar el seu capital social i mirar el seu futur individual amb… optimisme, gràcies, precisament, a la pseudodefensa de les que no tenen futur. L'esquerra institucionalitzada permet molta publicitat personal, molt afegiment de pàgines als currículum vitae, bastants llocs de treball per a les «nostres». La gent posa les seves expectatives en una nova classe de polítiques professionals i elles evidentment no malgasten un fons tan valuós. Parlant en general, les simpatitzants de les classes mitjanes alternatives i progressistes diuen que treballen per les altres, mentre que en el fons treballen per al seu ascens personal: l'activisme sense riscos els ajuda a construir un perfil vendible i replet de sensibilitats socials.

«Aparta de mi aquest… malestar»

El neocolonialisme de l'Imperi ha barrejat el «centre» amb la perifèria, el primer i el tercer món. El difús de les seves fronteres genera una gran angoixa entre la gent que aconsegueix mantenir fins a cert punt la seva posició com a «ciutadanes normals». L'angoixa enfront del risc d'una caiguda lliure, o enfront del desordre global que pren forma en la difusió de la guerra o en el canvi climàtic, provoca el ressorgiment d'una sèrie de mecanismes de defensa que es conformen entorn d'una eufòria sense justificació i excusa, o a una cerca d'excitacions constants i superficials. «Passarho bé» sigui com sigui és el modus vivendi per excel·lència per posar barreres a la catàstrofe que ens envolta. Aquesta eufòria es manifesta mitjançant diferents pràctiques i estils de vida, des de l'esport fins a les drogues, des de les relacions efímers fins a la fe renovada en una vida familiar canònica. El que s'hi amaga, en tots els casos, és la intenció de mostrar que el malestar no domina la vida personal, i que la quotidianitat que vivim segueix tenint sentit. L'obsessió pels somriures i les fotos és indicativa d'una transmutació psíquica generalitzada amb connotacions clíniques. La defensa de certa normalitat personal davant un món hostil i invasor cobra formes desesperades, que freguen una espècie de deliri ordinari.

Teràpies individuals per a societats malaltes

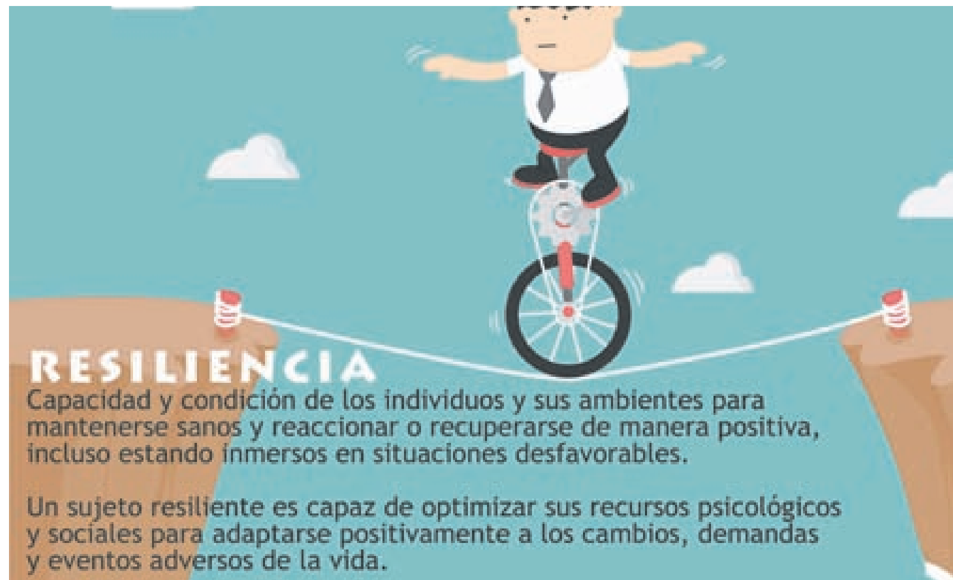
El «pensament positiu» és una de les ideologies que més travessen la realitat social en els nostres temps. Existeix una obsessió sense precedents pels plantejaments «holístics» i, dins d'ells, per l'actitud psicològica de cadascuna, com a determinant de la salut, del benestar i de la felicitat personal. La idea és que una actitud optimista pot conduir a l'individu a resoldre els seus problemes i sofriments. Atès que és molt més difícil i complicat qüestionar les variables sociomaterials de la vida personal, el que s'examina constantment és si la persona és prou positiva enfront de les seves dificultats. Les jerarquies socials queden en segon pla segons aquests discursos, la qual cosa els fa molt útils per a la seva legitimació. Les veus que els emeten provenen, en general, de les classes mitjanes i de cercles pseudoalternatius, que ni poden ni volen tenir problemes amb les autoritats.

Tals discursos estan lligats a la propagació de pràctiques terapèutiques, que operen com un espècie d'ortopèdia o rehabilitació emocional davant la por i la incertesa que comporten la vida de la ciutadania en l'Imperi. Les dificultats materials i la degeneració del teixit relacional fan necessari buscar suport relacional i afectiu, encara que sigui en termes de mercat. Moltes vegades, se li pregunta a algú si la seva terapeuta «és bona» de la mateixa manera en què es pregunta sobre una mercaderia. La teràpia psicològica és el lloguer de la presència i l'escolta de l'altre. Fins i tot algunes experiències comunitàries s'ofereixen sota la forma d'activitats grupals. La societat terapèutica és un dispositiu que intenta aconseguir l'impossible: crear subjectivitats que, encara que experimentin una precarietat experiencial generalitzada, es mantinguin estables. L'objectiu del mercat de les teràpies és sostenir a l'ésser sota la pressió de l'imperatiu de competir sempre, i aguantar la fragmentació del temps/espai quotidià —fragmentació resultat de la mobilització accelerada i constant que imposa l'Imperi—. No es viu i no es treballa en els mateixos llocs i els canvis successius fan difícil unificar el passat, el present i el futur de la vida per donar-li sentit. Les terapeutes proposen la construcció d'un sentit, dins d'una realitat en la qual tots els relats personals i col·lectius tendeixen a tornar-se caòtics i desordenats.

Efectivament, el suport terapèutic per aconseguir un pedaç d'eufòria o alleujament és qüestió de posició en les jerarquies socials. I depèn sempre del que puguis gastar. Terapeutes privats, terapeutes públics, activitats de l'oci «que et fan sentir bé», pastilles: opcions que segueixen les jerarquies de l'opressió. En els nodes superiors de la intersecció entre la classe, el gènere o la «raça» hi ha més recursos per oblidar i adaptar-se ràpid. Hi ha menys per les de baix. La fragmentació de l'experiència no es viu de la mateixa manera en tots els punts, i el sofriment s'acumula allí on s'acumula més violència.

Incorporar el patiment a la vida

En aquest punt, és important aclarir el que no diem: no ens oposem a la teràpia en general, sinó a la ideologia que propaga que el patiment és un accident personal en la trajectòria solitària de l'individu-conqueridor. No es pot negar que hi ha situacions que requereixen cures especials —i està bé buscar-les sense objeccions ideològiques—, però podem criticar com s'expandeix el mercat de la teràpia, i entra en tota fractura relacional i afectiva, per rehabilitar l'Ego competitiu i paranoide de la ci-

vilització Occidental, aquí on aquest Ego està caigut. Dit d'una altra manera, la nostra posició és que no hem de superar el patiment per arribar a la «felicitat». És aquesta «felicitat» la que ha de deconstruir-se i criticar-se, per poder incorporar el patiment en la vida, d'una nova manera i des de la seva acceptació, des del reconeixement ple de la nostra fragilitat; arribar a una nova concepció de la felicitat, més enllà de les idees d'èxit i de fracàs.

Sigui com sigui, seria un error presentar a les oprimides solament com a meres víctimes de la pressió material i psíquica que imposa el règim neocolonialista. Perquè també és veritat que les plebees hem aconseguit, des de les nostres posicions desfavorides, desenvolupar estratègies de supervivència creatives i dinàmiques. Xarxes alegals de suport mutu en matèria d'alimentació i habitatge, codis per evadir la repressió policial, capacitat per muntar esdeveniments, trobades, festes sense diners i, de vegades, una capacitat extraordinària de mantenir el somriure, malgrat la magnitud de l'opressió que vivim. Sense idealitzar aquestes situacions, ja que moltes vegades també són travessades per jerarquies invisibles duríssimes, veiem que mostren una capacitat per resistir, estimar i lluitar quan les autoritats volen imposar la sort de l'homo sacer, és a dir, d'un ésser que té el mateix valor que un objecte. El que és important aquí és que aquestes pràctiques deixin de ser tan marginals, i una part de la ciutadania de l'Imperi es familiaritzi amb elles. El que abans era només de les persones migrants, no europees, excloses, ara —i davant la creixent precarització de la vida—, es converteix en un recurs potencial per a totes. Ja no escandalitza robar la llum, ocupar habitatges abandonats, oposar-se a la llei, formar xarxes de cooperació, intercanvi, compartir materials i afectes, sostenir la vida com sigui possible. Veiem també com la gent més oprimida desenvolupa habilitats extraordinàries de supervivència material i psíquica en condicions molt adverses.

Lliçons de resiliència

Els manters, les treballadores sexuals, les persones en cadires de rodes podrien oferir lliçons de resiliència a totes les que les miren amb condescendència. Precisament per sofrir un silenciament més intens, estan mes prop del nucli de la defensa de la vida davant la reïficació que imposen la lògica del mercat i els seus canibalismes; interpel·len activament a la figura tan venuda de l'home conqueridor —blanc, amb diners, jove, reeixit—; per lluitar i sobreviure, cal promoure la destitució d'aquesta figura. És important buscar, pensar, elaborar una idea de la potència de la nostra capacitats més enllà de les regles de la fàbrica social en què estem immerses.

Ara bé, per recompondre una força col·lectiva efectiva contra l'aïllament i la por que l'Imperi imposa, s'ha de desenvolupar una nova cultura d'associació col·lectiva, lluny de la ideologia de l'individu conqueridor i també de les ideologies pseudocomunitàries que pràcticament són un complement de la primera. Què vol dir això? Circula molta xerrameca sobre la importància de la comunitat, de la comuna, de la solidaritat, etc. En la majoria dels casos, aquesta comunitat no és més que un cercle social estès —en una assemblea, casa o partit—, un ambient per socialitzar-se, allotjar-se o passar el temps lliure, decorat amb sensibilitats socials. Però, al final, la supervivència material i psíquica de cada persona en aquests ambients segueix depenent dels recursos individuals. I, algunes vegades —encara que, efectivament, no totes, ni la majoria d'elles— es parla de suport mutu precisament per tapar la seva mancança.

Practicar la solidaritat

És important no enganyar-se a una mateixa. Si les respostes a la cerca de diners, de casa o d'afecte solen ser individuals, és inútil propagar la idea de la solidaritat de manera intensa i abstracta. Més interessant és com abordar de manera concreta les qüestions de la supervivència econòmica, de la comunicació —i les seves jerarquies—, del desig, de l'envelliment, de la malaltia i de la mort, tenint com a referència a la veu que menys se sent, el punt de vista de les persones més silenciades, i no a aquells que canten l'interès pel bé comú, de manera que les seves paraules o el seu treball els són retornats en forma de reconeixement personal, prestigi i compensacions materials directes o indirectes. En ocasions, veiem circular a una espècie de microlíders postsocialistes, llibertaris o indepes, que condemnen el canibalisme dominant i el seu ordre social, que fins i tot treballen en projectes polítics o comunitaris, competint en la pràctica amb els altres per guanyar prestigi i espai, i buscant convertir-se en petits o grans Pablos Iglesias —algú que aconsegueix acomodar-se a les jerarquies socials, aprofitant la crítica a aquestes mateixes jerarquies—.

Crear una força solidària passa per criticar tant l'individualisme actual com el comunalisme idealitzat. La nova colonialitat del poder s'erigeix com un règim cruel d'exclusions i discriminacions, al mateix temps que assimila els discursos crítics, fent-los florir quan els buida de contingut pràctic i els converteix en parts de la ideologia d'un capitalisme que pot ser salvatge i, alhora, progre. La nostra tasca política seria plantejar la solidaritat i els llaços entre les persones oprimides, no com a discursos abstractes que són la resposta a tot, sinó centrantnos en el particular i en la resolució de problemes —resolució que, inevitablement, sempre serà parcial…—. Hem d'anar amb compte en no fer dels nostres discursos els nostres enemics, com ha passat bastants vegades en la història dels moviments contestataris.

** Una Posició és una crida a la reactivació d'un projecte seriós, autònom i llibertari fora de les institucions de la democràcia parlamentària. Article extret del web de la Soli.*

Diccionari militant

Pestaña, Ángel (1886-1937)

Agustín Guillamón

Ángel Pestaña Núñez va néixer en un poblet proper a Ponferrada (Lleó), en 1886. Fill de ferroviari. Va treballar en les mines des dels 11 anys. Orfe als 14. Va emigrar, treballant en diferents oficis i llocs: Béjar i Bilbao, i després a França: Bordeus i París. En 1906 va ser retornat a Espanya, per viatjar sense diners ni documentació. Poc temps després va tornar a emigrar a França, i a Marsella va treballar d´estibador. En 1909 va embarcar rumb a Alger, on va fabricar espardenyes i després va aprendre l´ofici de rellotger. Arran de la Setmana Tràgica de Barcelona, el 1909, va començar a col·laborar a *Tierra y Libertad*. A l'inici de la Gran Guerra, a l'agost de 1914, va decidir marxar a Barcelona i evitar ser enrolat en les tropes colonials franceses.

De formació autodidacta, els qui el van conèixer coincideixen a parlar del seu caràcter auster, metòdic, purità, poc loquaç i fins i tot aspre; així com del seu aspecte eixut, alt i prim. Castellanoparlant, utilitzava en els seus discursos un llenguatge incisiu, racional i fluid, però fred, molt llunyà al d'un agitador.

A Barcelona, es va afiliar al sindicat de la metal·lúrgia; va visitar a Anselmo Lorenzo i es va inscriure en un Ateneu Llibertari. Aviat va participar en els mítings de propaganda organitzats pel Comitè Regional (CR) de la Confederació Nacional del Treball (CNT) i va col·laborar assíduament a la premsa cenetista.

En 1917 va ser nomenat director de Solidaridad Obrera i va participar en l'aliança CNT-UGT, és a dir, del sindicat anarcosindicalista i del socialista, que van declarar una vaga revolucionària a l'agost, en protesta contra l'encariment de les subsistències.

El 1918 va iniciar, des de *Solidaridad Obrera*, una campanya de denúncia del comissari Manuel Brabo Portillo, acusant-lo d'agent de l'espionatge alemany. Els documents publicats a la *Soli* el 9 juny de 1919 van provocar la destitució de l'esmentat comissari i el seu temporal ingrés en presidi.

Va preparar la celebració del congrés de la CNT, reunit a Madrid al desembre de 1919. Es van plantejar dos grans qüestions: la unitat amb UGT i la revolució russa. Pestaña es va oposar al fet que es qualifiqués a la UGT de sindicat groc, perquè grocs eren els obrers que treballaven per sota del salari establert pel sindicat, i aquest no era el cas d'UGT. Es va aprovar una adhesió **provisional** a la Tercera Internacional, al mateix temps que es nomenava una delegació per visitar Rússia i assistir a les sessions del Segon Congrés de la Internacional Comunista (IC), celebrat a Moscou al juliol de 1920. Al seu retorn, els delegats cenetistes informarien per prendre una decisió ferma sobre l'adhesió provisional. Aquesta delegació estava formada per Ángel Pestaña, Eusebi Carbó i Salvador Quemades. L'únic que va aconseguir arribar a Moscou, gràcies a la seva tenacitat, va ser Pestaña. Anys més tard, va escriure dos llibres sobre el seu viatge a Rússia.

A Moscou va tractar personalment a Lenin, Trotski i Zinoviev. Va assistir a les sessions del Segon Congrés de la IC, sospitant que les decisions que es discutien ja havien estat preses per endavant. Pestaña va produir una profunda impressió en els dirigents bolxevics, sobretot en Lenin, que van veure en ell a un obrer intel·ligent i auster, dotat d'un profund do d'observació i d'un indomable esperit crític. Es va entrevistar amb Kropotkin i Víctor Serge, qui va tenir ocasió d'advertir-li de la manipulació de que seria objecte per part dels organitzadors russos del congrés.

Va intervenir brillantment en les sessions, afirmant que **un partit no fa una revolució, sinó en tot cas un cop d'Estat, "i un cop d'Estat no és una revolució"**. La seva intervenció va ser tallada pel president per haver esgotat el temps. La resposta, sense limitació de temps, de Zinoviev i Trotski no va poder ser replicada per Pestaña, que va veure com s'ofegaven les seves protestes amb arguments burocràtics. Pestaña es va sorprendre que no es prengués acta de les sessions del congrés, del vot individual en substitució del vot per delegacions (en funció del nombre d'afiliats) i de les discussions entre bastidors. L'aprovació de l'article 14 del reglament de la Tercera Internacional, que establia que les organitzacions sindicals serien representades pel partit comunista de cada país, van provocar la marxa immediata dels delegats purament sindicalistes, entre els quals hi era Pestaña.

Va tornar a Barcelona, després de ser empresonat a Roma durant diversos mesos, que va aprofitar per escriure un detallat informe sobre la seva estada a Moscou, en el qual condemnava al règim soviètic. Aquest informe va ser decisiu per a l'abandonament de la IC per part de la CNT, que es va materialitzar en la conferència de Saragossa del 11-12 de juny de 1922. En aquesta conferència va signar, al costat de Salvador Seguí, Joan Peiró i Josep Viadiu, la anomenada "declaració política" que ratificava l'apoliticisme de la CNT.

Ángel Pestaña va encarnar, en aquests moments, una certa oposició radical al sindicalisme pur de Salvador Seguí. No obstant això, tots dos mantenien excel·lents relacions amistoses, i Seguí va anomenar afectuosament a Pestaña amb el quixotesc àlies de "El cavaller de la Trista Figura".

A l'agost de 1922, de camí a Manresa per donar una conferència, va patir un atemptat per part dels pistolers del Sindicat Lliure, finançat per la patronal amb l'objectiu d'eliminar físicament els líders cenetistes. Mentre es recuperava a l'hospital, grups de pistolers esperaven per matar-lo. Davant l'escàndol, propagat per la premsa i magnificat per Indalecio Prieto, el govern de Sánchez Guerra es va veure obligat a destituir el governador civil de Barcelona, Severiano Martínez Anido, i el Cap de Policia de Barcelona, Miguel Arlegui, i a més va haver de derogar la legislació que afavoria l'assassinat dels sindicalistes.

El 27 de febrer de 1923, Pestaña, com a delegat cenetista, es va entrevistar amb Albert Einstein, després de la seva conferència a la Reial Acadèmia d'Arts i Ciències de Barcelona.

L'assassinat de Salvador Seguí, al març de 1923, i la implantació de la dictadura de Primo de Rivera, al setembre del mateix any, van truncar el gradualisme i la via sindicalista, tot afavorint la radicalització de la CNT. En 1924 Pestaña, Peiró i altres van propugnar la legalització dels sindicats enfront de la defensa de la clandestinitat que feien els anarquistes. Pestaña, a més, insistia en la separació radical i sense ambigüitats entre la CNT i els atracaments, que associava amb els seus oponents faistes.

Durant la Dictadura de Primo de Rivera, Pestaña va estar empresonat des de desembre de 1924 fins a 1926. Les posicions de Peiró i Pestaña van coincidir fins a 1927, quan Peiró va començar a defensar l'hegemonia "espiritual" dels anarquistes en els sindicats, mentre Pestaña s'aferrava a una estricta independència sindical.

A l'abril de 1930, Pestaña va negociar la legalització dels sindicats cenetistes. No va signar

Míting de Mestalla, València

(com van fer Joan Peiró, Pere Foix, i tants altres) el *Manifest d'Intel·ligència Republicana*, omissió que li va atorgar provisionalment cert prestigi entre els grups anarquistes més radicals. L'esmentat Manifest valoritzava la natura, programa i objectius dels líders i dels partits republicans i afavoria el col·laboracionisme polític de la CNT amb els mateixos.

Al Congrés de la CNT, celebrat a Madrid al juny de 1931, va ser elegit secretari del Comitè Nacional. Va ser el redactor de l'anomenat *Manifest dels Trenta*, publicat a finals d'agost de 1931, que estava signat pel propi Pestaña i altres 29 militants cenetistes: Joan Peiró, Juan López, Ricard Fornells, Progreso Alfarache, Camil Piñón, Joaquín Cortés, Pedro Massoni, Roldán Cortada, Sebastián Clará, Espartaco Puig, Narcís Marcó i d´altres. El Manifest criticava l'excessiva influència anarquista en els sindicats i la tàctica insurreccional esbojarrada i sense cap preparació.

L'increment de la conflictivitat social i de la repressió governativa, però sobretot la insurrecció de l'Alt Llobregat i Cardener, amb la proclamació del comunisme llibertari a Fígols, al gener de 1932, va convertir els trentistes en "traïdors" i col·laboradors de la policia a la premsa anarquista controlada pels Urales i els faistes. La negativa de Pestaña a declarar la vaga general, el 9 de febrer de 1932, per intentar evitar la deportació a Guinea dels detinguts per la insurrecció, va ser denunciada per García Oliver, Montseny i altres com a prova irrefutable de la traïció trentista.

En 1933, Ricardo Sanz va publicar un opuscle titulat *Los Treinta Judas*, resposta crítica del grup *Nosotros* a les tesis del *Manifest dels Trenta*, en el qual es feia una subtil, acurada i tènue crítica del reformisme de Salvador Seguí, així com un brutal, sectari i visceral rebuig de les posicions defensades per Ángel Pestaña.

Es van produir constants expulsions dels trentistes, de caràcter individual i col·lectiu, o fins i tot de Sindicats sencers, donant origen als Sindicats d'Oposició. Al març de 1933 Pestaña va ser expulsat de la CNT. Peiró i Pestaña van fundar la Federació Sindicalista Llibertària (FSL), constituïda el 25 de febrer de 1933 com a federació d´ aquests Sindicats d'Oposició, molt forts a Manresa, València i Sabadell. Pestaña va romandre en la FSL fins que va fundar el seu partit. La FSL va formar ateneus llibertaris, va tenir premsa pròpia i finalment va reingressar a la CNT al maig de 1936, gràcies a l'esforç de Joan Peiró i Juan López, aportant uns setanta mil afiliats a aquesta reunificació del Congrés de Saragossa.

A l'abril de 1934, Pestaña va fundar el Partit Sindicalista, juntament amb Ricardo Fornells, Josep Robusté i altres. La fundació d'aquest partit va ser rebutjada per gairebé tots els militants i dirigents cenetistes, inclosos els més propers i moderats, com Joan Peiró i Eleuterio Quintanilla, i va comportar el posterior desprestigi i aïllament de Pestaña.

Asseguts d'esquerra a dreta: Pestaña, Piera i Seguí

D'esquerra a dreta; Molins, Pestaña, Seguí, Piera i Bajatierra a Madrid

Va sumar el seu partit a l'Aliança Obrera, sorgida després de les eleccions de 1933, integrada pels socialistes i el Bloc Obrer i Camperol (BOC), dirigit per Maurín. També va participar en el Front Popular, coalició electoral de les esquerres, aconseguint ser triat diputat per la província de Cadis en les eleccions de febrer de 1936. L'advocat laboralista Benito Pabón va ser l'altre diputat del Partit Sindicalista, elegit per Saragossa. El 19 de juliol de 1936 va ser detingut pels militars revoltats a l'edifici de la plaça Universitat de Barcelona i finalment alliberat pel triomf obrer sobre l'exèrcit revoltat.

A l'inici de la guerra civil, Pestaña es va traslladar a Madrid. Va ser partidari, com tants altres, de renunciar "a tot" en nom de guanyar la guerra al feixisme. La seva salut, molt precària des de l'atemptat de 1922, es va anar deteriorant ràpidament. Es va retirar amb la seva família al petit poble de Begues, a la província de Barcelona, on va morir l'11 de desembre de 1937, mentre el seu fill continuava lluitant al front. Poc abans de la seva mort havia reingressat a la CNT. El partit Sindicalista, que havia arribat als trenta mil militants, no va resistir la seva desaparició i es va enfonsar ràpidament.

Publicacions d'Ángel Pestaña:
Informe de mi estancia en la URSS. Editorial Zero, Madrid, 1968; *Terrorismo en Barcelona (Memorias inéditas)* [Manuscrito de 1923], Planeta, Barcelona, 1977; *Setenta días en Rusia. Lo que yo vi.* Cosmos, Barcelona, 1924; *Setenta días en Rusia. Lo que yo pienso.* Antonio López Impresor, Barcelona, [1925]; *Lo que aprendí en la vida.* Zero, Algorta, 1971, 2 vol. [Molts d'aquests textos han estat reeditats en facsímil per Edicions Descontrol].

Fonts:
Foix, Pere: *Apòstols i Mercaders*. Costa-Amic, México, 1957; Elorza, Antonio: *Ángel Pestaña. Trayectoria sindicalista*. Giner, Madrid, 1974. Iñiguez. Miguel: *Enciclopedia histórica del anarquismo español*. Asociación Isaac Puente, Vitoria, 2008; Martínez de Sas y Pagès (dir.): *Diccionari biográfic del moviment obrer als Països Catalans*. Edicions Universidad de Barcelona y Publicacions de Montserrat, 2000; Peirats, José: *Figuras del movimiento libertario español*. Picazo, Barcelona, 1978; Sanz, Ricardo: *Figuras de la Revolución española*. Petronio, Valencia, 1978; Llarch, Joan: *Obreros mártires de la libertad*. Producciones editoriales. Barcelona, 1978; Lera, Ángel María de: *Ángel Pestaña. Retrato de un anarquista*. Barcelona: Argos. 1978.

Año II-Época VI　Barcelona, martes 2, junio 1931　Número 16?

SOLIDARIDAD OBRERA

AIT

Órgano de la Confederación Regional del Trabajo de Cataluña　Portavoz de la Confederación Nacional de Trabajo de España

LOS GRANDES COMICIOS DE LOS TRABAJADORES

CONFERENCIA REGIONAL DE SINDICATOS DE CATALUÑA

El far

Salvador Seguí, gegant de l'anarcosinidicalisme català

Ferran Aisa

Xavier Díez (Barcelona, 1965), és un dels escriptors catalans més actius dels darrers temps, la seva obra la trobem tant a l'assaig històric com a la narrativa, sense oblidar-nos de la seva faceta de poeta i de periodista polític. Doctorat en Història Contemporània és també llicenciat en Filosofia i Lletres i diplomat en Magisteri i postgraduat en Pedagogia Terapèutica. Actualment exerceix de professor a la Facultat de Comunicació de la Universitat Ramon Llull. Entre la seva obra més recent destaca Venjança de classe (2010) i L'anarquisme, fet diferencial català (2013). La seva obra periodística ha estat recollida en el volum Espai de dissidència (2013).

Ara presenta la biografia o millor dit el pensament polític del Salvador Seguí "El Noi del Sucre", amb un pròleg de Jordi Martí Font, publicada per l'editorial barcelonina Virus.

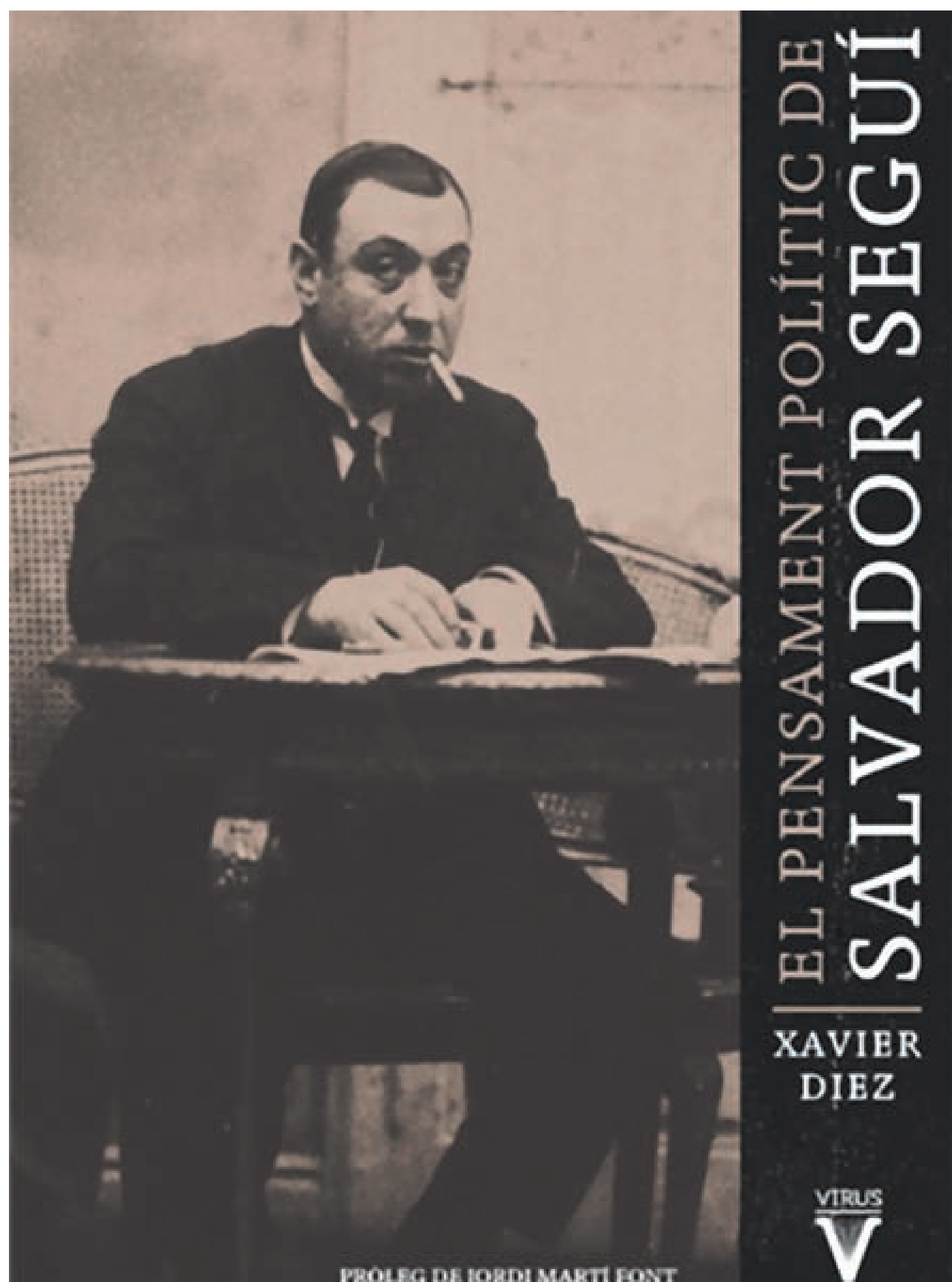
Xavier Díez, seguint el seu rigor documental, s'endinsa en la vida i el pensament del líder anarcosindicalista que fou assassinat el 10 de març de 1923 per pistolers pagats per la patronal catalana. El resultat és un fresc i important document sobre un dels personatges més carismàtics de l'anarcosindicalisme català i de l'anarquisme ibèric de les primeres dècades del segle XX. Si hi ha un sindicalista popular a la història de la CNT dels anys vint aquest no és un altre que Salvador Seguí, això sí acompanyat d'un altre militant confederal com fou el lleonès Ângel Pestaña. Per una altra banda Seguí és coetani de personatges com Gabriel Alomar, Marcel·lí Domingo, Francesc Layret i Lluís Company amb els que mantingué una fluïda relació d'amistat, sobretot amb el dos darrers.

Xavier Díez fa el recorregut biogràfic de Seguí des dels seus orígens lleidatans passant per la seva formació cultural a llocs com l'Ateneu Enciclopèdic Popular i l'Ateneu Sindicalista. Parla de la gran afició per la filosofia, especialment per Kant i Spinoza i d'autors com el també filòsof Nietzsche i el dramaturg Ibsen, sense oblidar-se dels clàssics anarquistes Bakunin, Kropotkin, Stirner, Proudhon i fins i tot del mateix Marx.

Jordi Martí Font, al pròleg del llibre, escriu: "En Salvador Seguí i en la majoria dels organitzadors que es van aplegar durant el primer terç del segle XX sota les sigles de la CNT, era innegable, per una part, la influència de les teories de l'italià Arturo Labtiola i el francès Georges Sorel -dos dels pensadors més destacats del sindicalisme revolucionari i de l'anarcorsindicalisme, estretament relacionats amb el món marxista-, i, per l'altra, és ben és clar l'ascendent dels clàssics anarquistes com els mateixos Bakunin i Kropotkin." El pensament de Seguí seguia uns tarannàs molt oberts, però sobretot defensava un sindicat característicament anarcosindicalista i llibertari.

Xavier Díez presenta el jove Seguí. sindicalista de "Solidaridad Obrera" com un lluitador nat dins de la classe obrera barcelonina que li permet participar activament en la Revolució de Juliol de 1909 (que la historiografia ha anomenat Setmana Tràgica). Posteriorment el trobem participant en el Congrés Obrer de Belles Arts i definitivament integrant-se a la nova formació sindical, la Confederació Nacional del Treball (CNT).

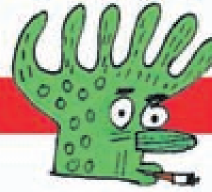

Salvador Seguí, d'ofici pintor de parets, serà president del Sindicat de la Construcció i més endavant secretari general del Comitè Regional de Catalunya de la CNT. El militant anarcosindicalista ja n'era un veritable líder l'any 1917 que participarà en els preparatius de la Vaga general d'aquell any, i viurà amb intensitat els fets revolucionaris succeït també el 1917 a Rússia amb la revolució i la presa del poder dels bolxevics.

Seguí, a més, serà el gran promotor del Congrés de Sants, on la CNT modernitzarà la seva organització creant els sindicats únics. Tot plegat, i malgrat les constants repressions governatives, farà de la CNT una organització forta capaç d'enfrontar-se a la poderosa patronal catalana. L'Organització confederal aviat passaria dels set-cent mil afiliats, dels quals uns quatre-cent mil a Catalunya. Era l'any 1919, època de la Vaga de la Canadenca en què el "Noi del Sucre" esdevingué un element principal alhora de girar la balança a favor de la classe obrera que sortí victoriosa d'aquesta dura lluita que, finalment, serà recompensada amb la conquesta històrica de les vuit hores de jornada laboral per els treballadors de tot Espanya. Una victòria obrera que no serà acceptada per la patronal que iniciarà, alhora, el temps de la persecució i assassinat de sindicalistes, com fou el cas del republicà i advocat de la CNT Francesc Layret o del propi "Noi del Sucre", com elements valuosos entre centenars d'altres cenetistes abatuts per les bales dels pistolers del Sindicat Lliure, dels sicaris de la patronal o de la mateixa policia.

Xavier Díez ens parla de la política aristotèlica i de la pràctica socràtica del carismàtic líder de la CNT. També profunditza en la concepció que té Seguí de l'anarquisme com espai filosòfic i moral, i de l'anarcosindicalisme com epicentre polític i social, que porta a l'organització de la societat a través dels sindicats. La seva visió sobre el catalanisme i sobretot sobre l'anomenada qüestió de Catalunya i, finalment, la idea del regeneracionisme aplicat als treballadors. El record de Salvador Seguí "El Noi del Sucre" hauria de continuar formant part de les noves generacions de treballadors conscients i, sobretot, dels i les militants anarcosindicalistes. Xavier Díez ha fet una gran aportació a la historiografia obrera amb el seu treball. Un llibre que feia falta per centrar la figura d'un dels gegants de l'anarcosindicalisme català.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

EL BUIT ÉS UN CONCEPTE BUDISTA DE PLENITUD

EL PODER VOL CIUTATS PLENES DE CASES BUIDES

PER PODER FER NEGOCI AMB LA NECESSITAT D'HABITATGE...

VOL QUE, ALS VESPRES, ELS CARRERS ESTIGUIN BUITS

PERQUÈ LA GENT NO FAGI ALTRA COSA QUE PENCAR I MIRAR LA SEVA MERDA DE TELES I INTERNETS.

VOL QUE LES NOSTRES BUTXAQUES ESTIGUIN SEMPRE BUIDES

PERQUÈ SEMPRE ENS SEMBLI QUE ENS FAN UN FAVOR DEIXANT-NOS VIURE...

I, SOBRETOT, VOL BUITS ELS NOSTRES CERVELLS PERQUÈ NO PENSEM EN RES D'AIXÒ

BUIT COM UNA CEL·LA DE CÀSTIG D'UN CIE.

CONCLUSIÓ: ENS GOVERNA EL DALAI LAMA

«Kobane Calling», un còmic revolucionari sobre la revolució

Jordi Martí Font

'A Kobane Calling' acompanyem a l'italià Zerocalcare en els seus viatges per Turquia, l'Iraq i Síria fins al cor del Kurdistan, travessant zones d'intens conflicte bèl·lic.

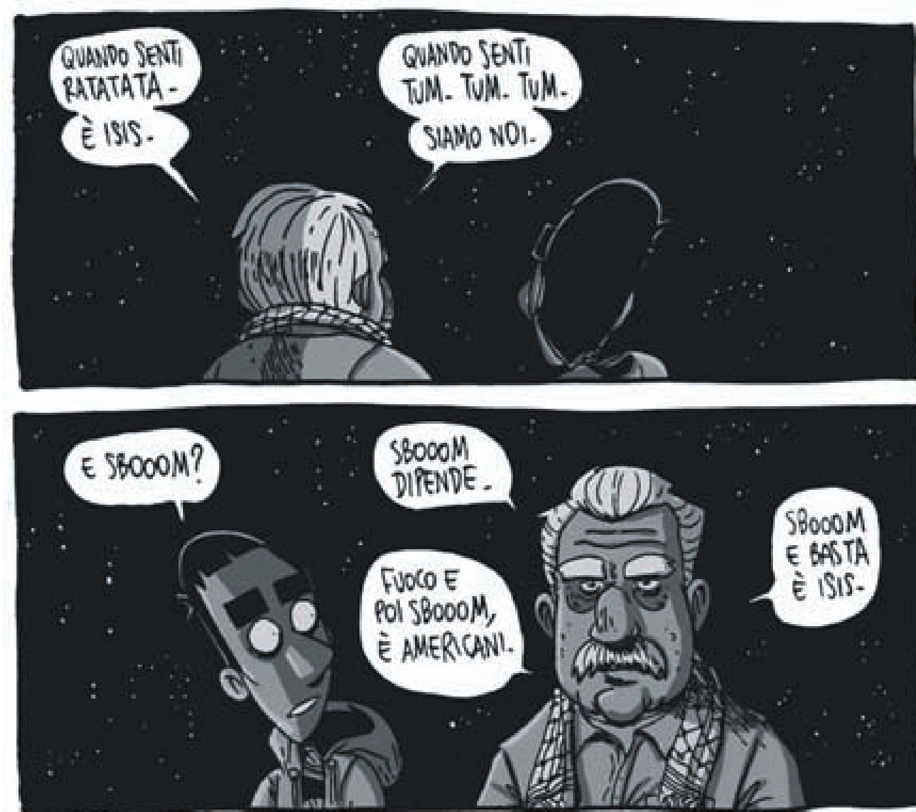
Fa dies que em tomba entre les mans un llibre especial, un llibre de còmics que trasbalsa mentre el llegeixes perquè, més enllà de la història que explica, és ple a vessar d'humanitat, de sentiments i d'emocions. I no és fàcil que això passi si, a més, allò que llegeixes i de què gaudeixes és un còmic d'un autor del voltant de l'esquerra radical italiana que explica en primera persona un viatge gens convencional, ni tal sols entre els turistes revolucionaris, a Turquia, Síria i Iraq, tres dels estats que amaguen el país objectiu del seu viatge, el Kurdistan, i concretament Kobane.

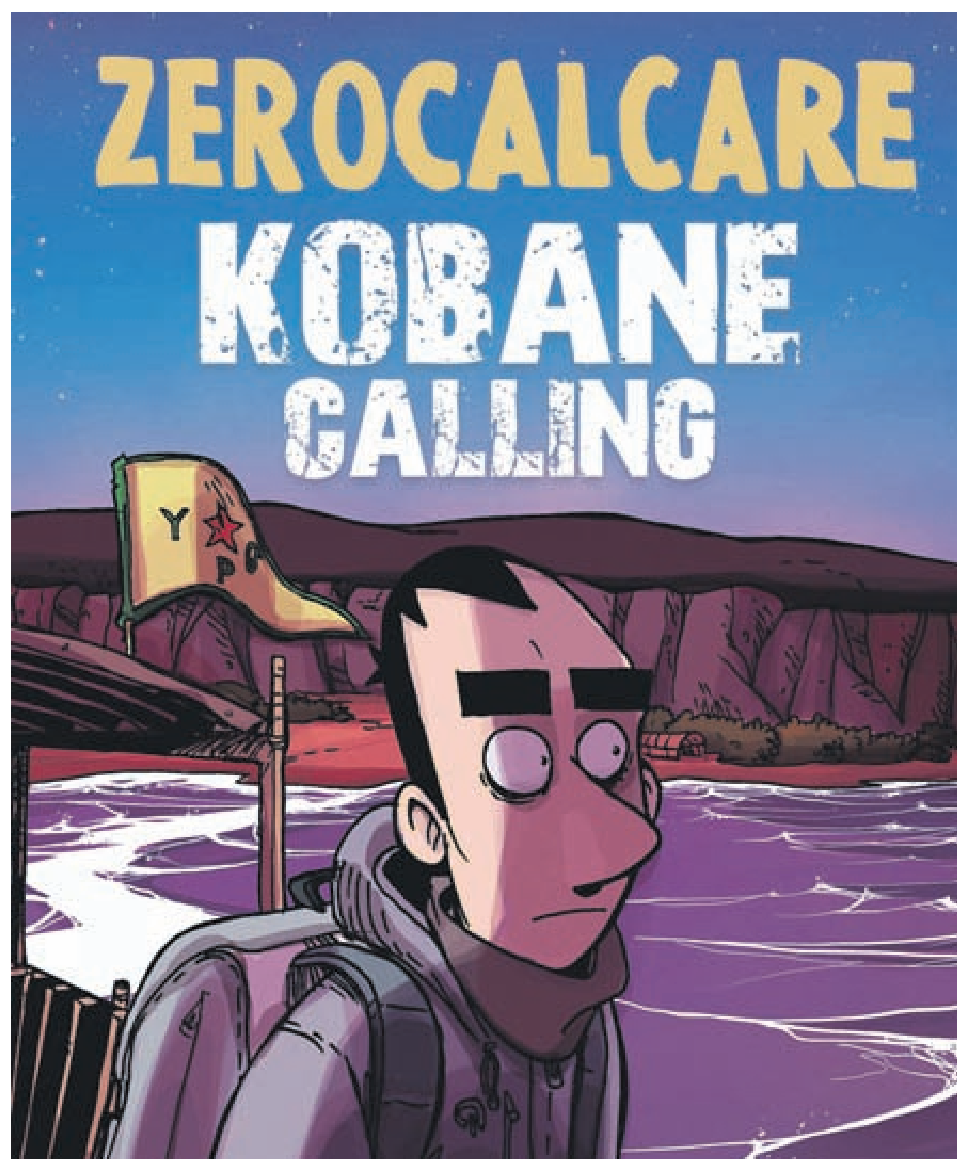
Fa dies que em tomba el còmic perquè em sabia greu acabar el llibre i perdre el contacte directe amb aquest protagonista *alter ego* -o mateix ego- de Zerocalcare, l'autor que va pel món fent-se preguntes i omplint d'interrogants les seves seguretats i les nostres, l'autor d'aquest magnífic còmic introspectiu i alhora informatiu sobre una revolució que sense dubte és el «No passaran!» del segle XXI, aquest caop davant del feixisme de l'Estat Islàmic i edl terrorisme legal i otanístic de l'Estat turc.

Michele Rech és el veritable nom de Zerocalcare, nascut el 1983 a Arezzo i amb una vida viscuda entre l'Estat francès i Roma. Assidu dels ambients dels centres socials autogestionats, com el Forte Prenestino de Roma, Zerocalcare viu una vida basada en els principis ideològics del *straight edge* que van popularitzar grups de hardcore com els Minor Threat, basats en l'abstinència de tabac, alcohol i altres drogues. Alhora, el seu qüestionament de la societat consumista que l'envolta va acompanyada d'un constant qüestionament dels seus propis minidogmes, dels seus i dels de molta part de l'esquerra política radical que l'envolta. Aquest qüestionament no està exempt d'humor, un humor fi tot i que a voltes molt directe, però sempre amb la intenció de trobar explicacions a totes les preguntes que li passen pel cap, i no només a ell. És per això que la seva obra esdevé humana, profundament humana. I això, i és així, no és una de les característiques centrals del món del còmic, tot i que cada cop ho és més.

Avui, Zerocalcare és un dels més destacats autors de còmic a Europa, tot i que la seva obra encara no és molt extensa. Sí que cal destacar entre els llibres que ha publicat la premiada «La profezia dell'armadillo». Dos milions i mig de llibres venuts en només cinc anys deixen clara la popularitat d'un autor que amb els seus dibuixos i els seus guions, a més de fer passar una bona estona, aconsegueix emocionar i arribar a llocs on mai haguéssim pensat que uns dibuixos amb text podien fer-nos arribar.

«Kobane Calling» és el llibre amb què jo l'he conegut i és ara mateix la seva obra més popular. Es tracta d'un projecte que arranca el 2015 a partir d'un reportatge en format còmic publicat a la revista «Internazionale», al qual

seguiren altres reportatges i publicacions diverses relacionades amb el conflicte entre els resistents kurds i l'Estat Islàmic. Les històries publicades a l'«Internazionale» i altres les va recollir en un sol llibre al qual hi va posar el títol de «Kobane Calling» el 2016.

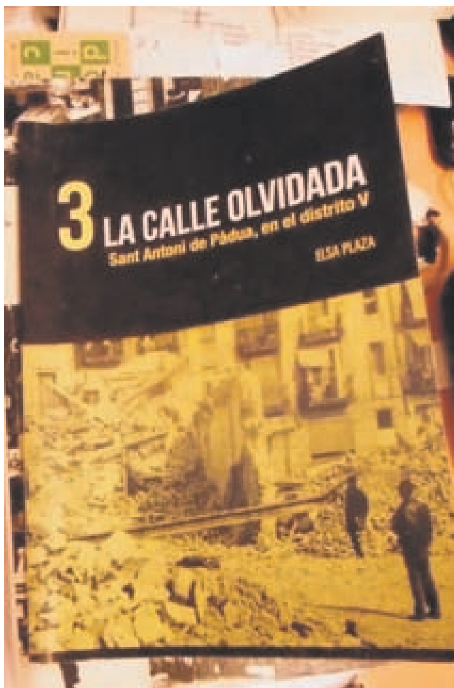
Algunes de les aportacions més interessants d'aquest llibre-crònica són precisament les seves visions pròpies i gens estereotipades d'una revolució que ell viu des de la primera línia amb por, amb por a la mort sobretot, però també amb por a alinear-se amb un dels bàndols i que aquest esdevingui també criminal i amb por, en definitiva, a dir mentides sense voler mogut per l'encegament i la presa de partit per una de les parts que la propaganda pot arribar a construir. És a dir que Zerocalcare parteix de la premissa que diu que en cap guerra, i en aquesta tampoc tot i que pugui semblar que sí, hi ha bàndols absolutament bons i absolutament dolents. Alhora, però, l'autor fuig també, a partir de les seves encertades reflexions i preguntes, de les possibles tendències relativistes que equipararien uns i altres, que ens situarien en una posició neutra davant agressors i agredits.

És per això que «Kobane Calling» m'ha entusiasmat? Doncs sí però no només. L'obra és, a més de tot el que he dit, oberta, rodona, divertida i dibuixada amb un estil propi que, alhora que no traeix la veritat (o almenys això sembla) no deixa d'utilitzar elements narratius que la doten d'una vivacitat i d'una fluïdesa que permeten avançar fàcilment en la seva lectura malgrat la complexitat de tot el que planteja. Aquesta complexitat deriva tant de la història que explica, que no redueix mai a un conflicte entre bons i dolents malgrat ho hagués pogut fer i no hagués mentit més que qualsevol televisió de les que mirem per informar-nos mentre ens desinformem, com d'un gran domini d'un munt de recursos narratius: flashbacks, monòlegs interiors, centrar-se en detalls insignificants que esdevenen importantíssims i un constant sentit de l'humor.

En el llibre, les històries secundàries no només aporten més informació al fil argumental central sinó que, sobretot, donen més punts de vista i diversitat a personatges i esdeveniments, construint un relat que és sobretot complex però que en tots els moments, a partir de les reflexions del protagonista, no deixa mai de ser proper. Proper perquè d'aquest personatge que és l'*alter ego* i el mateix ego de Zerocalcare te n'acabes sentint molt pròxim, tant per la seva empatia com per l'humor que gasta. És potser la diferència més gran amb l'altre gran referent de les cròniques de guerra i revolucionàries fetes en el llenguatge del còmic i referent inexcusable, Joe Sacco, que no inclou aquest sentit de l'humor constant i particular que converteix el còmic de Zerocalcare en tota una experiència vital, més enllà de l'interès que pugui tenir el relat pels fets que s'hi expliquen.

En resum i sense que soni ni vulgui sonar frívol: nosaltres, lectores i lectors europeus de còmic, anticapitalistes convençuts però morts de por davant l'amenaça de mort, no aniríem a viure a Rojava, tal com el mateix autor explica i argumenta, però sabem que allí s'està jugant, també, el nostre futur, i això no és cap joc malgrat el llenguatge en què això se'ns faci patent sigui el del còmic. I que algú com Zerocalcare hagi perdut el temps explicant-nos-ho amb aquest llibre és d'agrair amb totes les forces. Gràcies pel còmic, per la creació, l'estètica i el contingut però, sobretot, gràcies per la humanitat en què es fonamenta i que desprèn, una humanitat «que no es tanca mai».

Llibres

La Calle Olvidada
Sant Antoni de Pàdua, en el distrito V

Elsa Plaza
Edita Col·lecció Històries del Raval, Barcelona 2017, 91 pàg.

"La Calle Olvidada. Sant Antoni de Pàdua, en el distrito V" forma part de la col·lecció d'històries del Raval que a poc a poc avança amb la clara intenció de refrescar la nostra memòria col·lectiva i de barri per tal què no se'ns escapin els nostres somnis mal presos i menys preuats, perquè en ocasions és necessari donar a conèixer els avatars d'un barri, sobre tot si està en perill d'extinció, com és el cas dels del Raval i els seus veïns, amenaçats constantment d'expulsió. "La Calle Olvidada" recull aquest esperit de barri que va néixer i va resistir mil i un envits fins que la modernitat es va voler apoderar del seu espai i menysprear als seus veïns.

El gran negoci immobiliari que comença amb una primera fase amb la consigna de "Barcelona posa't guapa" i que a barris com el nostre, en plena transformació social de cara a les olimpíades i anys posteriors amb els diners arribats d'Europa, no van dubtar de gentrificar i donar l'oportunitat als holdings exteriors i interiors, comercialitzant amb els veïns amb un sistemàtic assetjament dels menys afavorits, sense importar en absolut la pèrdua de patrimoni tant cultural com humà. L'important en un projecte d'aquesta envergadura és la cara més pètria del immund modernisme cregut que es mira al mirall i només veu ciment i urnes de vidre bisellat, i allí està probablement el seu orgull de modernitat. Sens dubte han perdut l' oremus.

Però Elsa Plaza ens convida a fer una mirada a la Rambla del Raval i observar amb atenció que abans, no fa molts anys, per allà s'entrecreuaven un seguit de carrers que ens ajudaven a passejar pel barri i els carrers, però aquests edificis amb la seva gent van ser demolits per gentrificar el barri i el que això significa, oblidar històries de suor i sang que allà en aquell curt espai van ocórrer, i ens diu que "Potser és temps de trobar una manera diferent de mirar el que ens envolta, ... la justificació d'aquesta gran rapinya, ja no pot sostenir-se".

Aquesta gran rapinya d'especuladors que tornen una i altra vegada amb els diners fàcils i que es creuen amb dret de trepitjar una i altra vegada als habitants de barris com el Raval.

Elsa ens recorda que estan ofegant el crit dels nens del Raval, el xiulet del xaval que puja l'escala despreocupat xiulant la cançó de la seva peli preferida, el color siena de les parets de cada un dels edificis, etc. Però sobretot Elsa Plaza amb la seva sensibilitat extrema ens convida a buscar el relat d'uns quants dels veïns d'aquest carrer Sant Antoni de Pàdua i dels seus immobles a través del temps, i és sorprenent com es van embastant històries com la del quadre oblidat que apareix en varies ocasions a la premsa de l'època, o la d'aquell jove que està a les llistes per viatjar a la guerra de l'Àfrica pels temps de les històries del "Barranc del Llop" l'any 1909, o sigui en aquella Setmana dita Tràgica, i tot això, amb un llarg recorregut dels anys, dècada a dècada de tot un segle, dels seus veïns, de les seves botigues, tots envellint conjuntament, observant el pas del temps, guerra, revoltes, insurreccions i més revoltes, i al final molta repressió, però sempre al mateix indret, on inclús es sobreviu, fins que quatre miserables especuladors acaben amb aquelles vides construïdes a cops i en silenci.

Be, aquest es el barri del Raval, el Xino per millors senyes, que Elsa ens ajuda a descobrir, un bocinet de la seva història, d'un carrer oblidat per voluntat política i els pocs escrúpols del diner fàcil dels burgesos.

Us recomano que llegiu atentament aquest opuscle d'Elsa Plaza que per sols 3 euros ens endinsa en històries apassionants, que a cada pas ens conviden a continuar construir una nova historia amagada potser en la següent cantonada.

Moltes gràcies Elsa Plaza.

(Trobaràs els llibre de la col·lecció a El Lokal, al carrer La Cera 1 Bis, Barcelona)

Manel Aisa Pàmpols

Classe valenta
El poder de les paraules

Víctor Alonso
http://www.clasevaliente.com/

La realitat canvia en funció de les paraules que utilitzem per definir-la. 'Classe valenta' és un experiment social que investiga la importància del llenguatge en la nostra forma d'entendre el món. El documental, que compta amb l'anàlisi de més de 20 experts, al costat d'altres protagonistes destacats de l'àmbit de la comunicació política i la informació, és l'exploració de tres universitaris que buscàvem donar resposta a una inquietud: ¿quin és l'impacte del llenguatge en la nostra concepció del món? Després d'anys d'eternes tertúlies fins a la matinada, el cinema ens proporcionava un marc perfecte per desafiar les nostres concepcions sobre el tema, contrastar la teoria amb la realitat i compartir el debat amb el públic.

La pregunta inicial es va convertir aviat en afirmació: sí, el llenguatge determina completament la nostra manera d'entendre la realitat. Així, el nostre primer plantejament es va convertir aviat en un posicionament polític: la democratització de les eines del llenguatge seria un pas imprescindible en el progrés cap a una societat igualitària, madura i apoderada.

Com les paraules, els plans del documental no són neutres: impliquen marcs conceptuals, associacions, posicionaments. És en aquest sentit una aposta per la transparència dels mecanismes narratius, alhora que intenta reivindicar el discurs oral com a font de construcció de sentit. El documental escolta amb atenció a un ampli cor de veus, i el contrast entre els seus plantejaments i estratègies genera, així, una resposta col·lectiva a la nostra inquietud inicial.

Classe valenta és, finalment, una reivindicació de la nostra manera d'entendre el cinema, i mitjançant el cinema, d'entendre el món. Un documental que no defuig la seva condició de gest polític, i intenta humilment convertir el retrat d'un procés en el primer pas d'una transformació més gran. El nostre treball ja està fet: del públic dependrà el resultat final de l'experiment.

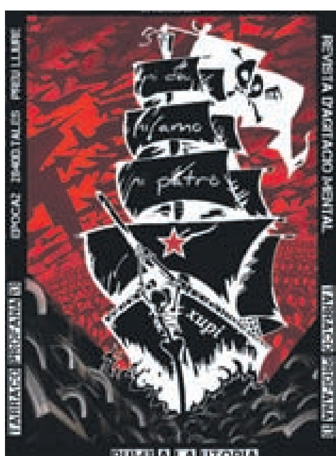

Revistes

DIRECTA

Mitjà en català d'informació d'actualitat, investigació, debat i anàlisi, https://directa.cat/

TARRACO PROFANA

Revista d'agitació mental feta a Tarragona, https://tarracoprofana.wordpress.com/

LE COMBAT SYNDICALISTE

Revista de la CNT francesa, http://www.cnt-f.org/

CGT EXPRESS

Butlletí de la CGT a la factoria Seat de Martorell, http://www.cgtbarcelona.org/cgtseat/

Assemblea de treballadores del Telefèric de Montjuïc

“Volem un marc laboral que ens apropi als convenis de Bus i Metro”

“La suposada riquesa que aporta el turisme no es tradueix en millores salarials ni laborals per la plantilla del Telefèric”

Redacció

Parlem amb les representants de l'assemblea de treballadores del Telefèric de Montjuïc, empresa pública que pertany a TMB i que actualment està en una situació de conflicte amb l'Ajuntament de Barcelona per la millora de les seves condicions laborals.

- Porteu ja 3 jornades de vaga aquest any per desencallar les negociacions per un conveni digne. Ens podeu explicar quines són les vostres principals reivindicacions?

Les nostres reivindicacions són la millora de les condicions salarials i laborals. Volem un marc laboral que ens apropi als convenis de Bus i Metro (les altres dues empreses de TMB). En concret demanem plus antiguitat, ajuda per l'escolarització de fills o persones a càrrec, plus festiu oficial, passi de transport en igualtat de condicions que els demés treballadors de TMB i revalorització del salari per sobre del IPC. Tot això són conceptes fixes que ara mateix no poden superar la barrera del 1% del límit pressupostari per empreses públiques de la” Ley General de los Presupuestos del Estado” i és per això que volem negociar un paga variable (no té límit pressupostari) que representi la quantia de totes les nostres reivindicacions amb la garantia que quan hi hagi marc legal possible reprendrem les negociacions per tractar totes les demandes originaries.

- Qualsevol que hagi visitat el telefèric comprova que, de forma molt majoritària, el fan servir turistes i, concretament, molts provinents de les desenes de milers de creuristes que diàriament desembarquen a Barcelona. Segur que els rèdits del turisme massiu es tradueixen en bones condicions laborals per les persones que s'hi dediquen, oi?...

En els últims anys hem vist com ha augmentat el turisme a Barcelona, també en la nostra instal·lació. A demés hem augmentat la càrrega de treball ja que tota la venda ha passat a ser manual des de fa un parell d'anys (quan abans la automatitzada amb màquines expenedores representava més del 60% de la facturació). La massa salarial del Telefèric és poc més d'un 10% dels ingressos de la empresa (quan normalment són un 30%). Amb tot això no hi hagut cap reconeixement per la feina feta a la plantilla, la suposada riquesa que aporta el turisme no es tradueix en millora salarials ni laborals per la plantilla del Telefèric.

- Ens podríeu dir quants beneficis, després de pagar tots els costos propis d'explotació, produeix el Telefèric anualment?

Al voltant d'uns 5 milions d'euros anuals i la tendència és estable en els últims anys.

- És a dir, sou la plantilla de TMB en pitjors condicions en una empresa que fa diners a cabassos i sense voluntat de l'Ajuntament de Barcelona per solventar aquesta situació. Com us expliqueu aquesta paradoxa?

Realment és una paradoxa molt gran. Més enllà de si vam votar o no i de les expectatives personals de cara a la política (com és lògic som una plantilla diversa), aquest nou Govern es va presentar amb la bandera de “fer fora la màfia de TMB” en relació als seus directius i de fer costat a les lluites de treballadors i treballadores de la ciutat i fins aquest moment no ha estat així (almenys a la nostra empresa). Els i les companyes de Metro han estat assenyalats des del consistori com a “privilegiats” i la direcció de TMB segueix estant descontrolada i actuant en contra de les plantilles de TMB i contra els serveis que donem aquestes mateixes plantilles (en especial Bus i Metro com a serveis públics que són). Creiem que fins i tot la postura de no arribar a acords de la directiva de TMB amb els i les representants de les plantilles amaga una voluntat de boicotejar el propi Govern de la ciutat. Tot això encara fa més gran la paradoxa. No ho entenem. Les nostres reivindicacions es poden pagar amb només un dia de recaptació i ja portem tres dies de vagues i en seguirem fent. Hi ha algú a la Direcció i a l'Ajuntament que s'hauria de replantejar la seva estratègia perquè tot plegat és un despropòsit de conseqüències nefastes per a l'empresa (TMB) però també pel conjunt de la ciutat.

- Un tret de la vostra forma de participació és que com a plantilla teniu molt clar el funcionament assembleari en les decisions, repartiment de feines i model de negociació. El fet de conèixer-vos i ser una plantilla relativament petita creieu que us ha enfortit com a grup? Com viviu aquesta lluita des d'un punt de vista personal?

Creiem que és la millor manera de conèixe'ns en el pensament, d'expressar-nos amb honestedat i confiança, de garantir el protagonisme i les eleccions de cada treballador/a i per tant una victòria real del col·lectiu. Al ser pocs treballadors/es, i enfrontar-nos a una Direcció d'una quantia similar en nombre de persones i acostumada a bregar amb conflictes laborals amb plantilles de entre 3000 i 4000 treballadors en un sector estratègic com és el transport, hem d'estar tots units per ser forts. El llaços personals s'han vist reforçats ja que molts de nosaltres hem fet un pas endavant i ens reconeixem entre companyes i companys per l'esforç que estem duent a terme. També sabem que l'aspecte emocional ens beneficia quan anem tots a una però que si no existís aquesta unitat a la mateixa vegada podria ser contraproduent. Tots plegats fem un gran esforç perquè la unitat es mantingui. Ens sentim molt orgullosos de nosaltres mateixos i és el que ens dóna força per seguir lluitant.

- Doncs moltes gràcies per les vostres respostes i tots els ànims fins guanyar! Si voleu adreçar un missatge a tota l'afiliació de la CGT de Catalunya, endavant.

Gràcies a vosaltres també per la oportunitat de poder explicar la nostra lluita. Un missatge de suport, fraternal i solidari a totes les companyes i companys que estan lluitant a les empreses i al carrer. Podeu enviar-vos les vostres lluites a teleenlluita@gmail.com que farem tota la difusió que puguem. Necessitem un poble fort, conscient i organitzat en mobilització constant per aconseguir allò que es nostre, de tots, un món lliure i digne en el que poder viure feliçment. Treballadors i treballadores del món, unim-nos!